

အိန္ဒြာမာရ

လိပ်စာ
မလုပ်နဲ့နဲ့
လွတ်လွတ်ပယ်

BURMESE
CLASSIC
COM

ချစ်မျိုးရှင်

လိမ်ပြုံးမလန်းနဲ့ လွင့်သွားမယ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၆၃၀၂၁၀
- မျက်နှာခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၄၆၀၄၁၀
- ထုတ်ဝေသူ ◆ ဦးသစ်လွင်(ဂန်ဂေါ်မြိုင်စာပေ)
အမှတ် ၁၁၃၊ ရွှေပြည်သာလမ်း၊
သာကောတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ယန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- အပုံးပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ယန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ပုံနှိပ်ခြင်း ◆ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။
- အုပ်ရေ ◆ ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး ◆ ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး ◆ ဖိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ စီ-၄၊ ၃၁ လမ်း၊
ယန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
-095163764/-095089894

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်ဘလောက်အညွှန်း” (CIP)

ချစ်မျှားရှင်

၈၉၁.၈၃

လွမ်းပြီးမလွမ်းနဲ့ လွင့်သွားမယ် / ချစ်မျှားရှင်။

- ရန်ကုန် ၊

ဂန်ဂေါ်မြိုင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။

၁၉၅ စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၇ စင်တီ။

(၁) လွမ်းပြီးမလွမ်းနဲ့ လွင့်သွားမယ်

လန်းချင်လန်း မလန်းနဲ့

လန့်ချင်လန့် မလွန်နဲ့

လွန်ချင်လွန် မလွင့်နဲ့

လွင့်ချင်လွင့် မလွမ်းနဲ့

လွမ်းချင်ရင်တော့

ပရမ်းပတာ လန်းတာတွေ

သိမ်းထားလိုက်...။

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း(၁)

အညိုရောင် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဘယ်ဘက်ခါးစောင်းမှာ ညှပ်ပြီး ဝင်လာကတည်းက ကြားဝါတတ်သူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိနိုင်ပါသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်က သိသိသာသာ ထူနေသည်။ သေးသေးလေးတွေတန်းစီပြတ်သိပ်ထည့်ထားတာ ဘယ်သူမှ မကွက်ဆနိုင်။ ထိလက်မှတ်တွေ ကျစ်ပြီးစီထည့်ထားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ဒီလူ ရူပါက နှာခေါင်းဖြောင့်ပြီး အစွန်းထွက်နေသည်။ မျက်လုံးတွေက ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အမဲရိုးလိုက်ရှာနေသော ခွေးဝဲစားမျက်လုံးတွေလို။ အသွင်အပြင်ကတော့ ဖော့ဖော့လေးနဲ့ ကျောနေသည်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပိုက်ဆံအိတ်ထည့်ထားလို့ရပေမဲ့ တမင်ကို ခါးကြားထိုးထားတာက ဖက်ရှင်တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ တော်ရုံ တန်ရုံခေါင်းရွက်ဗျက်ထိုး ဈေးသည်မလေးတွေ သမီးလည်ပြန်ငေးလောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိတာတော့ အမှန်ပင်။

သူနဲ့အတူ တွဲလာသော ကောင်မလေးက ပါးကွက်ကျားလေး ကျစ်ဆံခြီးကျောလယ်လောက်ထိနဲ့ ချောမောသည်။ စက်မှု(၁)ထုတ်ဝင်းသူဇာ အပွင့်ဒီဇိုင်းပါတိတ်ဝမ်းဆက်လေးနဲ့။ ဖိနပ်ပါးပါးလေးကို

စီးထားပြီး မျက်ခုံးမွေးရေးရေးကို ခဲရှင်းရှင်းဆွဲထား၏။ မိတ်အင်စံပြ
ဈေး ပလက်ဖောင်းလုပ် ပိုက်ဆံအိတ်ကို လွယ်ထားသည်။ သူမလည်း
နှာတံစင်းစင်းလေးနဲ့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ချစ်စရာကောင်းနေတာတော့
အသေအချာပင်။

နာခေါင်းဖြောင့်တဲ့ ငနဲက သူမကို လက်ကလေးဆွဲပြီးဆိုင်ရဲ့
အစွန်ဆုံးထောင့်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုင်ပြီးနောက် ခါးကြားထိုး
ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို စားပွဲပေါ် လျှော့ခနဲတင်လိုက်၏။ ကောင်မ
လေးက ဆိုင်အတွင်းကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့။ ဆိုင်ရဲ့အအေးဓာတ်က
သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ မွေးညင်းလေးတွေကို ဘယ်ညာယိမ်းထိုးစိတ်လှုပ်ရှား
စေသည်။

‘ခိုင်လေး... တစ်ခုခုမှာလေ၊ အားမနာနဲ့’

ကောင်မလေးက မိနူးကဒ်ကို ပဟေဠိဇယားဖြည့်သလို
ကြည့်နေပြီး ထောပတ်သီးဖျော်ရည်တစ်ခွက်ကို မှာလိုက်သည်။ သူ
စိတ်ထဲ ထောတ်သူကို တစ်ခုခုနဲ့ပတ်လို့ရမလားပေါ့။ သိုးမလေး
အမွေးကြားမှာ ဖြူဆူးလေးတွေ တပ်ဆင်ထားသလို မသိမသာတော့
ရဲရင့်နေသယောင်။

‘ညီလေး... ကိုယ့်ကို သီးစုံချဉ်ဟင်း၊ အဲလေ... သီးစုံဖျော်
ရည်တစ်ခွက်ပေးနော်’

ဒီငနဲက တော်တော်စုံစုံကိုကျွမ်းကျင်နေတာခန့်မှန်းလိုရသည်။

‘ကို... ခိုင်လေး အဖြေမပေးခင် ခိုင်လေးအပေါ် အရမ်း
ကြင်နာနေတာ ခိုင်လေးစိတ်ထဲ တစ်မျိုးခံစားနေရတယ်’

‘ခိုင်လေးကို ကိုယ် ဂရုစိုက်နေတာ ခိုင်လေးဆီက အဖြေ
ကြောင့် မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခိုင်လေးဘဝထဲကို ဝင်လာချင်လို့ ကိုယ့်ခံစား
မှုတွေကို ဖော်ထုတ်ပြနေတာပါ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ခိုင်လေးဟာ အဖြူစင်
ဆုံး ယန်းပွင့်လေးပါ’

အချစ်ဝတ္ထုထဲက အလွတ်ကျက်လာသလား အောက်မေ့ရ
သည်။ ခိုင်လေး ပီတိအဟုန်နဲ့ သဲ့သဲ့လေး ပြုံးမိသည်။

‘ယောက်ျားတွေကို မယုံရဘူးနော်’

‘ခိုင်လေး မယုံတဲ့သူတွေထဲမှာ ကိုယ်ပါနေလည်း ဝဋ်ကြွေး
တစ်ခုလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပါမယ်’

အဓိပ္ပာယ်မသိဘဲ ရမ်းသမ်းလွှတ်လိုက်တဲ့ စကားက ခိုင်လေး
ရင်ခွန်သံကို လှိုင်းထသွားစေသည်။

‘ခိုင်လေးကို ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ်’

‘ကိုယ့်ကို ခိုင်လေး ယုံရမှာလား’

‘ခိုင်လေး ယုံအောင် ကိုယ် ဘာလုပ်ပြရမလဲ၊ ကိုယ် ခိုင်လေး
ကို ချစ်တာ တစ်ခုပဲ သိတယ်’

ငနဲက ခိုင်လေးလက်ကို အတင်းဖမ်းဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။
ငါးရှဉ့်ဖမ်းနေကျသူလို သွက်လှသည်။ ခိုင်လေးက တစ်ချက်တော့
ရုန်းနေသည်။ ပြီးတော့ အသာအယာလေး ငြိမ်နေသည်။ အသီးကင်း
လေးတွေ ထွက်ကတည်းက ညွတ်ချင်နေတဲ့သဘော။

‘ခိုင်လေးကို အရမ်းချစ်တယ်ကွာ’

‘ကိုရဲသန့်ဇော်ဆိုတာ အစ်ကိုလား မသိဘူး’

ခေါ်သံကြောင့် ငနဲရော ခိုင်လေးပါ ဝတ်ကျေတန်းကျေ
လှည့်ကြည့်သည်။ လူတစ်ယောက်။ တိုက်ပုံအနွမ်းနဲ့ ပုဆိုးကွက်ကျား
နဲ့ ကွမ်းဝါးနေသော လူတစ်ဦး။ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးပါသလို လွယ်
အိတ်တစ်လုံးလွယ်ထားသည်။ အညာကတက်လာသော တောသားပုံစံ။

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ’

‘ကိုရဲသန့်ဇော်က ကျွန်တော့်ကိုမသိပေမဲ့ ကျွန်တော်က သိပါ
တယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့် ညီမလေးနွယ်နွယ်က ပိုသိမှာပါ’
ရဲသန့်ဇော် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘ဘယ်က နွယ်နွယ်လဲ၊ ငါမသိဘူး’

‘အစ်ကိုရယ် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ညီမ
လေးကို ဒီအတိုင်း ပစ်မထားပါနဲ့၊ သူ အခု အစ်ကိုစိတ်နဲ့ အိပ်ယာထ
လို့နေရပြီ’

‘ဟာ... ဘာတွေလဲ၊ ငါ မသိဘူး’

‘အစ်ကိုက ခုမှ မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ နွယ်နွယ်ကို အစ်ကို လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောသွားခဲ့တာတွေ မေ့ကုန်ပြီလား၊ ကျွန်တော့် ညီမလေးဟာ မိကောင်းဖခင် သားသမီးလေးပါ၊ အစ်ကို့ကိုလည်း သူ တော်တော်ချစ်ပါတယ်’

ရဲသန့်ဇော်က အစွပ်စွဲခံရခြင်းကြောင့် ပိုတင်းသွားသည်။

‘ခင်ဗျား လူမှားနေပြီ ထင်တယ်’

‘ဓာတ်ပုံအရဆို မမှားပါဘူး’

တောသားနဲ့တူတဲ့သူက လွယ်အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ခု ထုတ် ပြသည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ သူနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် တွဲလျက်သား ရှိနေသည်။ ရဲသန့်ဇော်က ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး...

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ရုပ်ရှင်တွေ လာရိုက်နေတာကိုး၊ ဘယ်က ဓာတ်ပုံမှန်းမသိ တဲ့ ကျုပ်ကို အချောင်လာမဖမ်းနဲ့၊ ဓာတ်ပုံကလည်း ကွန်ပျူတာနဲ့ ဆက်ပြီး ဝာမင်ဖန်တီးထားတာ၊ ဟား... ဟား...’

တောသား ဟေ့ဝေသွားပြီး ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်သည်။

‘မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဓာတ်ပုံထဲက ပုံက ခင်ဗျားပါ’

‘ဟေ့... လာကြောင်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျား လုပ်ဇာတ်ကို ရပ်တန့် က ရပ်လိုက်တော့၊ ကျုပ် ဒီမှာရှိနေတာကို သက်သက်မဲ့လာအရှက်ခွဲ နေတာပဲ၊ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် မလုပ်နဲ့၊ ရဲခေါ်လိုက်မယ်’

ရဲသန့်ဇော်က အပိုင်ပြောသည်။ တောသားက ဘာပြောရမှန်း မသိ ကြောင်အမ်းသွားသည်။

‘ကျွန်တော့်ညီမက အခု ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့၊ ဒါ... ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားမဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ’

‘ဟာ... ဒီကောင် ဘာလဲကွာ၊ ငါ့သိက္ခာကို လာစော်ကားနေ သလိုပဲ၊ သွားကွာ... သွား’

ခိုင်လေးက ဒေါသထွက်နေသော ရဲသန့်ဇော်ကို တားရသည်။

‘ကို... ဘာတွေလဲ၊ ခိုင်လေး နားမလည်တော့ဘူး’

‘အလကားပါ၊ မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံဇာတ်ခင်းနေတာ၊ ဒီ ဓာတ်ပုံက ကောင်မလေးကို ကိုယ် မြင်လည်းမမြင်ဘူး၊ သိလည်း မသိဘူး၊ ဒီကောင် သက်သက်ကို လာစွပ်စွဲနေတာ’

‘ဓာတ်ပုံထဲက ကိုပုံကြီးလေ’

‘ဟာ... ခိုင်လေးကလည်း ကိုဓာတ်ပုံက ဘယ်နေရာမှာမဆို ရှာလို့ရပါတယ်၊ ဒီကောင် တမင်ဝှင်ဆင်ပြီး နှောင့်ယှက်နေတာ၊ သွား... ဟေ့ကောင်၊ ငါ ဆွဲထိုးမိမယ်’

တောသားက အူတိအူကြောင့်နဲ့ ရပ်နေသည်။ ဝိတ်တာတွေက အနားမှာ ရစ်သီရစ်သီနဲ့ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

‘ဟာကွာ ဒုက္ခပဲ၊ ဒီကိစ္စ နွယ်နွယ်သိမှ ဖြစ်မယ်၊ သူကိုယ် တိုင် လာဖြေရှင်းတာ ကောင်းတယ်’

‘ဟာ... ဟေ့ကောင် မင်း ပြောရင်နဲ့ တရားလွန်လာပြီနော်၊ ငါ နွယ်နွယ်လည်းမသိဘူး၊ မင်းနှောင့်ယှက်တာ တော်တော်များနေပြီ နော်၊ ငါ ဒေါသဖြစ်လာရင် ဆွဲထိုးမိတော့မယ်’

ရဲသန့်ဇော် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေပြီ။ တစ်ဘက် လူကလည်း အဆီအငေါ့မတည့်တဲ့ ယင်ရာမြင်ရာကို စွပ်စွဲနေတာကိုး။

‘ကျွန်တော် တောကတက်လာတာ မကြာသေးပါဘူး၊ ညီမ လေး သတင်းကြားလို့ ချက်ချင်းလိုက်လာတာ၊ အဲဒါဆို အစ်ကို မဟုတ်လည်း အစ်ကိုနဲ့တူတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပဲ၊ ပြဿနာပဲ နွယ်နွယ်၊ နင့်ဘာသာနင် ဘာတွေလုပ်ပြီး ငါ့ကို ဧဝံဧဝါဖြစ်အောင် လုပ်ရတာလဲ၊ ဆောရီးပဲ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ညီမ စိတ်ပဲ ဖွန်တူသွားလို့ပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဓာတ်ပုံထဲကကောင်က အစ်ကို တကယ်မဟုတ်ဘူးနော်’

‘မဟုတ်ပါဘူးဆိုကွာ၊ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်ရတာ မင်း...

မင်းညီမနွယ်နွယ်ဆိုတာကို သွားခေါ်ချေ။ ငါ့လိပ်စာကဒ်ပါ ယူသွား၊ တစ်ခါတည်း တိုက်ရိုက်ဖြေရှင်းမယ်၊ တကယ် မဟုတ်လို့ကတော့ မင်းတို့ကို နှောင့်ယှက်မှုနဲ့ တရားစွဲမယ်၊ တောက်ကွာ’

ရဲသန့်ဇော်က ဒေါသကို ရေရေလည်လည်ထွက်နေသည်။ ခိုင်လေးကတော့ ဘာမှ နားမလည်နိုင်တော့ပေ။

‘ဒါ... ဒါဆို ကျွန်တော် နွယ်နွယ်ကို ခေါ်လာရမှာလား’
‘ခုချက်ချင်း သွားခေါ်ကွာ’

‘ဒါဆို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်ပြောချင်တယ်၊ ဟိုလေ ကျွန်တော် အညာကပါ စစ်ကိုင်းတိုင်း မုံရွာခရိုင်’

‘လိုရင်းပြောကွာ... ခွီး’
ရဲသန့်ဇော် စားပွဲခုံကိုပါ လက်နဲ့ထုချေပြီ။

‘ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သနပ်ခါးတုံးတွေပါလာလို့ ဒီက ညီမလေးကို လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ’

‘ဘာဆိုလို့လဲ’
ခိုင်လေးက လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ ရဲသန့်ဇော်က...

‘ခိုင်လေးကလည်း ဒီကောင် ရူးကြောင်ကြောင်ပါဆိုနေမှ၊ နုနု ကိုယ်တို့ကိုလာလိုမိတာ ရမလားလို့၊ အခု လျော့သွားပြီ၊ ပြောမိ ပြောရာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ’

တောသားက စပ်ပြီးပြီးလုပ်နေသည်။ လွယ်အိတ်ထဲမှ သနပ် ခါးတစ်တုံးကို အသာလေးထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထား၏။

‘ဟေ့ကောင်... မင်း သွားတော့ကွာ’
‘နွယ်နွယ်ကို ဘာ... ဘာပြော’

‘ဟာ... ဒီကောင် ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့’
ရဲသန့်ဇော်က ထအော်တော့ တောသားလည်း နောက်ဆုတ်

ပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်။ ဝိတ်တာတွေက...

‘အစ်ကိုတို့ကို သက်သက်မဲ့ ပြဿနာ လာရှာတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူက ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရူးနေတာ၊ ဟိုနေ့က လည်း စုံတွဲတစ်တွဲကို လာနှောင့်ယှက်သေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့သိ တာတော့ ဒီလူ ညီမလေး ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျပြီးကတည်းက ကြောင် တောင်တောင်ဖြစ်သွားတာ ထင်တယ်’

‘ဟင်း... ဒါဆို အရူးပေါ့၊ ဒါဖြင့် ကိုကိုဓာတ်ပုံက ဘာဖြစ် လို့ သူ့ဆီမှာ ရှိနေတာလဲ’

အဲဒီမေးခွန်းကို ရဲသန့်ဇော် အဖြေရခက်သွားသည်။ အရူးလို့ စွပ်စွဲခံထားရတဲ့သူဆီမှာ ရဲသန့်ဇော် ဓာတ်ပုံရှိနေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ခိုင်လေး သံသယတွေ ဆင့်ပွားသွားသည်။
‘ဒါ... ဒါကတော့’

ရဲသန့်ဇော် ဘေးဘီဝဲယာကို အကူအညီတောင်းမယ်ကြံတော့ ဝိတ်တာတွေ မရှိကြတော့။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်ကုန်သည်။

‘ကိုရဲသန့်ဇော်’
စူးရှသောအသံက ရဲရင့်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးရဲ့ အသံ ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြနေသည်။ သူတို့ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မ

လေးတစ်ဦး ခါးထောက်ရပ်နေတာကို တွေ့ရသည်။ သူ့ဘေးတွင် လည်း ဆံပင်ထောင်ထောင်နဲ့ လူငယ်တစ်ဦး၊ ပုံစံက ကိုရိုက်ကားယားနဲ့ ဘာကောင်မှန်းမသိ။

‘အဲဒါ နွယ်နွယ် ဆိုတာလား’
‘ဟာ... ဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်ကမှန်း ဘယ်သူမှန်းကို မသိဘူး’

ခိုင်လေးက အူကြောင်ကြောင်နဲ့မေးသည်။ ရဲသန့်ဇော် ဖြေရ ခက် ရှင်းရမလွယ်ဖြစ်နေပြန်၏။ ဒီနှစ်ယောက်ကိုလည်း လုံးလုံးမသိ။

သူတို့က ဘာလို့ ရဲသန့်ဇော်ကို သိနေရတာလဲ။
‘ရှင်က ခုမှ မသိဟန်ဆောင်၊ ရူးချင်ယောင်ဆောင် မသိတော့ ကျွန်ပြု အတိတ်မေ့သလို ရွှေပျောက်သလိုနဲ့’

‘အသည်း... တော်ကီက မှော်ဘီရောက်တော့မယ်၊ ဒက်ခနဲ လိုရင်းပဲ လွှတ်’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ စွပ်စွဲနေတာနဲ့ပဲ ဝါယာလက်ရောက်နေပြီ၊
ဟီး... ဒီမှာ ကိုရဲသန့်ဇော် ရှင်က ငယ်ချစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို
သစ်စိမ်းချိုးချိုးပြီး နယ်မြေသစ်ကို ရှာဖွေနေတယ်ပေါ့လေ’

‘ဟာ... ဒါ... ဒါ... ကို... ကိုရည်းစားလား’

ခိုင်လေးက တအံ့တသြန့်မေးသည်။ ပိန်ရှည်ရှည်မိန်းကလေး
က မျက်နှာမာန်ချီချီနဲ့...

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ကောင်မလေးရယ်၊ အစကတော့ ချစ်လှ
ပါချည်ရဲ့ဆို၊ အခုတော့ ရှင်ဟာ ဂဠုန်ခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးပဲ’

‘သည်းလေး... မင်းသားလုပ်ပါ၊ ဘယ်နှယ် ဂဠုန်လဲ’

‘ဘာသိလို့လဲ၊ အဲတုန်းက မင်းသားခေါင်းဆောင်းမရှိလို့’

အဲဒီစစ်ယောက်ကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။

‘မင်းတို့ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ’

‘ဪ... ခုတော့ ရှင်က ငါးစိမ်းမြင်လို့ ငါးကင်ပစ်ပြီပေါ့
လေ၊ ကျွန်မ အချစ်ကို ရှင်က အမြီးကျက် အမြီးစား၊ ခေါင်းကျက်
ခေါင်းစား၊ ရှင်ဟာ ကြောင်သူတော်ကြက်သူခိုးပဲ၊ ခုတော့ ကျွန်မ
နှလုံးသားဟာ ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိ ပင်လယ်ကွေ့ရောက်မှ ဆိုမာလီ
သင်္ဘောမှန်းသိဖြစ်နေပြီ၊ ကိုရဲသန့်ဇော် ရှင် မြဲမြဲဝတ်ထားပါ၊ အဲလေ
မှတ်ထားပါ၊ အေးမြတ်မွန်ရဲ့ ဘဝမှာ ဒါ ပထမဆုံး အရှုံးပဲ၊ ရှင့်ကို
သေတဲ့အထိ ကျွန်မ မကျေမနပ်ဘူး’

ဝိတ်တာတွေ ဝိုင်းအုံပြီး မျောက်ပွဲလို လာကြည့်ကြပြန်သည်။

‘ဒါဆို ရှင်က ကိုရဲသန့်ဇော်ရဲ့ ရည်းစားပေါ့၊ ဘာတွေလဲ
ကိုရဲသန့်ဇော် ရှင်ပြောတုန်းက ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရည်းစားဆိုတာ
မှူးလို့ ရှုစရာတောင် မရှိဘူးဆို’

‘ပြောင်းပြန်ပါ၊ ရှုစရာတွေ များလွန်းလို့ မှူးသွားတာပါ’

ဆံပင်ထောင်ထောင်နဲ့ကောင်က ရယ်ကျဲရယ်ကျဲနဲ့ ဝင်ပြော
သည်။ ခိုင်လေးက ဒေါသထွက်နေပြီ။

‘ခိုင်လေး ဒါ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ ဒီကောင်မလေး
ကိုလည်း ကိုယ် မသိဘူး၊ ဟာ... ပြဿနာပဲ၊ ဒီနေ့ ဘာတွေဖြစ်နေ
တာလဲ၊ အရှုပ်ထုပ်တွေနဲ့ လာဆုံနေပါလား’

‘ဪ... ရှင်က ခုတော့ ဒီလိုပြောပြီပေါ့၊ ရှင်က တိုက်ဆိုင်
မှုတွေကို အကျိုးဆက်လိုမြင်တဲ့သူ၊ အခွင့်အရေးကို တန်ရာတန်ကြေး
လိုမြင်တဲ့သူ၊ သစ္စာတရားကို နားရေးယပ်တောင်ပေါ်က သံဝေဂ
စာသားလောက်တောင် နားမလည်တဲ့သူ၊ ကျွန်မက နာကျည်းတဲ့သူ
တွေကို ကလဲ့စားချေတယ်၊ ရှင့်အသည်းကို အကျက်တိုက်ခွဲဖို့’

‘အစိမ်းလိုက် မဟုတ်ဘူးလား’

‘အစိမ်းမဟုတ်ဘူး၊ ညှိနဲ့ နံနေလို့’

အရေးထဲ အပြန်အလှန် ပြက်လုံးထုတ်နေသေးသည်။

‘ရှင့်အသည်းကို အကျက်တိုက်ခွဲပြီး ခွေးချေးသုတ်ပစ်မယ်’

ခိုင်လေးက တစ်စခန်းထလာပြန်သည်။

‘ကိုရဲသန့်ဇော်... ရှင့်လုပ်ရပ်တွေက အခု ဘူးပေါ်သလို
ပေါ်နေပါလား၊ ရှင်ဟာ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး မျက်နှာများတဲ့သူပဲ’

‘မျက်နှာမှ မသစ်ဘဲနဲ့’

ဆံထောင်က ဝင်ထောက်ပေးနေသည်။

‘ရှင် ကျွန်မကို ချစ်တာတွေဟာ မုသားတွေနဲ့ စပ်ယှက်ပြီး
လိမ်ညာဟန်ဆောင်ခဲ့တာပေါ့၊ ကျွန်မကို ဘယ်လိုအစားထဲက မှတ်နေ
လဲ’

‘ခိုင်လေး ကိုယ် ရှင်းပြပါရစေကွာ၊ သူတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊
ဒါ ကိုယ့်ကို သက်သက်မဲ့လာနှောင့်ယှက်နေတာ’

‘လာပါ အသည်းလေးရာ၊ သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်နဲ့ စကားပြော
ရတာ အသည်းလေးပဲ စိတ်ညစ်နေမှာပေါ့၊ ဒီကောင်က ဆယ်ခြာနုနု
ပေါင်းစုံနဲ့ လျှော်ဖွပ်တာတောင် ကိုယ်ကျင့်တရား ဖြူဖွေးလာမှာ
မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ လာ... သွားတာကောင်းတယ်’

ကောက်ကာငင်ကာ ဆံထောင်နှင့် ကောင်မပိန်ပိန်လေးက ထွက်သွားကြသည်။ ရဲသန့်ဇော်မှာ ဘာမှန်း ဂယဇာဏမသိဘဲ ပတ်ချာလည် အရူးလုပ်ခြင်းခံလိုက်ရလေသည်။ အခု နိုင်လေးကလည်း သံသယတွေ ဆတိုးပွားနေပြီ။

‘ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ ပြောင်ချော်ချော်လုပ်သွားတဲ့ ခုံတွဲပါကွာ၊ နိုင်လေးရာ အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကိုယ် သစ္စာဆိုရပါတယ်၊ နိုင်လေးတစ်ယောက်တည်းကိုသာ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ချစ်တာပါ၊ တကယ်ပါ’

နိုင်လေးက မယုံကြည်သေးသော မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေဆဲ။ ရဲသန့်ဇော်လည်း အမြဲပဲထွက်မတတ် ရှင်းပြနေရသည်။

ပထမအခေါက်တုံးကရော နွယ်နွယ်ကိစ္စ၊ အခုသက်သက်မဲ့စွပ်စွဲခံရတဲ့ ကိစ္စ၊ ပြဿဒါးမလွတ်တာတော့ ကျိန်းသေသည်။ ရဲသန့်ဇော် နောက်ကျောအေးစိမ့်စိမ့်အရသာကို ခံစားလာရသည်။

‘ကိုရဲသန့်ဇော်’

လင်းကွင်းနှစ်ချပ်ကို ဆောင့်တီးလိုက်သော လေသံမျိုးနဲ့ ရဲသန့်ဇော် နားစည်ထဲ အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်ဆောင့်လေသည်။ ရဲသန့်ဇော် အသံလာရာဘက်သို့ ရဲရဲတင်းတင်း လှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ ဆံပင်တွေထောင် နားရွက်တွေ ကားသွား၏။ အသက်အရွယ်ငယ်ပေမဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဝိစိုင့်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆံပင်ကောက်ကောက်နဲ့ တွန့်လိမ်နေသော ဆံပင်တွေကြား စားမတတ်ဝါးမတတ် မာန်ဟုန်ပြင်းစူးရှသော မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးနဲ့ ရဲသန့်ဇော်ကို ကြည့်နေသည်။

‘ဟိုက်... ချိုချစ်ပါလား၊ ပြဿနာပဲ’

ဝဝတုတ်တုတ် ချိုချစ်ဆိုသူသည် ရဲသန့်ဇော်နှင့် တရားဝင် လက်ထပ်ထားသော မယား ဖြစ်နေသည်။ ရဲသန့်ဇော် ကောင်မလေးတွေနဲ့ ပွေ့ရှုပ်နေသော ဤဆိုင်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာ

ခြင်းဖြစ်သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူ ခြေလှမ်းတွေပျက်ရုံတင်မက ဖိနပ်ပါထည်လဲစီးနေသဖြင့် သူမ စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ။ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေခြင်းလည်း မဟုတ်။ ရဲသန့်ဇော်ကိုယ်တိုင်ကိုက မိန်းမကိစ္စတွေ ရှုပ်ပွေလွန်းသောကြောင့်။ သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုယောင်ဆောင်ပြီး ကောင်မလေးတွေရဲ့ အချစ်ကို လိမ်လည်လှည့်စားနေသူဖြစ်၏။

‘ရှင်... ဒီမှာ လာပြီး အကြည်ဆိုက်နေတာပေါ့လေ၊ ရှင့်အကြောင်းတွေ ကျွန်မ သိနေတာကြာပြီ၊ ခုမှပဲ လက်ပူးလက်ကြပ် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့ရတော့တယ်’

‘ချို... မင်း ထင်သလို မဟုတ်ဘူးနော်’

‘ကျွန်မ ပထမတော့ ထင်ရုံပဲ ထင်တာ၊ အခု မြင်သွားပြီ၊

ရှင်ဟာ မယားတရား တဏှာရူးပဲ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ကွာမယ်’

နိုင်လေးမှာ ဘာမှကို နားမလည်နိုင်တော့။

‘ကိုရဲသန့်ဇော် ဒါ... ဒါက ခုနလိုပဲလား’

‘ညီမလေးကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ မမက သူ့မိန်းမအစစ်ပါ သူနဲ့လက်ထပ်ထားတာ တစ်နှစ်တောင်ရှိနေပြီ၊ သူ့မိန်းမကို ခုမှပဲစက်ချီးပစ်နိုင်တော့တယ်၊ သတင်းပေးတဲ့သူတွေကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး၊ ရှင့်လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ အကုန်လုံး သိမ်းပစ်မယ်’

‘ဟာ... ချို... မင်း အဲဒီလို မလုပ်နဲ့’

ရဲသန့်ဇော်က ချိုချစ်ကိုလည်း မကွာနိုင်ပေ။ ယောက္ခမအမွေနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်နေတာမို့ သူသာကွာရင် ရဲသန့်ဇော် လမ်းဆေးရောက်သွားမှာ။ မိန်းမ ချမှတ်ပေးထားတဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ ငွေကလေးလှံတော့ ခြံခုန်တဲ့နွား လုပ်ချင်နေတာ။ အခု ရဲသန့်ဇော်ဘဝက ချိုချစ်ပြုသမျှ နုရတော့မဲ့အထာပင်။

‘ဪ... ရှင် တော်တော်အောက်တန်းကျတဲ့သူပါ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်မလည်း ကံကောင်းလို့၊ ခုနက နွယ်နွယ်နွယ်နွယ်

အေးမြတ်မွန်တို့ကိစ္စကလည်း ရှင် စနက်မကင်းဘူးဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်သွားပြီ။ အားလုံးကို ရှင် သိပြီး ရှင် ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေ တာ’

‘ခုနကကိစ္စတွေက ကိုယ် မဟုတ်ဘူး’

ရဲသန့်ဇော် အတင်းရှင်းပြပေမဲ့ ခိုင်လေးက လက်မခံတော့။

‘ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး ပြတ်ပြီ၊ ကျွန်မ ခံစားချက်တွေ ကို ရှင်ဆီက လျော်ကြေးပြန်တောင်းရမယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ပါးရိုက်ရင် ရုပ်ရှင်တွေထဲကအတိုင်းဖြစ်သွားမယ်၊ ရှင် ဘယ်နေရာကို အရိုက်ခံ ချင်လဲ ပြော’

ခိုင်လေးက ဘယ်ဘက်လက်ဝါးကို အသာအယာပွတ်လိုက် သည်။ ရဲသန့်ဇော် လန့်သွားသည်။

‘ပါးရိုက်တာ ရိုးစင်းလွန်းပါတယ်’

ချိုချစ်က ဝင်ပြောသည်။ ခိုင်လေးက ခိုင်ခိုင်မာမာပဲ ဆုံး ဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ရဲသန့်ဇော် အနားကပ်ပြီး ပါးစောင်ကို တံတောင်နှင့် ဆောင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ရဲသန့်ဇော်မှာ မျက်လုံးထဲ ဥက္ကာပျံတွေ မြင်သွားသည်။ တဆက်တည်း ညာဘက်နှုခေါင်းကို ဖိနပ်ဦးဖြင့် ဆောင့်ချလိုက်၏။ ရဲသန့်ဇော် ခွေကျမတတ် ယိုင်သွား သည်။

‘မှတ်ထား၊ ငယ်ငယ်က သိုင်းသင်တန်းတက်ခဲ့တာ ကျွန်မ ကံကောင်းလို့၊ ကားဝယ်စီးနိုင်တဲ့အချိန် ရှင်လည်း မျဉ်းကျားကလမ်း မကူးတဲ့အချိန် ကြုံလို့ကတော့ အသေဖြတ်တိုက်ပစ်ဇော်၊ ဟာ... အတော်ပဲ မနက်ဖြန် အမှိုက်ကားလာမှာ၊ ရှင်ပေးထားတဲ့ လက်ဆောင် တွေကို တစ်ခါတည်း လွှင့်ပစ်ရမယ်’

ခိုင်လေးက ဝါရင့်သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်လို တောက် လျှောက်ပြောသွားသည်။ ရဲသန့်ဇော်မှာ ခေါင်းကို တတွင်လွှင့်ကုတ် ရင်း ဆောက်တည်ရာမရ အရူးမီးပိုင်းဖြစ်နေပြီ။ လည်ပင်းစောင်းနှင့်

နှုခေါင်းမှာလည်း ခိုင်လေးရဲ့ကပ်ချက်ကြောင့် အောင့်နေသည်။

‘ကဲ... ကိုလူလိမ် ကျွန်မ သွားမယ်နော်၊ ရှင် သေရင်လည်း ဖိတ်စားလေးဘာလေး ပို့ပေးဦး’

ခိုင်လေးက နောက်ကိုတစ်ချက်မှ မကြည့်ဘဲထွက်သွားသည်။ Lဆိုင်းဖီရဲ့ လှည့်ကြည့်ပါဦးလား သိချင်းလေးက ပါးပါးလေး လွှင့် ထားသည်။ ရဲသန့်ဇော်မှာ ဝက်ဝံကြီးရှေ့ရောက်နေသော မျောက်က လေးလို ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့...

‘ရှင် ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ’

‘မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ ဒီကိစ္စတွေကို’

‘ဪ... ရှင်က ရှင်လုပ်ရပ်တွေ ကျွန်မ သိသွားလို့ ကျွန်မ ကို ထိတ်လန့်ရမှန်း မသိတော့ဘူး’

‘အဲဒီသဘော မဟုတ်ဘူး’

ရဲသန့်ဇော်က ခပ်တင်းတင်းပြောသည်။

‘ကျွန်မသဘောကလည်း ပါးစပ်က မပြောတော့ဘူး၊ ရှင် ဘူးထတာတွေကို ရပ်တန်းက ရပ်ရင်ရပ်၊ ပြစ်ဒဏ်ကို မှတ်ကျောက် တင်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မ တံဆိပ်ရိုက်ပေးမယ်’

ချိုချစ်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မလိုက်အောင် လက်သွက်စွာဖြင့် စားပွဲပေါ်ရှိ သနားခါးတုံးနဲ့ ရဲသန့်ဇော်နဖူးတို့ ဆတ်ခနဲ ထုလိုက်သည်။

‘ဂွပ်’

ချိုချစ်က ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။

ရဲသန့်ဇော်က အူတူတူနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ပိတ်တာတွေက မေးရနီး မမေးရနီးနဲ့ အကဲခတ်နေကြသည်။ ရဲသန့်ဇော် နဖူးကြီးက ဖူးယောင်နေသည်။

‘ဒါ တစ်ယောက်ယောက်က ကျောက်ချအကွက်ဆင်ပြီး ငါ့တို့ လုပ်ကြံသွားတာပဲ၊ အား... နာလိုက်တာ၊ ထို့... ဘောင်ရှင်းမယ်’

ဝိတ်တာတစ်ဦး ပြေးလာသည်။

‘ဟာ... ဆရာရယ် အချစ်ရည်ဗူးက နဖူးကိုမှန်ထားတာ

လား’

‘မဟုတ်ဘူး’

ရဲသန့်ဇော် တအားအော်လိုက်မိသည်။

အချစ်ကို
လိမ်ပြီးမလန်းနဲ့
လွင့်သွားမယ်

ရိုမန့်ကျပ်စ်
Romance
Gypsy

အခန်း(၂)

သူငယ်ချင်းရောင်းရင်းများ...

အကူအညီပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခု သင်တို့ရှေ့မှောက် ရောက်လာပါပြီ။ သူငယ်ချင်းတို့ မျက်စိရှေ့မှာ ချောမောလှပပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို တွေ့မြင်ဖူးမှာပေါ့။ သူတို့ကလေးတွေရဲ့ ဘဝထဲကို ချိုမြိန်တဲ့ ရင်ခုန်သံတွေနဲ့အတူ မဝင်ချင်ဘူးလား။ သူငယ်ချင်းတို့ ပတ်သက်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတွေထဲက ထူးခြားဖြစ်စဉ်တွေ ရှိတတ်တယ်နော်။ ဒါလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကူအညီပေးချင်လို့ပါ။

(က) သင့်ပတ်ဝန်းကျင်က အမျိုးကောင်းသမီး ကောင်မလေးတစ်ဦး ရည်းစားများတဲ့ကောင်လေးနဲ့ တွဲတာထက် အိမ်ထောင်ရှိအိမ်ထောင်ပျက်၊ မိန်းမရှုပ်သူများနှင့်တွဲပါက ကျုပ်တို့တာဝန်ယူပြီး သင်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း စီရင်ပေးပါမည်။ သဘောတူခြင်းကို လက်မခံပါ။ ကန့်ကွက်ခြင်းကို အားပေးရန်။

(ခ) ထပ်မံ တစ်ဆင့်တက်၍ အခြေအနေတွေ လွန်လွန်ကျွံကျွံဖြစ်သော် သင့်တော်ရာ နည်းလမ်းကောင်းများဖြင့် ရနိုင်

သလောက် ကာယကံရှင် မိန်းကလေးအပေါ် မူတည်၍ အစအဆုံး ဇာတ်သိမ်းကောင်းသည်အထိ ကယ်တင်ပေးမည်။ မိန်းကလေးဘက်မှ မရသော် ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ကိုယ့်ကံပင်။ အကျင့်ပျက်သူ ယောက်ျားလေးတွေဘက်မှ လွတ်မြောက်ရန် ကယ်တင်ပေးမဲ့ ဝတ္တရားသာ ရှိပေ၏။

ချစ်ခြင်းတရားကို တန်ဖိုးထားသော လူတိုင်းအတွက် အကူအညီကောင်းများပေးရန် အမြဲရှိနေပါမည်။ လိုအပ်မှသာ ကူညီဖို့ တာဝန်က အဓိကဖြစ်သည်။ လိုက်လံအကူအညီပေးနေသော ဟာဝန်မဟုတ်ပါ။ အမြင်မတော် ဆင်တော်နှင့် ခလောက်ဆိုပေမဲ့ သူ့အိုးနဲ့သူ့ဆန် တန်လျှင်တော်ပါပြီ။ အခကြေးငွေပေးစရာမလိုပေ။

ကိစ္စ ပရောဂျက်တစ်ခုအောင်မြင်သွားသောအခါ ပရဟိတကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် မနက်တစ်နံပါတ် ကလေးတွေကို ဒါနပြုပေးပါ။ လှူချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒပေါ်ပေါက်မှသာ အကောင်အထည်ဖော်ပါ။ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရေး၌ ပါရှိသော အင်အားစုတို့တွင် ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားမှုတစ်ခုကို မညည်းညူ ငြိမ်သက်စွာ ခံယူနိုင်သော သတ္တိနှင့် ယင်းသို့ခံယူနေသည်ကို အများက မရိပ်မိစေရန် ထိန်းသိမ်းနိုင်သော သတ္တိတို့ ပါဝင်သည်။

အတွင်းရေးမှူး	ဥက္ကဋ္ဌ	အဖွဲ့ဝင်
ရဲသီဟ	လွင်ဇင်ဦး	လင်းဗိုလ်

ဤကြော်ငြာစာတမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဒဂုံတက္ကသိုလ်တိုင်း အတွင်းမှာ ပေါ်ပြူလာဖြစ်သွားသည်။ ဒဂုံတက္ကသိုလ်တိုင်းမက တက္ကသိုလ်ဘုတာ ၃၆ ဂိတ်၊ ၂၀၇ ဂိတ်၊ ၂၀၃ ဂိတ်၊ ၂၀၅ ဂိတ်၊ ၄၉ ဂိတ်၊ ၂၀၂ ဂိတ်တွေပါ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် တက္ကသိုလ်

နယ်ပယ်ကျော်လွန်၍ ရှေ့သို့လားသော် ၁၃၃ ရပ်ကွက်၊ မြို့ထဲအတက် လမ်းရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းကျွေ၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်မွန်၊ ၇/၈ လမ်းဆုံအထိ ပါ စီးမျောသွား၏။ ဘာမှမဟုတ်သော ကြော်ငြာလေးသည် လူတိုင်း ရဲ့ပါးစပ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားရုံတင်မက ရေတွေလျှံထွက်ကုန်သည်။

အထူးသဖြင့် ကျောင်းသူမိန်းကလေးတွေကြားထဲမှာ ထူးထူး ခြားခြား ပြောစရာတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူတို့လက်ထဲကိုလည်း အဆိုပါ ကြော်ငြာစာရွက်လေးတွေ ရှိကြ၏။ သက်တူရွယ်တူ ကောင်မလေး တစ်သိုက်၏ စကားပိုင်းတွင် အချေအတင် ဆွေးနွေးစရာတွေ ဖြစ်နေ သည်။

‘ဟဲ့... မေသူ နင့်အကောင်ကို နင်စုံစမ်းကြည့်ဦးနော်၊ တစ်ခု ခုဖြစ်နေရင် ကြိုတင်ကာကွယ်ထားလို့ရတယ်’

မေသူ ဧဝေဝါဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပင်။

‘ဟဲ့... နင်တို့ပြောမှ ငါသတိထားမိတယ်၊ သူကတစ်ခု ချို့ယွင်းချက်ရှိတယ်’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဘာလဲ ကောင်မရဲ့’

‘သူက ငါနဲ့ စကားပြောရင် အောက်ပိုင်းက အငြိမ်မနေဘူး’

‘ဟာ... ဒါဆို ဧရိတယ်ထင်တယ်နော်၊ နင် အကဲခတ်ကြည့် လေ’

‘ဟာ... နင်ကလည်း သူက ဖိနပ်ကို စွပ်လိုက်ချွတ်လိုက် လုပ်တတ်တဲ့အကောင်ရှိလို့ပါ’

တစ်ပိုင်းလုံး ပိုင်းရယ်ကြသည်။

‘ဟဲ့... ငါ့ကိုလိုက်နေတဲ့ ပထဝီမေဂျာက ကောင်ကျတော့ တစ်မျိုးဟ၊ မိန်းကလေးတွေ မြင်ရင် ပူးပူးကပ်ကပ်နေချင်တယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်’

‘ဟာ... အိသဉ္ဇာ နင် အဖြေမပေးနဲ့ဦးနော်၊ တော်ကြာ ငရှပ် ဖြစ်နေဦးမယ်’

‘ဟာ... နင်တို့ကလည်း သူက အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဟ၊ မိန်းမလျာစိတ် နည်းနည်းပေါက်နေတာဟ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

‘ဒါဆို တင်တင်ဝင်းချစ်သူကိုတော့ စောင့်ကြည့်ရမယ်’

‘ဟဲ့... အိသဉ္ဇာ ငါ့ချစ်သူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘သူက ကလေးချစ်တတ်တယ်လေ၊ နောက်ပြီး နယ်ကနေ ကျောင်းလာတတ်တာ၊ နယ်မှာ မိန်းမတွေဘာတွေ ရှိနေရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ’

‘ဘာဆိုလဲဟာ၊ ကလေးချစ်တတ်တိုင်း ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုရင် ယောက်ျားတွေကုန်မှာပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ငါက စိုးရိမ်လို့ပါ၊ နင် သံသယဖြစ်နေ ရင် ရှိမန်းဂျစ်ပစီအဖွဲ့ကို အကူအညီတောင်းပါလား’

‘ဟေ့... နင်တို့ ငါ့ကိုမကြပ်နဲ့၊ ငါ အဲဒီလောက်ထိ လူက ခတ်မည့်ဘူး’

‘နင်ပြောသာပြောနေတာ၊ သံသယတွေ ရှိနေပြီ’

‘ချက်ချင်းသွားမေးရင်လည်း ပုလိပ်စစ် စစ်မနေနဲ့’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

‘ငါသာ နင်တို့ပြောနေ၊ ဟဲ့...ခိုင်ဝင်းဝင်းငြိမ်း နင်ကရာ ကားနဲ့လာလာကြည့်နေတဲ့ လူကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့နော်’

‘ဟဲ့... သူက ကားသာရှိတာ၊ မယားမရှိဘူး၊ ငါတို့ထ မိဘချင်းသဘောတူထားတာ ဘာသိလဲ၊ နှစ်ဖက်မိဘတွေ မျက်နှာစုံတ လောက်တဲ့အထိ ရှိမလားဟဲ့’

‘နင်ကလည်းဟာ မျိုးရိုးဗီဇလိုက်တာတွေရှိတယ်နော်၊ တဲ့... ဒီလူ အဖေတို့ အတိုးတို့က မယားအပိုတွေရှိခဲ့တာတွေတွေ မဖြစ် နိုင်ဘူးလား၊ ပြောလို့မရဘူးနော်၊ နင်လိုက်ကြည့်နိုင်လို့လား’

‘ဟဲ့... နင်တို့ပြောမှ ငါ သတိရတယ်’

အားလုံးခေါင်းထောင်လာပြီး နိုင်ငံဝင်းငြိမ်းကို ဝိုင်းမေးကြသည်။ နိုင်ငံဝင်းငြိမ်းက အလေးအနက်တွေးတောနေဟန်ဖြင့်...

‘သူ့အဘိုးက ဂျပန်ခေတ်က စကားပြန်လုပ်ခဲ့တာ’

‘ဟာ... အဲဒီလောက်တောင်လား’

‘ဟဲ့... မေသူ ဘာလဲဟဲ့ နင့်စကားက’

‘လင်းစန္ဒာကျော် ငါပြောတဲ့ အဓိကွာယ်ကို နင် ရမ်းသမ်း ဘာသာပြန်မနေနဲ့၊ ဟဲ့... နိုင်ငံဝင်းငြိမ်း ဆက်ပြောဟာ’

မေသူက အလောတကြီး ဆက်မေးသည်။

‘စကားပြန်လုပ်တာဆိုတော့၊ ဟာ... ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ သူဟိုမိသားစုရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ဒယ်ဒီတို့ကို စုံစမ်း နိုင်းမှပဲ၊ ဒီကြောင့်ပြောလုပ်တာနဲ့ပဲ’

နိုင်းပင်းဝင်းငြိမ်းက ခေါင်းကုတ်၍ ပြောသည်။

‘နင်တို့ကလည်းဟာ လိုရာတွေ ဆွဲမပြောကြပါနဲ့၊ ဒီအဖွဲ့ကို သွားအကူအညီတောင်းရင် ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဖြေပြသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ငါတို့ကကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခြေလွန်လက်လွန်မဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းနေရမှာပေါ့၊ ကိုယ်ကျောနာ ကိုယ်သာသိဆိုသလိုပေါ့’

‘မြတ်စန္ဒီအောင်ကလည်း ကိုယ့်ဝမ်းနာပါဟာ’

‘လောလောဆယ် ငါ့ကျောနာနေတယ်ဟာ’

‘ဘာပဲပြောပြောလေ၊ ငါတို့ရည်းစားထားရင် သတိပေးချက်တွေ စည်းကမ်းတွေ ထုတ်ပြန်ရမယ်ဟ’

‘ပြောစမ်းပါဦး အိသဉ္ဇာရဲ့’

‘အေးဟယ် နင်က ရည်းစားများတော့’

‘ကောင်မနော် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့’

‘ငါကတော့ လူပျိုစစ်ကြောင်းထောက်ခံစာကို ရဝတနဲ့ ရဲစခန်းကနေ သွားယူခိုင်းမယ်၊ ဒါမှချစ်သူအဖြစ်အသိအမှတ်ပြုနိုင်မယ်’

တင်တင်ဝင်းက အပိုင်ပြောသည်။

‘အောင်မလေး ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေးနေကြပြန်ပြီဟာ၊ ငါဆို အဲဒီလောက်ထိ ချော်မတွေးဘူး၊ ငါကြိုက်တဲ့ကောင်တွေကို သစ္စာရေတိုက်ပြီး ကျိန်ဆိုခိုင်းမယ်’

‘နင်ကလည်းဟာ သိပ်သူ့သမီးကျောက်စာလို ရှည်သွားဦးမယ်’

‘နင်တို့စိတ်ကူးယဉ်တာတွေ များနေပြီဟာ’

‘ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး ပညာရှိမကြီးရဲ့’

ကေဇင်ဟန်က မေးစရာကလေးပွတ်၍ စတိုင်နဲ့ပြောသည်။

‘ငါက ရည်းစားမှ မထားဖူးသေးတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် သိဦးမလဲ’

‘ကောင်မ အကောင်းမှတ်လို့’

မေသူက တစ်ရှူးပေပါစဖြင့် ကေဇင်ဟန်ကို ကောက်ပေါက်လိုက်သည်။ အိသဉ္ဇာက တွေးတွေးဆဆနဲ့...

‘အဲဒီရိုမန်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့ဆိုတာ သိသလား’

အားလုံးခေါင်းခါလိုက်ကြသည်။ ဆော့ဖျူ ငြိမ်သွားကြသည်။

အခန်း(၃)

နာမည်က လွင်စင်ဦး။ အသက်က ၂၃ နှစ်။ မေဂျာက သမိုင်းမေဂျာ။ ပုံသဏ္ဌာန်က အရပ်ရှည်၏။ လူပိန်၏။ ဆံပင်ပုံစံက ဂျာရစ်ကေ။ ဗိုက်ကလေးက။ နှုတ်ခမ်းမွေးစေ့ရှိပြီးမျက်လုံးပြူးသည်။ စကားကို ပြောင်ချောချောပြောတတ်သည်။ လူ့စွဲတော်တစ်ယောက်ရဲ့ ရုတ်ခြည်းထိုးဖောက်တတ်သော စေ့ဉာဏ်ရှိသည်။

နေပုံထိုင်ပုံက ဘိုသီပတ်သီ ပေစုတ်စုတ်။ စကားပြောရင် တစ်ဖက်သူ စိတ်ဝင်စားအောင် တကယ်ထင်သွားအောင် မင်သေသွားအောင် လှည့်ပတ်ပြောတတ်သူ။ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အကြောင်း အရာတစ်ခုကို နှစ်ဘက်ကောင်း၊ ဆိုးမျှတွေး၍ ပြေပြစ်အောင် ပြောတတ်သည်။ ယုံတမ်းစကားလိုလို ကိုယ့်ရှေ့မှာပဲ ဖြစ်သွားသလိုလိုတွေ လည်း ကြံ့ရင်ပြောတတ်သည်။ သမိုင်းအကြောင်းတွေလည်း အာရုံဆောင်နိုင်သည်။ စကားပြောဥပမာပေးရင် ကုန်းဘောင်ခေတ်ထဲက မထွက်။ ဘော်ရှီဗစ်တော်လှန်ရေးမထွက်။ ဟစ်တလာနှုတ်ခမ်းမွေးက မထွက်။ ပုဂံရာဇဝင်ကမထွက်။ အပ်ကျမတ်ကျ သိသလားဆိုတော့ လည်း မသိ။ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်နဲ့ ပြီးဖြန်းတတ်သူ။

ထူးခြားသော အကျင့်စရိုက်မှာ လူတစ်ယောက်ကို အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး အမှန်အမှား အကောင်းအဆိုးနှစ်ဘက်မျှ၍ ညှိကာပြောတတ်ခြင်းပင်။

နာမည်က ရဲသီဟ။ အသက်က ၂၁ နှစ်။ မေဂျာကဇီဝဗေဒ။ ပုံသဏ္ဌာန်က ဘော်ဒီတောင့်တောင့် ခေါင်းသေးသေး ဆံပင်ပုံစံက တစ်ခေါင်းလုံးထောင်။ မျက်နှာက ကျောက်ခေတ်လူသားမျက်နှာပေါက်မျိုး။ လုပ်ရဲကိုင်ရဲတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိပြီး ဒေါသထွက်လွယ်သည်။ လူတစ်ဖက်သားကို အားမနာ လျှာမကျိုး တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြောတတ်သည်။ လူရှည်လည် ပါးနပ်သည်။ ကလိပ်ကကျစ်ညာဏ်ကလေးတစ်စုံတတ်သည်။ အချိန်ရရင်ရဲသလို လူပေါ်လူစော်လုပ်တတ်သေးသည်။ ဘဝမြင့်သူတွေ မာနခေါင်ခိုက်သူတွေကို ပညာပြတတ်၏။ သင်ခန်းစာတစ်ခုပေးတိုင်း သွေးအေးအေးနဲ့ စိမ့်တတ်သည်။ အပြောသမားမဟုတ်။ လက်တွေ့ဆန်သည်။ ပုန်းခိုင်းဆို ထလုပ်တတ်သော ဉာဉ်ရှိသည်။ လူမိုက်အထာနဲ့ ကလေးစိတ်မျိုးထားတတ်သလို ပွင့်လင်းသလိုနဲ့ သိုသိပ်ထားတတ်သည်။ ဝါသနာက ဖဲသမား။ အပျော်တမ်း အပျင်းပြေ ကစားရုံပဲ ရှိသည်။ လူစိတ်ကို ဖဲချပ်နှံနှိုင်းပြီး ဘဝကို ဖဲကစားနည်းနဲ့ နှိုင်းလေ့ရှိသည်။ စကားပြောပက်စက်သည်။

ထူးခြားသောအကျင့်စရိုက်မှာ လူတစ်ယောက်ကို သာမန်အနေအထားကနေတစ်ဆင့်ချင်း မြင့်တက်လာအောင် ခန့်မှန်းပြီး သူ့အထင်နဲ့လွှဲရင် ရိုက်ချတတ်သော အကျင့်ရှိသည်။

နာမည်က လင်းဗို။ အသက်က ၂၀ နှစ်။ မေဂျာကအီးမေဂျာ။ ပုံသဏ္ဌာန်က အရပ်ပုံပြတ်ပြတ်။ ဆံပင်ပုံစံက ရှေ့တဖွဲခြမ်းထောင်။ နောက်ဘက်ကောက်ကွေး။ မျက်လုံးက မြေမျက်လုံး။ လူတစ်ယောက်ကို အမှတ်သည်းခြေကြီးသည်။ ဘူးတစ်လုံးဆောင်နည်းအတိုင်းကျင့်သုံးသည်။ မိန်းကလေးတွေကို ဦးစားမပေးတတ်။ တစ်ခါတလေ သူ့အပြုအမူ အပြောအဆိုမှားသွားမှာ သိပ်ကြောက်သည်။ စကား

ပြောရင် ဟိုဆိုဒီရောက် ဒီဆိုအဝေးရောက်သွားတာမျိုးရှိ၏။ စိတ်မရှည် တတ်ပေ။ ချက်ချင်းဖြေရှင်းရမဲ့ကိစ္စတွေဆို နေ့မဆိုင်ပင် ဖြေရှင်းတတ် သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မချီးကျူးတတ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မနှိမ့်တတ်။ အလယ်အလတ်တန်းစားမှာ သူနေထိုင်သည်။ ကလေး အတွေးလေးလည်း ရှိတတ်သည်။ ဝါသနာက သီချင်းရေးဆရာ။ ဂီတတစ်လုံး ကော်ဖီတစ်ခွက်ရှိရင် သူ အေးချမ်းသည်။ အိမ်မက် တွေ စိတ်ကူးတွေကို ယုံကြည်တတ်သူတစ်ဦး။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတိုင်း တိုင်ပင်တတ်သည့် အလေ့ရှိသည်။ လျှို့ဝှက်တတ်သည်။

ထူးခြားသော အကျင့်စရိုက်မှာ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲ တွင် မှတ်သားတတ်ပြီး ဝေဖန်တတ်သလို တွက်ဆပြီးတော့လည်း ပေါင်းသင်းတတ်သည်။

အဲဒါ ရိုမန်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့ဝင်များ၏ ထင်ရှားသော အမှတ်အသား လက္ခဏာတွေနှင့် ကိုယ်ရေးအကျဉ်းတွေပင်။ တစ်ယောက်ချင်းစီမှာ အားနည်းချက်တွေရှိပေမဲ့ သုံးယောက်ပေါင်းသောအခါ ထောင့်စေ့ နေပြောက်မထိုးအောင် ပရိပရစ်တွေ တောက်လျှောက်ချမှတ်နိုင်သည်။

သုံးယောက်စလုံးက ဆင်သုံးကောင်။

ရောမ ဘာလင် တိုက်ခိုက်ရိုးတန်းအဖွဲ့လို စည်းလုံးညီညွတ်မှု အပြည့်အဝရှိသည်။

Nick Name လေးတွေ ကိုယ်စီလည်းရှိကြပါသည်။ လွင်စင် ဦးက တီကောင်၊ လင်းဗိုလ်က လွီပု၊ ရဲသီဟက ကျောက်ခေတ်။

သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ ဗျူဟာခင်းပုံက စိတ်ဝင်စားဖို့ အရမ်း ကောင်းသည်။ ဥပမာ ဗြိတိသျှတစ်ဦးကို ရင်ဆိုင်တော့မယ်ဆို တီ ကောင်က အတည်ပေါက်နဲ့ တစ်ဖက်သူကို ထိုးစစ်ဆင်၊ လွီပုက ဟိတ်ဟန်ကောင်းကောင်းနဲ့ တကယ်အဟုတ်ချမှတ်ပုံစံပြ၊ ကျောက်ခေတ် က တစ်ဖက်သားမခံချီမခံသာဖြစ်အောင် နင်းကန်ပြော။ ပွဲသိမ်းက ရော။

အနုနည်းနဲ့မှ မရရင် အကြမ်းနည်းရှိသေးသည်။ တီကောင်က ဇွန်းခက်ရင်းတစ်ချောင်းကို အမြဲဆောင်ထားပြီး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဓားလို လို လက်နက်တစ်ခုခုကို ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ လှည့်စားတတ်သည်။

လွီပုကတော့ စက်ဘီးချိန်းကြိုးပျက်တစ်ခုကို ဆောင်ထား တတ်သည်။ ကျောက်ခေတ်ကတော့ဘရိတ်ဓားပါးပါးလေးတစ်ချောင်း ကို ဆောင်ထားတတ်သည်။ တကယ်လုပ်ရဲတာလည်းမဟုတ်။ ဖိန့်ဖိန့် လေးတွေနဲ့ ဝှင်ဆင်ကြခြင်းပင်။

ရိုမန်ဂျစ်ပစီ (Romance Gypsy) အဖွဲ့မှာ အံ့ဩစရာကောင်း သော အချက်ရှိသည်။ လူတွေဟာ အတ္တဟိတကို ပရဟိတထက် ပိုဦးစားပေးကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သာယာလှပဖို့ထက် ကိုယ့်ဘဝ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်ဖြစ်ဖို့က အရေးကြီးနေသည်။ အဲဒီမှာ သူ တစ်ပါးကောင်းစားဖို့ကို ကိုယ်က မနာလိုဖြစ်နေရတဲ့ သဘာဝကပေါ် လွင်လာလေပြီ။ လူတိုင်းဟာ ဘဝပေးကောင်းဖို့ မသေခင်ကရော မနာခင်ကရော မအိုခင်ကရော ဆုတောင်းခဲ့ကြသည်မဟုတ်ပါလော။ အိုမှ နာမှ သေမှ ပရဟိတကောင်းကျိုးအတွက်စဉ်းစားမယ်ဆို အချိန်မှီ ပါဦးမလား။ အတ္တဟိတကိုလိုက်ရင်း မအိုမနာ မသေခင် ဘဝပျက်၊ အရှက်ကွဲတဲ့သူတွေရှိလေသည်။ အဲဒီအဖွဲ့လေးဟာ ပရဟိတကို ရေရေ လည်လည် စိတ်ဝင်စားပြီး ကိုယ့်ဘဝကို မြှင့်တင်နေကြသော လူငယ် တွေပင်။ အဲဒီမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တရားကို အခြေခံပြီး အစစ်အမှန် မေတ္တာတွေ ရရှိဖို့ အခြေခံကျသော အဖွဲ့လေးအဖြစ် လက်ရှိမှာရပ် တည်နေထိုင်ရှင်သန်ခဲ့ပါသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ

ချက်ပလက်ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီးပါတယ်။

Lord of the Rings ထဲက

စမီဂေါ်တစ္ဆေလေးပါတယ်

ဘတ်စ်ကားကြီးကိုတွေ့တိုင်း

ဂိတ်ဆုံးအထိစီးမဲ့လူတစ်ယောက် အမြဲပါတယ်။

အဲဒီလူကလည်း အမြဲတမ်းလက်ပြသွားတယ်

စမီဂေါ်လေးက ကားမောင်းသွားတာ

ချက်ပလက်ဗိုက်ပူကြီးကလည်း

တုံ့လိုဘာဝေ တအိအိနဲ့ ယိမ်းထိုးတွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်

ဗိုက်ပူကြီး မြင်ကွင်းကပျောက်သွားတော့

ဝမ်းနည်းသလိုလို နှစ်မျောသလိုလိုနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

အိပ်မက်က လန့်နှိုးတော့ ခေါင်းရင်းနဲ့ ခြေရင်းမမှားဘဲ

အလယ်ခေါင်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ်ထိုးကြီး။

‘အဲဒါနဲ့ပဲ နင့်အဘွားဆုံးသွားရောပေါ့၊ မဖြစ်နိုင်တာဟာ အိပ်မက်အတိုင်းသာ ဖြစ်မယ်ဆို လူတွေအကုန်လုံး စောစောစီးစီး အိပ်စက်ကုန်မှာပေါ့၊ ကိုရီးယားကားတွေတောင် ရောင်းအားသွက်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ရဲသီဟက လက်ခါပြကာပြောသည်။

‘နင့်အိပ်မက်ကလည်း လူလေးဘာလေး အဲ ဟုတ်ပေါင် ကားလေး တစ္ဆေလေး ချိန်းပါဦးလား၊ တစ်ခါလာလည်း ချက်ပလက် ဗိုက်ပူ မောင်းတဲ့သူကလည်း စမီဂေါ် အကျင့်တစ်စက်မှ မကောင်းတဲ့ ကောင်၊ လိုင်စင်လေးဘာလေးရှိသလား၊ စမီဂေါ်ကိုမေးဦး... ခွီး’

လင်းဗိုလ်က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ပြောသည်။

‘ဒီကောင်တွေပြောလည်း ပြောချင်စရာပဲ၊ နင့်ကိုက နင့် အဖွဲ့အလမ်းကြီးနေတာ၊ နင့်အဘွားက အသက်လည်းကြီးနေပြီ၊ အချိန်

တန်ရင် သေရမှာပဲ၊ ဘယ်သူတားဆီးလို့ ရမှာလဲ၊ နင်လည်း နာရေး ယပ်တောင်က သံဝေဂတရားတွေ ဆုံးမစကားတွေ ဖတ်ဖူးတာပဲ၊ နင် မသိဘူးလား၊ ဟိုအသံလေးတောင် ကြားမိသေး၊ မာနထောင် လည်း သေမှာပဲ မလွဲခန္ဓာ အနိစ္စာ ဟီး... ဟီး...’

လွင်ဇင်ဦး အသံအနေအသံထားကို ဘေးကနှစ်ယောက်က ခွက်ထိုးခွက်လန်နဲ့ သက်ထိုးစက်သံလို ရယ်ကြသည်။

လက်ထိုးပြီးစမ်းရတဲ့ မော်တာစက်က အသံပိုကောင်းသည်။ သူတို့ရယ်သံကြားမှ နှုတ်ခမ်းကလေးစုနေသော ကောင်မလေးတစ် ယောက်ရှိသည်။ ဆံပင်အတိုလေးနဲ့ မျက်ဝန်းကလေးနက်နေသည်။ ချစ်စရာလည်းကောင်းသည်။

‘တော်ပြီ၊ နင်တို့အကြံပေးအရာရှိ မလုပ်တော့ဘူး၊ ရာထူးက နှုတ်ထွက်တယ်၊ ငါက အကောင်းပြောနေတာကို နင်တို့က ဝါးရုံးကွဲ ရယ်နေတယ်’

သုံးယောက်စလုံးက ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်နေသည်။

‘ကာကွယ်ဆေး နင်ကလည်း စိတ်ချည်းပဲ၊ စိတ်တိုရင် အသက်တိုတယ်ဟ၊ ငါတို့အခုလုပ်နေတာဟာ အတ္တဟိတထက် ပရဟိ တာဘက်၊ ပိုကဲတာ နင်သိတာပဲ၊ ပါရမီဖြည့်ဘက်တွေပဲ၊ နောက်မဆုတ် စတမ်းပေါ့’

လင်းဗိုလ်က အချက်ကျကျပြောသည်။

‘ဟဲ့... နေပါဦး၊ နင်တို့တတွေကို အလုပ်အပ်မဲ့သူရော ရှိရဲ့ လား၊ ဟိုတစ်ခါ မိကိုမေ့တာ ခိုင်လေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြိုက်နေတဲ့ ဘုန်းကျော်ပိုင် အကူအညီတောင်းတာ အဆင်ပြေသွား တယ်နော်’

‘ပြောတာပေါ့ဟာ၊ ပိုအကောင် ရဲသန့်စော် လူလိမ်လူညာ သရုပ်ကို ဖော်ချလိုက်တာ တစ်ခါတည်းဘွင်းဘွင်းပဲ၊ ကာကွယ်ဆေး နင်လည်း ရည်းစားသာမရှိတာ၊ ရည်းစားရှိတဲ့ အခန်းက သူချုပ်ဆောင် တာ တကယ့်ကို မြန်ရေရှက်ချေ’

‘ဘာလဲဟ နင့်စကားကြီးက တီကောင်ရ’

ကာကွယ်ဆေးက လွင်ဇင်ဦး အသုံးအနှုန်းကို နားမလည်သဖြင့် မေးသည်။ တီကောင်က နားမလည်တာတွေ သိပ်ပြောသူ။

‘ဪ... အားရတယ်လို့ပြောတာ၊ နင်နဲ့ ရဲသီဟက သိပ်အတိုင်အဖောက်ပီတာ၊ ဇာတ်ပို့တွေထက် ငါ ဇာတ်ဆောင်လည်းကောင်းတာပဲ၊ တောသားကြီးလုပ်တဲ့အခန်းဆို အကယ်ဒမီမင်းသားတွေတုပ်ကွေးဖြစ်သွားမယ်’

‘ဟေ့ကောင်... ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်မနေနဲ့၊ ငါ မပါရပေမဲ့ ဇာတ်ညွှန်းရေးပြီး ဒိုင်ယာလော့ချ အခန်းစဉ်ခွဲတာ အဓိကကျတယ်ကွ၊ ငါလုပ်ပေးတဲ့ ပရောဂျက်ကို ချီးကျူးသင့်တယ်’

လင်းဗိုလ်က အားရပါးရပြောသည်။

‘လို့ပု မင်းကလည်း အစီအစဉ်ဆွဲတာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ရဲသန့်ဇော်ဆိုတဲ့ကောင် သဲကန္တာရထဲမှာ ချောင်ပိတ်ရိုက်ခဲရတဲ့ ခွေးလိုပဲ’

‘ကျောက်ခေတ် သဲကန္တာရထဲမှာ ဘယ်လိုချောင်ပိတ်ရိုက်မလဲ မင်းကလည်း ဥပမာပေး ညှိပါ’

လွင်ဇင်ဦးက ရဲသီဟ ဥပမာပေးပုံတစ်လွဲဖြစ်နေတာကို ဝင်ထောက်၏။

‘သဲကန္တာရထဲမှာရွက်ဖျင်ထိုးထားတယ်ကွ၊ အဲဒီရွက်ဖျင်ထဲက ခွေး ငါစကားပြောလောသွားလို့ ရဲသန့်ဇော်ဆိုတဲ့ကောင်က မိန်းမကြီး ခူးနှစ်ဘက်ထောင်ပြီးရှိတာတောင် ပွေ့ချင်သေး’

‘ဘာလဲကွ၊ မိန်းမကြီး ခူးနှစ်ဖက်ထောင်တာ’

‘ဟာကွာ၊ ဘာသာပြန်ပြနေရသေး၊ မိန်းမကြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်တာနဲ့ အဓိပ္ပာယ်အတူတူပဲကွ၊ ခူးနှစ်ဘက်ထောင်နေတာလည်း ငုတ်တုတ်ပဲလေ၊ တစ်ခါတလေ လက်ကလေးတောင် တင်ထားသေး’

‘တီကောင် နင်ကလည်းဟာ ရိုးရိုးတန်းတန်းပြောစမ်းပါ၊

အတွန့်တွေ အညွန့်တွေ မတက်စမ်းပါနဲ့၊ တစ်ခါတလေ နင့်စကားနားထောင်ရတာ သိကြားမင်းက နတ်ဦးထုပ်ဆောင်းထားပြီး ရက်ပ်ပါအဝတ်အစားဝတ်ထားသလိုမျိုး ဖြစ်နေတယ်’

‘အလဲ့... ကာကွယ်ဆေးကလည်း အလာသားပဲ’

ကျောက်ခေတ်က ကာကွယ်ဆေးကို မျက်ခုံးပင့်၍ ချီးကျူးလိုက်၏။

‘အလာဆို တက္ကစိနဲ့ကိုဗျ’

တီကောင်က ကောက်ဖောက်လိုက်ပြန်သည်။

‘ရဲသန့်ဇော်နဲ့ ခိုင်လေး ခွာပြေးပြီး ဘုန်းပိုင်က ခိုင်လေးကို နှစ်သိမ့်သလိုနဲ့ အရင်ကအရှိန်နဲ့ ဝင်ကပ်လိုက်တာ၊ ခိုင်လေးက ကောက်ရိုးတစ်ဆုတ်စာကိုခွဲထားသလို’

‘ဟေ့ကောင်... ချောက်ထဲကျခါနီး မြက်ပင်လေးကို အားကိုးတကြီးကိုခွဲသလို မဟုတ်ဘူးလား’

‘အဲဒီကောင်က အိမ်မှာ နွားနှစ်ကောင်မွေးထားလို့ကွာ’

စကားက ပြောရင်းနဲ့ ချော်တောငေါ့သွားပြန်သည်။

လမ်းကြောင်းပေါ် ပြန်တည့်ပေးရသည်။

‘အဲဒါနဲ့ ခိုင်လေးက နှစ်သိမ့်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဘုန်းပိုင်ကိုပဲ အချစ်တွေ ရှင်သန်ခွင့်ပေးလိုက်တော့တယ်၊ ဘုန်းပိုင်က ငါတို့ရဲ့ ရိုမန်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့ကို ကျေးဇူးတင်သွားတယ်၊ ဒါပါပဲ’

တီကောင်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောသည်။ ကာကွယ်ဆေးက ချစ်စဖွယ်အပြုံးလေး ပြုံးကာမေး၏။

‘နောက်ထပ် အလုပ်အပ်မဲ့သူတွေ ဘာတွေမရှိသေးဘူးလား၊ တစ်ခန်းလောက် ဝင်သရုပ်ဆောင်ချင်လို့’

‘နင့်ပုံစံကတော့ ဆေးရုံက လူမမာနေရာမှာ သရုပ်ဆောင်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အရူးမနေရာက သရုပ်ဆောင်ရမယ်’
တီကောင်တို့က ဝိုင်းစကြသည်။ ကာကွယ်ဆေးဆိုတဲ့ ကောင်

မလေးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ တီကောင်တို့ကျောက်ကို လိုက်ထုနေ၏။

ငယ်ငယ်က ကျန်းမာရေး နှုတ်ချာလို့ ကာကွယ်ဆေးတွေထိုးရရင်း အေးမြတ်မွန်ဆိုသော အမည်ရင်းသွေဖယ်ကာ တီကောင်တို့သုံးယောက်ခေါ်တဲ့ နာမည်က ကာကွယ်ဆေးဖြစ်သွားသည်။

ကာကွယ်ဆေးက သူတို့သုံးယောက်ကို အရမ်းခင်မင်၏။ ကာကွယ်ဆေး မိဘတွေက ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝကြသလို စိတ်ရင်းသဘောထားကောင်းကြပြီး အလှူဒါနအမြဲရှိသူများဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကိုလည်း အရမ်းချစ်ကြသည်။

ကာကွယ်ဆေးသည် တီကောင်တို့သုံးယောက်ကို အခြားမိန်းကလေးတွေထက် ပိုခင်သည်။ ကာကွယ်ဆေးက နိုင်ငံခြားစကားပြော၊ ကွန်ပျူတာ၊ အီးမေး၊ အင်တာနက် အကုန်တတ်မြောက်ထားသူ။

တီကောင်တို့ကတော့ ဘာမှမတတ်။ အီးသံတောင် မပီတဲ့ ကောင်တွေ။ အခု ရိုမန်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့ထဲမှာ ကာကွယ်ဆေးက ထာဝရ အကြံပေးအရာရှိ။ တီကောင်တို့က လုပ်ရည်ကိုင်ရည်သာရှိပေမဲ့ အကွက်ကျကျ မစိစဉ်တတ်။ ထောင့်စေ့အောင် မလုပ်တတ်။ တစ်နေရာရာတစ်ကွက်ကွက်မှာ ထဖောင်းတတ်တဲ့ ညှဉ်ရှိသည်။ ဒီကိစ္စက ပေါ့ဆ၍မဖြစ်။ အကုန်လုံး မီးခိုးကြွက်လျှောက် ပြဿနာတွေဖြစ်သွားမည်။

ကာကွယ်ဆေးက တီကောင်တို့သုံးယောက်ကို အသေးစိတ် သေသေချာချာ အစီအစဉ်ဆွဲပြီး အကြံပေးသူ။

ရိုမန်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့ရဲ့ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ကတော့ လူသိနည်းအောင် နေထိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အခန်း(၄)

ကော်ဖီဆိုင်လေးရဲ့ အပြင်အဆင်က စိမ်းလဲ့လဲ့ကာလာလေးတောက်နေသည်။ ဆိုင်လေး၏ အစွန်ကျကျ ဝိုင်းလေးတွင် လူလေးယောက်ထိုင်နေကြသည်။ စားပွဲထိုးလေးက ကော်ဖီအေးတစ်ခွက်နှင့် ကော်ဖီပူသုံးခွက်လာချပေးသည်။

လေးယောက်ထဲမှ သုံးယောက်က ဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီးတွေ ဖြစ်သော တီကောင်၊ လွှီပု၊ ကျောက်ခေတ်တို့ပင်။ သုံးယောက်လုံး မင်သေသေနဲ့ ဆရာစတိုင်ဖမ်းနေကြသည်။ သူတို့သုံးယောက်ရှေ့မှာ ထိုင်နေသော လူက အော်တာရပ်အညှီရောင်လေးဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်လေးတစ်ယောက်။ သူ့မျက်နှာတွင် တီကောင်တို့အား အထင်ကြီးခြင်း၊ အထင်သေးခြင်း တစ်ကန့်စီဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ သူက အလုပ်အပ်မဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။

‘ညီလေး တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်လား’

တီကောင်က အနာဂတ်ကို ကြိုမြင်သော ဗေဒင်ဆရာလေး ခပ်တည်တည်နဲ့ စပြော၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို၊ မိဘချင်းသဘောတူထားတဲ့ ကောင်မလေးပါ’

လွှဲပုက တီတောင့်ဘက်ကို မျက်နှာတစ်ခြမ်းမဲ့ပြ၏။ စတာ ကွတ်ကတည်းက လှေတံတိုက်ချင်နေပြီ။ လွှဲပုကလည်း မင်သေသေ နဲ့။

‘မိဘချင်း သဘောတူထားတာဆိုတော့ နေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ထားတာ လုံခြုံမယ်ထင်တယ်နော်’

‘မိဘချင်း သဘောတူထားတာက ကျွန်တော် ငယ်ငယ် ကတည်းကပါ။ အခု ကျွန်တော် အဖေရော အမေပါ ဆုံးသွားပြီမို့ သဘောတူထားတာ ပျက်ချင်သလိုလိုဖြစ်နေပြီ’

ထပ်လွှဲပြန်ပြီ။ ကျောက်ခေတ်က ဆက်မေးပြန်သည်။

‘ကောင်မလေးက ညီလေးအချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုတယ် မဟုတ်လား’

‘အရင်ကတော့ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ အခုတော့ အခုကျော့ ဟိုဘက်ရပ် ဂွတ် ပြောင်းသွားပြီးကတည်းက ဝေးသွားကြပါတယ်’

‘ဪ... တော်တော် ဝေးသွားကြတာပဲ။ အရင်က’

‘ပထမ နှစ်အိမ်ကျော်ကပါ။ ဒုတိယတော့ သူတို့က နှစ်လမ်း ကျော်ထပ်ပြောင်းသွားပါတယ်။ အခုတော့ တစ်ရပ်ကွက်ထပ်ခြားသွား ပြီ’

သုံးယောက်စလုံး ဘာပြောရမှန်းမသိ တွေးသွားကြသည်။

‘ညီလေးက အဲဒီကောင်မလေးကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက စချစ်မိသွားတာလဲ’

‘ပထမတော့ သူချိန်တာကို ကိုယ်လည်းချိန်မိတာပဲ။ သူက အင်တုန်းက ကုန်စုံဆိုင်တစ်ခုမှာ ကတ္တားချိန်တယ်လေ’

တပြုလိုက် တဆိုလိုက်တွေကို ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ လွဲနေပြန်ရော။ လိုရင်းရောက်အောင် ဘာသိဘာသာ ဆွဲခေါ်ရတော့မည်။

‘ထားပါတော့ ညီလေး။ မင်း သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ပေါ့’

‘တကယ်ချစ်ပါတယ် အစ်ကိုတို့ရယ်။ ဒါကြောင့်လည်း’

အစ်ကိုတို့ကို အကူအညီလာတောင်းရတာပေါ့’

‘ရောက်နေတာ ကြာပြီလား’

‘ကာကွယ်ဆေး နောက်ကျရင် လူနာတွေ အသက်မနို့ဘဲနေ မယ်။ နင်ကလေ ဘာလဲ စမီဂေါ့နဲ့ တွေ့နေပြန်ပြီလား’

ကျောက်ခေတ်က ရောက်လာသော ကာကွယ်ဆေးကို အပြစ် တင်၏။ ကာကွယ်ဆေးက အပြာရောင်ခေတ်ကုန်အင်္ကျီလေးနဲ့ ကျင်း စကပ်လေးနဲ့ တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်းနေသည်။ သူ့ဆံပင်တွေကတော့ အနားသတ်တွေ လိမ်တောက်နေ၏။ မသိရင် ဘိုသီပတ်သီ ပုံစံ။ တကယ်သိတော့ အဲဒါ စတိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်လေးက စိတ် ပျက်လက်ပျက်လေသံနဲ့ ပြောသည်။

‘သူလေးက ဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ ရှင်မသိပေမဲ့ ရှင် ဘယ်သူလဲ ကျွန်မ သိတယ်။ ရှင် မြောက်ဥက္ကလာကနေ ဒဂုံမှာ လောမကျောလာတတ်တဲ့ ကိုဇော်လင်းအောင် မဟုတ်လား။ ရှင့်ကိုစွဲကတော့ မိဘချင်း သဘော တူထားတဲ့ ဥမ္မာနွယ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေး လမ်းမှားထဲကို ရောက်တော့ မယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ ဟုတ်သလား’

‘မှန်လိုက်တာဗျာ’

တီကောင်တို့ သုံးကောင် ကာကွယ်ဆေးကို ကြည့်ပြီး တွင် တွင်ကျယ်ကျယ် မျက်လုံးဖြူးကုန်၏။

‘အဲဒီ ဥမ္မာနွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ရှင့်ကို ဒီလောက်စိတ် မဝင်စားဘဲ ဂုဏ်နည်းနည်းမက်၊ အလှအပလေးတစ်ခက်တော့ ဟော... ဦးကျော်မိုးဆိုတဲ့ အသက်နှစ်ပြန်ကျော်ကြီးကို ဓာသီစိတ်က ရော သိစိတ်ကရော ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ဖြစ်ချင်နေပြီ’

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ အဲဒီနှစ်ပြန်ကျော်ကြီးကို လက်ဖက်သားချဉ် စပ်နဲ့ ရောမွှေပြီး နာနာနာပစ်လိုက်ချင်တယ်’

ဇော်လင်းအောင်က ဒေါသသံဖြင့် အားရပါးရ ပြောသည်။

‘အဲဒီ ဦးကျော်မိုးကြီးမှာ မယားနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သား သမီးမရှိဘူး၊ မယားကြီးကို အင်းစိန်မှာထားတယ်’

‘ထောင်ထဲရောက်နေတာလား’

တီကောင်က ဝင်ဖောက်သည်။ ကာကွယ်ဆေးကမျက်စောင်း ထိုး၍...

‘မယားငယ်ကို ယူနေမှာထားတယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ အိုင်တွေ တိုင်း ခြေဆေးတတ်တဲ့အကျင့်တွေက ရှိသေး’

‘ခြေထောက်ဝဲစားမှာ သိလျက်သားနဲ့’

ကျောက်ခေတ်က ရွဲ့၍ပြောပြန်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဥမ္မာနွယ်ကို ဒီလူကြီးလက်ထဲ အပါမခံနိုင် ဘူး’

‘ဟ... ရှင်ကသာ အပါမခံနိုင်ဘူး ပြောနေ၊ ဟိုကောင် မလေးက အဲဒီလူကြီးရင်ထဲရောက်ဖို့ ဆယ့်နှစ်လက်မလောက်ပဲ လိုတော့တာ’

‘ပေတံတစ်ပြားစာပြောရင်လည်း ရနိုင်တာပဲနော်’

လွှီပုကလည်း ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ဝင်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် ဥမ္မာနွယ် ဟိုလူကြီးဆီမရောက်ခင် ခြောက်လက် မလောက်အလိုမှာ ရအောင်ဖြတ်မယ်’

‘အောင်မလေး သူကလည်း ခြောက်လက်မလောက်ရှိတယ်’

‘ဟဲ့... ကာကွယ်ဆေး ဘာတုန်း နင့်စကားကလည်း’

‘နာခေါင်းပြောတာဟ၊ နာခေါင်း၊ ဒီကောင်လေးတွက်ပုံအရ ဆို ကျိန်းသေပြတ်နိုင်တယ်ဟ၊ ဟာ... စကားတွေကလည်း ပုပ္ပါး ရောက်လိုက်၊ ပဲခူးရောက်လိုက်နဲ့ ဝေ့ကုန်ပြီ၊ ဒီတော့ကာ ဇော်လင်း အောင် သူငယ်ချင်းဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒကိုပြော’

‘ဥမ္မာနွယ် အဲဒီလူကြီးနဲ့ မပတ်သက်ရဘူး၊ မဆက်ဆံရဘူး၊ အရောမဝင်ရဘူး၊ အားမကိုးရဘူး၊ မရင်းနှီးရဘူး၊ စကားအကုန်ပြော

မယ်၊ မချစ်ရဘူးဗျာ၊ ဒင်းကြီးက နေရှင်၊ ငွေရှင်ကြေးရှင်လူတန်းစား ကြီး၊ ဒင်းငွေနဲ့ပေါက်ပြီး သိမ်းပိုက်သွားမှာ၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှကို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဥမ္မာနွယ် နင်ဟာ ၁၅၀၀/-တန် ဖန်စိပစ္စည်းလေးတွေ ကို အာသာငမ်းငမ်းဖြစ်နေတာထက် သောင်းကျော်တန် ၉၂၅ ဆွဲကြီး ဆင်ပေးမဲ့သူကို တမ်းတနေတာ ငါသိတယ်၊ ငါသိတယ်’

‘ကဲ... ကဲ... တော်လှန်ရေးဇာတ်ကားထဲက သီဟတင်စိုး လေသံနဲ့ တွဲတေးသိန်းတံလေသံစပ်တူဖက်စပ်မပြောပါနဲ့တော့’

အားလုံးလည်း အကြောင်းစုံ ပြီးသွားပြီ။

‘ဟင်... ဘာမှလည်း မလုပ်ရသေးဘူး’

‘မင်းပြောတာကို ငါတို့နားထောင်ပြီးသွားပြီလို့ ပြောတာ ကွာ’

စိတ်မရှည်သော လွှီပုက ဇော်လင်းအောင်ကို ပြောသည်။ တီကောင်က လက်ဖျောက်တစ်ချက်ထတီးသည်။ လွှီပုက လေတစ် ချက်ချွန်သည်။ ကာကွယ်ဆေးက ကော်ဖီခွက်ကို ဇွန်းဖြင့် သုံးချက် ခေါက်လိုက်သည်။ ကျောက်ခေတ်က လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက် သည်။ ဇော်လင်းအောင်က အူကြောင်ကြောင်နဲ့ သူတို့ကို ကြည့်နေ သည်။ သမိန်ပေါသွပ်နဲ့ ဆွေမျိုးတော်တဲ့သူတွေလို့ ထင်မှာပဲ။ ဇိတ် တာက လက်ခုပ်သံကြောင့် လာရန်ပြင်သည်။ တီကောင်က အသာ လက်ခါပြရင်း...

‘ဇော်လင်းအောင် ငါတို့သည် ငါတို့ ဘာလုပ်နိုင်သလဲဆိုတာ မတွေ့မြင်ရမီ ငါတို့ဘယ်သူကွေလဲဆိုတာ မသိကြဘူး၊ နုနုက အသံ တွေက စိန်ခေါ်တိုက်ပွဲတစ်ခုအတွက် ကနဦးပံ့ပိုးငွေလိုက်တဲ့ စစ်ခိုသံ တွေပဲ၊ လူပြိန်းနားလည်လွယ်အောင် ပြောရရင်တော့ တိုက်ပွဲခေါ်သံ ပေါ့ကွာ’

အခန်း(၅)

ကာကွယ်ဆေး၏ တွက်ချက်မှုအရ ဦးကျော်မိုးဆိုသူသည် မယားကြီးမယားငယ်ရှိပါလျက်နဲ့ ပေါ်ပေါ်တင်တင် မိန်းမရှုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မယားကြီး မယားငယ်ကို သူက လိုလေသေးမရှိအောင် ထောက်ပံ့ပေးထားခြင်းကြောင့် သူ့အတွက် လုပ်ချင်ရာလုပ် ရှုပ်ချင်ရာ ရှုပ်၍ ရနေပုံဖြစ်နေသည်။ ဒါကြောင့် တရားဝင်ရှိသော မယားနှစ်ယောက်ကို သွားအကြောင်းကြားဖို့ကိစ္စက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ကာကွယ်ဆေးက ဇော်လင်းအောင် မပြောခင် ကြိုတင်သိရခြင်းက မထူးဆန်းပါ။ ဦးကျော်မိုးကြီးရဲ့ အပုပ်နဲ့သတင်းကို ဦးကျော်မိုးနဲ့ ဘစ်ရပ်ကွက်တည်းနေ အဒေါ်ဖြစ်သူထံမှ တစ်ဆင့်ကြားသိရသလို ဥမ္မာနွယ်သူငယ်ချင်းကလည်း အဲဒီအဒေါ်ရဲ့သားဖြစ်နေသောကြောင့်။ ဇော်လင်းအောင်ကလည်း ဥမ္မာနွယ်ကို တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားခြင်းရှိသဖြင့် ကာကွယ်ဆေးက ဥမ္မာနွယ်သူငယ်ချင်းကိုလွှတ်ကာ ဇော်လင်းအောင်ဆီသို့ ရိုမန်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့အကြောင်း ပြောပြခိုင်း၍ စေလွှတ်ရန် အကြောင်းဖန်လာလေတော့သည်။

ဦးကျော်မိုးကို ဥမ္မာနွယ် ရွံ့မုန်းသွားအောင် ထောက်ချောက်ဆင်ဖမ်းရတော့မည်။ ဒါသည် သဘာဝကျသော ဗျူဟာတစ်ကွက်ပင်

ဖြစ်သည်။ အဲဒီထောင်ချောက်ဆင်ဖို့ ဦးကျော်မိုးရဲ့ အားနည်းချက်ကို ရှာရမည်။ သူ့အားနည်းချက်က သူတစ်ပါးအပေါ် သိပ်အနိုင်ယူချင်တဲ့အချက်။

ဝါသနာက မိန်းမလှလေးတွေ မြင်ရင် တပ်မက်သည်။ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသော မိန်းမလှလေးတွေဆို အသည်းအသန် ဖြစ်တတ်သည်။ နောက်ပြီး လက်ဝက်ရတနာပစ္စည်းတွေကို စုဆောင်းရတာလည်း နှစ်သက်ခံမင်သည်။

ဦးကျော်မိုးသည် ညတိုင်း ကာရာအိုကေပါသော ဘီယာဆိုင်တစ်ခုတွင် ဘီယာသောက်၊ ပန်းကုံးစွပ်ကာရာအိုကေဆိုလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံအဖော်တွေဘာတွေ ပါတတ်သည်။ အများဆုံးနှစ်ယောက်ပါပဲ။

အခုလည်း ဒုစကိုလိုက်မီးများဖြင့် ခမ်းနားလှပသော ဘီယာဆိုင်တစ်ခုတွင် ဇိမ်ခံနေသည်။ ကောင်မလေးတွေ သီချင်းဆိုနေတာကို တစ်မိမိမိထိုင်ကြည့်နေ၏။ ဘေးတွင် သူ့အရွယ်အနံ့ကယ်ကြီးတစ်ဦး ရှိနေသည်။

‘အဘွားကြီး မသိအောင် ထွက်လာရတာ လွယ်တော့မလွယ်ဘူးကွာ၊ ဘီယာလည်း ကြိုက်တာကိုး’

တစ်ဖက် အနံ့ကယ်က ညည်းတွား၍ ပြောသည်။

‘မင်းကလည်းကွာ မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဒီရှေးဟောင်းကြီးတွေကို မဲဇာပို့ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ခုခေတ်က ဂမောလ်ခေတ်ကွ၊ မင်းအငယ်မလေးတွေနဲ့ လန်းကြည့်၊ တစ်ခါတည်း အာရုံငါးပါးကိုတစ်ပြိုင်တည်း ခံစားသွားရမယ်’

‘ဟာ... မလုပ်ရဲပါဘူးကွာ’

‘မင်းကွာ၊ တော်တော်လှုပ်စမ်းတဲ့ကောင်၊ စိတ်ပိုရင် ကိုယ်နုတယ်ကွ၊ အခု ငါ့ကိုပဲကြည့်၊ အရွယ်ဘယ်လောက်တင်သလဲ၊ အခု ဥမ္မာနွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ငါဖန်ထားတယ်၊ ကောင်

မလေးက အလန်းစမောလေးကွာ၊ ငါ့ဘက်ကို တော်တော်ပါနေပြီ၊
ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ'

အန်ကယ်ကြီးက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ဘိယာကိုသာ
သောက်နေသည်။ ဦးကျော်မိုးကတော့ ပြီတီတီမျက်နှာပေးကြီးနဲ့ရီဝေ
ဝေဖြစ်နေ၏။ စတိတ်စင်ပေါ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်က စကဒ်
ဒူးပေါ်လေးနဲ့ လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ် သီချင်းဆိုနေသည်။

'အား... ယား... ယား... အား... ယား... ယား...
မောင်ဘာကိုငြင်းမလဲ'

'ငြင်းရက်စရာ မရှိပါဘူးကွယ်'

ဦးကျော်မိုးက ညှတတုလေးပြောသည်။

'အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီးက ဦးကျော်မိုးလား မသိဘူး'

ချိုမြသော အသံလေးနှင့်အတူ ကနွဲ့ကလျ ပင်ထိုင်သော
မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးနဲ့ အင်္ကျီ
လည်ဟိုက်ကို ဝတ်ထားသလို အောက်က ဝတ်ထားသော ဂျင်းဘောင်း
ဘီက ကျပ်ထုတ်နေသည်။ ဦးကျော်မိုးလို ဖားပြုတ်ကြီးတွေအဖို့
အာတွေလျှာတွေပေါ့။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စလဲ'

ဦးကျော်မိုး မျက်လုံးကြီးဖြူးထွက်လာသယောင်ယောင်ရှိ
သည်။ မိန်းကလေးက မေးစရာကို လက်ကလေးထောက်ကာ...

'ဦးကို သမီး တွေ့ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ'

'ဟယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အရေးတကြီး တိုင်ပင်စရာကိစ္စ
ရှိလို့လား၊ ဦးနဲ့ နဖူးတွေ ဒူးတွေ ဆွေးနွေးလို့ရတယ်'

'ကျန်တာတွေရော တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးလို့ရမလား၊ ဟိုလေ
ဦးလက်ပွန်းတတီးတိုင်ပင်စရာလေးတွေရှိလို့၊ ဦး အချိန်ကော ရမလား
မသိဘူး'

ကောင်မလေးက ပျစ်ချဲ့ချဲ့လေးပြောသည်။

'ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ ဦးအတွက် အချိန်တွေ အများကြီးပဲ
နေတတ်ပါတယ်၊ အိမ်သာတက်ရင်တောင် အချိန်ဆွဲပြီးတက်နေရပါ
တယ်၊ ပြောပါ အားမနာပါနဲ့'

'သမီးနာမည်က သန္တာစိုးပါ၊ သမီးမှာ အစ်မတစ်ယောက်ရှိ
ပါတယ်၊ သူ့မှာရောင်းမထွက်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုရှိနေတယ်၊ သူ့ပစ္စည်း
ကို ဝယ်သူတွေက ဈေးနှိမ်နေကြတယ်'

'ဘာပစ္စည်းလဲ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောလေ သမီးရဲ့၊
အန်ကယ် ရင်တွေတောင် တုန်သွားတာပဲ၊ အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု
ထင်သွားတာ၊ တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်'

ဦးကျော်မိုးက မဆီမဆိုင်တာတွေ ဝင်ပြောနေပြန်သည်။

'အစ်မရဲ့ ပစ္စည်းက ဘိုးဘွားခေတ်က ပတ္တမြားလုံးလေးပါ'
ပတ္တမြားဆိုသော အသံကြောင့် ဦးကျော်မိုး မျက်လုံးဖြူးသွား
သည်။ သန္တာစိုးက ဦးကျော်မိုးလက်ကို ဖျတ်ခနဲဆုတ်ကိုင်ရင်း...

'အဲဒါလေးကို ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ ရောင်းချင်တယ်'

'ဦးမှာ အသိတွေအများကြီးရှိပါတယ်၊ ရတယ် သမီး၊ ဦး
သမီး အစ်မပစ္စည်းကို အရောင်းထွက်အောင် ကြိုးစားပေးမယ်၊
ပတ္တမြားလုံးကို ပြောတာနော်၊ ဟဲ... ဟဲ'

'ဟယ်... ဒါမှ တိုဦးကွ'

သန္တာစိုးက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကလက်တက်တက် အပြုအမူ
အချို့ကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ထုတ်သုံးလိုက်ရာ ဦးကျော်မိုးစိတ်တွေ
မထိန်းသိမ်းနိုင်ဖြစ်သွားကာ သန္တာစိုးဘေးနား အတင်းကပ်၍...

'ဦးက သမီးတို့ပတ္တမြားလေးကို ဈေးကောင်းရအောင် ဆောင်
ရွက်ပေးမယ်၊ ဦးကို သမီး ဘာလက်ဆောင်ပေးမှာလဲ'

'ဦး လိုချင်တာပေးမယ်၊ ကြိုက်တာ တောင်းဆိုနိုင်မယ်၊
ဦးမက်ချင်တဲ့ အိမ်မက်တွေကို စရံငွေသွင်းပြီး ကြိုတင်စာရင်းပေးထား'

'တကယ်လား၊ အဲဒါကြောင့် သမီးလေးကနုစိုကောင်းတာ'

‘ဟိုးထား ဆရာ၊ အခုမချစ်နဲ့ဦး၊ သန္တာ ပတ္တမြားကို အရင်ယူလာဦးမယ်၊ ပြီးမှ ဆက်ချစ်’

သန္တာစိုးက လှပသော မျက်ဝန်းလေးတစ်ဖက်ကို မှိတ်ပြပြီး နှုတ်ခမ်းကလေးပါ စုပြလိုက်သည်။

‘သန္တာကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်’

‘အိုကေ သမီး ဖလိုင်းကစ်’

ဦးကျော်မိုး ရင်ထဲ ပိတ်တွေ ဂယက်ထသွားသည်။

‘ခေတ် မိန်းကလေးတွေ ပျံတန်တန် နန့်တန်တန်နဲ့’

‘အဲဒါ အရသာတစ်မျိုးကွ၊ မင်း ခံစားကြည့်ရတယ်၊ မိန်းမတွေက သူတို့ကို အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးနေရင် သိပ်ဘဝင်တွေတာကွ၊ ဒီဘာသာက သင်္ချာလောက်တောင် တွက်ချက်နေစရာ မလိုဘူး’

‘မင်းပဲ တွက်ချင်တွက်၊ ချက်ချင်ချက်၊ ငါ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ငါကဟော ဘီယာပဲ သောက်လို့ကောင်းတယ်’

‘အေး... မင်းကတော့ ဘီယာမရှောင်ဘဲ ဇီဝကြောင်တဲ့ ကောင် သောက်ကွာ၊ ကြိုက်သလောက်သောက်၊ ငါကတော့ အချဉ်တစ်ထုပ်ကို အိတ်အပေါ်နားလေးက ကပ်စုတ်မိသွားပြီ၊ ဟိ... ဟိ... စပ်စပ်လေးနဲ့ ကောင်းတာဗျ’

ဦးကျော်မိုး စတိတ်စင်ပေါ်က အဖွဲ့လိုက်ကနေသော ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်နေပြန်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သန္တာစိုးရဲ့ ရုပ်သွင် အမူအရာလေးက မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်နဲ့။ ဒီတစ်ခါ သူက စမတောက်ဘဲ မိန်းကလေးဘက်က စတောက်နေတာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဘဝင်မြင့်စိတ်ဖြစ်ပေါ်စေ၏။

တစ်ဘက်ဝိုင်းမှ ဆူညံသံအသံတွေ ကြားရသဖြင့် ဦးကျော်မိုး လှည့်ကြည့်မိသည်။ မျက်မှန်အနက်၊ အင်္ကျီအနက်၊ ဘောင်းဘီအနက် နှင့် လူသုံးယောက်က စားပွဲထိုးကိုရစ်နေကြခြင်းပင်။ ဘာမှတော့

မဖြစ်လိုက်ကြ။ ခဏတာမျှ စကားများပြီး အင်္ကျီနက်တွေနဲ့ လူသုံးယောက် ပြန်ထွက်သွားသည်။

‘ဟေ့... ပိတ်တာ ဘာဖြစ်တာလဲ’

ဦးကျော်မိုးက ပိတ်တာတစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာတာပါ’

‘သူတို့က ဘာတွေလဲ’

‘ဝိုဏ်းစတားတွေလား မသိဘူး’

ဦးကျော်မိုး လန့်တော့လန့်သွားသည်။ နိုင်ငံခြားမှာဆိုရင် လူမိုက်ဝိုဏ်းတွေဘာတွေရှိသည်။ ဦးကျော်မိုးအတွက် ရင်ခုန်ဖွယ် မနက်ဖြန်လေးတွေရှိနေပါသည်။ ဒါတွေကိုတွေးပြီး စိတ်ကူးသစ်လေးတွေနဲ့ အတ္တဘောကြီးကို တန်ဆာဆင်နေလေ၏။

‘အမည်လေးက သန္တာစိုး။ အသားအရေလေးက ဝင်းလဲ့နေပြီး နှာတံလေးက ကော့ဝင်းနေ၏။ လက်မောင်းသားလေးတွေများ ဝင်းမွတ်လို့။ ဦးကျော်မိုး အတွေးထဲ မယားကြီး မယားငယ်ရော ဥမ္မာနွယ်ကိုပါ မေ့ပျောက်သွားချေပြီ။’

‘ဦး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဒီက ခေါ်နေတာကြာပြီ’

ဥမ္မာနွယ် အသံစာစာလေးက ဦးကျော်မိုး တွေးနေတာတွေကို ရုတ်ခြည်းလွင့်စင်သွားစေ၏။ ဦးကျော်မိုးတစ်ယောက် နတ်မိမိ အသစ်ကလေးတွေသွားပြီမို့ ဥမ္မာနွယ်ကို စိတ်မပါတော့။ ဥမ္မာနွယ်က ထုံးစံအတိုင်း ပူဆာသည်။

‘ဦး ဒီနေ့ ဥမ္မာကို ပလာဇာလိုက်ပို့’

‘ဦး ဒီနေ့ မအားဘူးကွယ်၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေနဲ့ ချိန်းထားတာ တွေရှိသေးတယ်၊ အခု မောနင်းမှာ ဥမ္မာကို လာတွေ့ရတာပဲ အချိန် တော်တော်ပေးနေရပြီ’

‘ဟင်... ဥမ္မာနဲ့ ဦးက မတွေ့ချင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဥမ္မာကတော့ ဦးကို တကူးတက လာတွေ့ရတာ’

‘ဪ... ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဥမ္မာကလေးရယ် ဦးအလုပ် တွေက တကယ်များလို့ပါ၊ နောက်တော့ ဥမ္မာလေး သွားချင်တဲ့နေရာ တွေကို လိုက်ပို့ပါမယ်၊ ဥမ္မာလေး ဝယ်ချင်တာတွေ စားချင်တာတွေ အကုန်ဝယ်ပေး ဝယ်ကျွေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

‘တကယ်လား’

ဥမ္မာနွယ်က နှုတ်ခမ်းကလေးစုပြီး ပြောသည်။

‘ဦး ပါးစပ်က ဘယ်တုန်းက မဟုတ်တာတွေပြောဖူးလို့လဲ၊ ဒီနေ့တော့ ဥမ္မာလေး စိတ်လျော့လိုက်ပါကွယ်၊ ဦး တကယ် အလုပ် များနေလို့ပါ’

ဦးကျော်မိုး စိတ်က ရက်စတော့ရင်ဆီ ရောက်ရှိနေသည်။ ဥမ္မာက ‘သန္တာထက် တန်ဖိုးသိပ်မရှိလှပေ။ သန္တာဆီမှာက ပတ္တမြား ကြီးက ရှိနေသည်။ ဥမ္မာနွယ်နဲ့ဆို ဘာမှမရမဲ့အပြင် ကိုယ့်အိတ်ထဲက တောင် စိုက်နေရမှာ။’

‘ဥမ္မာ... ဦးကို ဘယ်အတွက် ဘာကြောင့် ဘယ်လိုကနေစ ပြီး ချစ်သွားတာလဲဟင်’

‘သိဘူး၊ ဥမ္မာသိတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ဦးကလေ ဥမ္မာကို သိပ်အလိုလိုက်တာပဲ၊ ဥမ္မာ ဒါပဲသိတယ်’

‘ဟယ်... သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ’

‘မိုထားပါ ကောင်မလေး မင်းငါ့ကိုမိုထားပါ×××’

ဦးကျော်မိုး ဖုန်းသံက သီချင်းသံနဲ့ထွက်လာသည်။

‘ဟဲလို... ဟဲလို’

တစ်ဘက်ဖုန်းသံက အသံချုံ့မြဲမြဲလေး။

‘ဦးလား သမီးက သန္တာစိုးပါ၊ ဦး နေကောင်းတယ်နော်’

‘ဟာ... ခဏနော် ခဏ’

ဦးကျော်မိုးက ဖုန်းကို လက်ဖြင့် အသာဝိတ်၍ အပြင်သို့ ထွက်လေ၏။

‘ဥမ္မာ ခဏလေးနော်၊ ဖုန်းလိုင်းက ဝါးနေလို့’

ဦးကျော်မိုး အပြင်ဘက်ထွက်တော့ အသံလေးကပျော့သွား၏။

‘သန္တာ... သမီး... ဦး ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်ကရသလဲ’

‘ဦးကလည်း ဦးလိုနာမည်ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖုန်းက သန္တာအဖို့ စုံစမ်းရတာ လွယ်ပါတယ်၊ ဒါ အရေးမကြီးပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို မြန်မြန်ပြော’

‘အစ်မဆီက ပတ္တမြားကြီး ရပြီလေ၊ အဲဒါ ဦး ဆုံနေကျ ရက်စတော့ရင်ကို လာခဲ့ပါလား၊ ဒီနေ့ညနော်၊ သန္တာစောင့်နေမယ်’

‘လာခဲ့မယ်၊ လာခဲ့မယ်၊ စိတ်ချ၊ စိတ်ချ’

‘ဦး အခြားကောင်မလေးတွေနဲ့ ဒီတံထားရင်လည်း ဖျက် ပစ်လိုက်နော်’

‘ဘယ်ကောင်မလေးမှ မရှိဘူး၊ စိတ်ချ’

‘ဒါဆိုရင် ဒါပဲနော်၊ တာတာ၊ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဦး’

ဦးကျော်မိုး အရမ်းဝမ်းသာသွားသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ချက်ချင်း ကို ဒရောသောပါး ပြေးသွားချင်၏။ ဥမ္မာကို အချိုသပ်ထားရပေဦး မည်။ ဒီပညာတွေက ဦးကျော်မိုးအဖို့ ထမင်းစားရေသောက်။

‘သမီးရေ... အရေးတကြီး ကိစ္စပေါ်လာလို့ ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာလေ၊ မီးခံသေတ္တာထဲက ငွေအချို့ကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ယူသွားလို့၊ အဲဒါ သူ့နောက်လိုက်ရမယ်’

‘အလုပ်ကိစ္စကြောင့် ယူသွားတာဖြစ်မှာပါ ဦးကလည်း’

ဥမ္မာနွယ်က အရေးထဲ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ဝင်ပြောနေ

‘အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေလည်း ပါသွားသေးတယ်၊
အဲဒါ ဦးမလိုက်လို့မဖြစ်ဘူး’

‘ဥမ္မာက ဒီကနေ ဆက်စောင့်နေရမှာလား’

‘မစောင့်နဲ့ဘော၊ မသေချာဘူး၊ နောက်မှ ဦး ဖုန်းပြန်ဆက်
လိုက်မယ်နော်’

ဦးကျော်မိုး အမြန်ပြေးထွက်သွားသည်။ ဥမ္မာနွယ် စိတ်မလို
စွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

‘ဘာတွေများ ဒီလောက်အရေးကြီးနေတာလဲ’

ထိုစဉ် ဥမ္မာနွယ် ထိုင်နေသောပိုင်းသို့ မျက်မှန်နက်တပ်ထား
သော မိန်းကလေးတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ သူ့ဘေးတွင်လည်း
တစ်ကိုယ်လုံးနက်ပြောင်နေသော အဝတ်အစားဝတ်ဆင်ထားသော
အရပ်ရှည်ရှည်လူတစ်ယောက်ပါသည်။

‘ဒီက ညီမက ဥမ္မာနွယ် ဆိုတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ’

‘အမိ... တို့ကိုသိစရာမလိုဘူး၊ တို့ခေါ်တဲ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့
ပါ၊ အမိ ဘာပြဿနာမှ တက်စရာမလိုဘူး’

‘ရှင်တို့ဘာတွေလဲ’

‘အမိလက်ဝါးက လက္ခဏာကိုခဏလောက်ပြကြည့်ပါလား၊
အာယုဒီဃခေါ် အသက်လမ်းကြောင်းဟာ ရှည်သလား တိုသလား
အရင်ကြည့်ချင်လို့ပါ၊ ဒါဘာလဲ’

‘ဟာ... ဓား... ဓား’

‘တိတ်... အသံမထွက်နဲ့၊ ဒါ အလှူခံနေတာမဟုတ်ဘူး၊
ကလေးတွေဆော့နေတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဖြစ်နေတာက အမိကို
ပြန်ပေးဆွဲမလို့ဘဲ’

မျက်မှန်နက်နှင့် မိန်းကလေးက မာရေကျောရေ ဆန်စွာခပ်
ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ ဥမ္မာနွယ် မကြောက်စဖူး အကြောက်ထူးသွား

၏။ သူမ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ အဲဒီလိုမဖြစ်ဘူးသဖြင့်
တော်တော် ထိတ်လန့်နေရှာသည်။

‘ခဏတော့ လိုက်ခဲ့ပါ၊ ငါတို့မင်းကိုခေါ်သွားမှ မင်းမသိသေး
တာရယ်၊ မင်းမမြင်ဖူးတာတွေရယ် ကြည့်ခွင့်ရှိတယ်၊ သိခွင့်ရှိမယ်’

မျက်မှန်နက်နဲ့ အရပ်ရှည်ရှည်ကောင်က ဝင်ပြောသည်။

‘တီကောင်... အချိန်သိပ်မဆွဲနဲ့၊ တော်ကြာ လူသိသွားရင်
မကောင်းဘူး သွားကြမယ်’

ဥမ္မာနွယ် ထွက်မပြေးရန် လက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ ကားဆီသို့
ခေါ်လာရသည်။ ကာကွယ်ဆေးက မသိမသာနဲ့ တီကောင်ကိုပြုံးပြ
သည်။ မသိရင် တကယ့်ဂိုဏ်းစကားအဖွဲ့ဝင်တွေလိုလိုနဲ့။

အခန်း(၆)

ဦးကျော်မိုး ရက်စတော့ရင့်ကို ရောက်ရှိသွားချိန်မှာတော့ ထိုင်နေကျ ခုံတွင် သန္တာစိုးကို မတွေ့ရသေး။ ချိန်းထားတာ ဒီနေ့တော့ သေချာသည်။ ဦးကျော်မိုး မကြုံစဖူး ရင်တွေတဒတ်ဒတ်ခုန်နေသည်။ ဦးကျော်မိုး အဘိဓာန်ခွက်မှာသောက်လိုက်ပြီး သီချင်းဆိုသော ကောင်မလေးကို မီးတံဝင်းဝင်းမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘ကြာပါတယ်ကွာxxx မြန်မြန်လာxxx သိပ်စိတ်ညစ်တယ် xxx ကြာပါတယ်ကွာxxx မင်းရဲ့အချစ်ကို ညာနေတာxxx’

‘အန်ကယ်လေး... ကျွန်တော် မေ့နေလို့’

ဝိတ်တာလေးက သူ့ဘေးကပ်လာ၍ ပြောသည်။

‘အမြည်းမမှာသေးဘူးကွာ၊ မမေးနဲ့ဦး’

‘အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အန်ကယ်လေးကို ဧည့်သည် တစ်ယောက်စောင့်နေလို့’

ဦးကျော်မိုး ခေါင်းထောင်သွားကာ အတင်းမေးသည်။

‘ဘယ်သူလဲ ဘယ်သူလဲ’

‘ဟိုလေ သူက ဒီမှာ တွေ့ရတာ မလွတ်လပ်လို့တဲ့၊ အတွင်း ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ၊ နာမည်က သန္တာစိုးတဲ့’

‘ဟေ’

ဦးကျော်မိုး ရင်ခေါင်းထဲက ဂလုံဆန်ပြီး ခုန်ပျံထွက်လာလေသည်။ ဦးကျော်မိုး ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ဘဲ အပေါ်ထပ်အခန်းထဲသို့ ကမူးရှူးထိုးပြေးတက်သွားသည်။ အခန်းတွင်းက မီးရောင်လေးပြီးပြီး ပြက်ပြက်နဲ့။ ဦးကျော်မိုး တံခါးဖွင့်ဝင်သွားတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ တစောင်းလေးအိပ်နေသော သန္တာစိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဦးကျော်မိုး ပါးစောင်တွင်းတက်လာသောတံတွေးကို တတ်နိုင်သမျှပြန်မျှချနေရ၏။

‘သန္တာ... ဦး ကျော်မိုးလေ’

‘ဦးကလည်း သိပ်နောက်ကျတာပဲ၊ သန္တာက စောင့်နေတာ’
သန္တာစိုးက တစ်ဘက်သို့ မလှည့်သေးဘဲ ညှုတ်တုအသံနဲ့ ပြောသည်။

‘သန္တာ... ပတ္တမြား ပြမယ်ဆို’

‘ဦးကလည်း ဒီအထဲရောက်နေမှတော့ ပတ္တမြားက အရေးကြီးနေပြီလား’

ဦးကျော်မိုး ခုတင်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘သန္တာလေးက အရမ်းလှတာပဲ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

ရယ်သံဝါဝါကြီးတွေနှင့်အတူ တစ်ခန်းလုံးရှိမီးများ လင်းထိန်သွားသည်။ ဦးကျော်မိုး လန့်သွားသည်။ အခန်းတွင်းသို့ လူသုံးယောက် ဝင်လာသည်။

‘ဟာ... ဟိုနေ့က ဂိုဏ်းစတားကောင်တွေပါလား၊ ဘာတွေလဲ’

ဦးကျော်မိုး ကြောက်စိတ်တွေ ဖိစီးလာသည်။

‘ဦးကျော်မိုး ခင်ဗျားက တဏှာတော်တော်ကြီးတာပဲနော်၊ ယောက်ျားအချင်းချင်းတောင် အလွတ်မပေးဘူး’

ဦးကျော်မိုး မရဲတရဲဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမယောင်ဆောင်

ထားသော ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ စင်စစ်ပြောရရင် မာမရှိန်းကြီးဖြစ်နေ၏။

‘အောင်မလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း’

‘ကဲ... ဒေစီ ကောင်မလေးကို ခေါ်ခဲ့ချေ’

အခန်းအပြင်ဘက်မှ ဒေစီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာသည်။

‘ဟင်... ဥမ္မာနွယ် သမီး’

‘ဘာ သမီးလဲ၊ ရှင် တော်တော်အကြံပက်စက်ပါလား၊ လိင်တူချင်းတောင် ဖောက်ပြန်နေတာ၊ အခု ကျွန်မ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်တွေပြီ၊ အသက်ကြီးပြီး ရာဂတဏှာတပ်မက်တဲ့လူကြီး၊ ကျွန်မကတော့ အစက အထင်တွေကြီးခဲ့ရတာ၊ အခုတော့ ရှင်က ယောက်မမြင်းစီးထွက်ပြတာပေါ့လေ’

‘ဟဲ့... ကောင်မလေး စကားပုံသုံးတာ မှားနေပြီ’

မျက်မှန်နက်နဲ့ ဂျပက လှမ်းသတိပေးသည်။

‘ဦးကျော်မိုး... ရှင်ကိုဘုရားလူကြီးမှတ်လို့ လေးစားမိပါတယ်၊ အလှူခံငွေတွေ ဘုန်းမှ လူကောင်းမဟုတ်မှန်းသိရတယ်၊ ရှင်ဟာ လင်ဗန်းလောက်မှ စောက်မနက်တဲ့လူကြီး၊ အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးတဲ့လူ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ အမှိုက်ပုံထက်တောင်စွဲသေး’

‘တော်ပြီ ကောင်မလေး၊ မင်းပြောသမျှ သူပြန်ပြောနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ကိစ္စရှိသေးတယ်’

မျက်မှန်နက်နဲ့သူတစ်ယောက်က သူ့ခါးမှ စက်ဘီးချိန်းကြိုးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

‘ဦးကျော်မိုး သန္တာစိုး ပေးသွားတဲ့ ပတ္တမြား ဘယ်မှာလဲ’

‘ဒီကောင်ဆီမှာ’

‘ဘာလဲ မသာကြီး၊ သူများကို မစွပ်စွဲနဲ့၊ သူများဘာမှ မသိဘူး၊ သူပဲ ဟိုဒင်းဟိုဟာဆိုပြီး လာခေါ်ပြီးတော့’

မိန်းမလျှာက ဦးကျော်မိုးကို ကက်ကက်လန်အောင်ရန်တွေ့သည်။ ဦးကျော်မိုးတော့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပိုးစိုးပက်စက် ချီပြီးတုတ်ပြီး အရိုက်ခံနေရသည်။

‘အဘိုးကြီး ဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ပတ္တမြားဘယ်မှာလဲ ပေး’

‘မသိဘူး၊ ရှိလည်းမရှိဘူး’

‘ကြာတယ်ကွာ၊ မရှိလည်း ဗျင်းစရာရှိလည်းဗျင်းကွာ’

ဦးကျော်မိုးအား မျက်မျက်နှာနှင့် သုံးယောက်ကတစ်ယောက် တစ်ချက်စီ ဝိုင်းထိုးကြသည်။ ဦးကျော်မိုး ဒီတစ်ချီတော့ အခဲဘက်ကို ရောက်သွားပြီ။

‘ကြာတယ်ကွာ၊ ဒီအတ္တဘောကြီးကို ကိစ္စတုံးလိုက်ရင် နိမ့်မယ်’

‘မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သူ့တရာသူ စီရင်လိမ့်မယ်’

ထိုစဉ် အခန်းတွင်းသို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာကြသည်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ကွက်တိပင်ဖြစ်နေ၏။ ရဲအရာရှိတ

‘ဦးကျော်မိုး ခင်ဗျားပြစ်မှုတွေက ထင်ရှားနေပြီ၊ ကျုပ်တို့လည်း စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ’

‘ဗျာ... ကျုပ်... ကျုပ် ဘာလုပ်လို့လဲ’

ဦးကျော်မိုး အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်နေသည်။

‘ခင်ဗျားကို ရဲစခန်းမှာ လိမ်လည်မှုတွေနဲ့ တိုင်ချက်ဖွင့်ထားတာ သုံးမှုရှိတယ်၊ နောက်ပြီး အမျိုးသမီးလေးများကို သွေးဆောင်ပြီး ယောင်မှုတွေလည်းရှိသေးတယ်’

‘ကျုပ် ဖျာမယောင်းပါဘူး၊ အဲလေ မဖြားယောင်းပါဘူး၊ ပြဿနာပဲ’

‘ခင်ဗျား ဘာမှမငြင်းနဲ့၊ ရဲစခန်းရောက်မှ ရှင်းတော့’

‘ဗျာ’

ဦးကျော်မိုး ဘာမှ မရှင်းပြနိုင်တော့ဘဲ လက်ထိပ်တန်းလန်းနဲ့ ပါသွားသည်။ ဥမ္မာနွယ်ကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်နေသေး၏။ ဥမ္မာနွယ်က မျက်နှာထားကြီးတင်းပြီး ဒေါသထွက်နေတာမို့ ဦးကျော်မိုး နှုတ်မဆက်ရဲ။ တစ်ခါတည်း ဇာတ်သိမ်းမလှဖြစ်သွားရသည်။

‘နေပါဦး၊ ရှင်တို့က ကျွန်မကို ပြန်ပေးဆွဲလာတာ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က ဦးကျော်မိုးရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို မင်းကို တမင်တကာခေါ်ပြချင်လို့ ဇာတ်လမ်းဆင်လိုက်တာပါ။ ဦးကျော်မိုးဟာ မိန်းမရှိလျက်သာနဲ့ သူ့များသမီးပျိုလေးတွေကို အရှက်မရှိ မက်လုံးပေးသိမ်းသွင်းနေတာ၊ ဒါကို ကျုပ်တို့တာဝန်သိလူငယ်တွေက ပညာပေးလိုက်တာပါ’

‘လေသံက ရှေ့နေလိုလိုနဲ့’

တီကောင်ပြောသော စကားကို လှိုဏ်က ရယ်၍ပြောသည်။

‘ဒါ... ဒါဆိုရင် ရှင်တို့က ဂိုဏ်းစတားတွေ မဟုတ်ဘူးပေါ့’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ အခြေအနေအရ ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေ အချိတ်အဆက်မိအောင် သရုပ်ဆောင်ဝင်လုပ်နေတာပါ’

ကျောက်ခေတ်က မင်နဲ့မောင်းနဲ့ ပြောသည်။

‘ဒီကိစ္စမှာ မင်းလည်းမှားတယ် ကောင်မလေး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အပြစ်တွေပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ရှင်တို့က ကျွန်မနဲ့ ဦးကျော်မိုးအကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ’

‘သိတာပေါ့ မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းကို တမ်းတမ်းစွဲမြတ်နိုးနေတဲ့ ဇော်လင်းအောင်က ကျုပ်တို့ကို လာအကူအညီတောင်းလို့ ခုလို စီစဉ်ပြီးကူညီပေးတာပါ’

‘ကိုဇော်လင်းအောင် ဟုတ်လား’

ဥမ္မာနွယ် မျက်လုံးလေး ဝိုင်းစက်သွားသည်။

‘သူက မင်းကို အရမ်းချစ်တာ၊ နောက်ဆုံး ဦးကျော်မိုးနဲ့မင်း

တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်တောင် မင်းဘက်က သူ့ အမြဲတမ်းရပ်တည်ပေးနေမှာ၊ နောက်ဆုံးကွာ နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်တွေ မချောမွေ့တော့ရင်တောင် မင်းကို သူ အတည်တကျ လက်ထပ်ယူမှာပါ’

ဥမ္မာနွယ် ခေါင်းကလေး ငဲ့သွားသည်။ တကယ်ချစ်တဲ့သူကိုမှ ဥပေက္ခာပြုရနိုင်တာကိုး။ ကံကောင်းလို့ ဘဝမပျက်တာ။

‘နာရီပျက်ရင် နာရီပြင်ဆိုင်ပို့လို့ရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း နာရီအသစ်တစ်လုံး ဝယ်လို့ရတယ်၊ ဘာမှ မလုပ်ချင်ရင်တောင် နာရီမပတ်ဘဲ နေလို့ရတယ်၊ ဘဝပျက်သွားရင် ပြင်လို့မှီမှာ မဟုတ်သလို အသစ်ပြန်စဖို့ကလည်း အတိတ်ကို ငဲ့ကြည့်ရဦးမယ်၊ ဒီအတိုင်းထားရင်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရေစုန်မျောမှာပဲ’

ကာကွယ်ဆေးက ဥပမာသဘောနဲ့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။

‘အရေးကဲ နာရီပြင်ဆရာနဲ့ လာတွေ့နေသေး’

ဥမ္မာနွယ်တစ်ယောက် မျက်လုံးအိမ်ရှိ မျက်တောင်မွှေးတံစက် ဖြိတ်မှာ မျက်ရည်တို့ တွဲလဲနီနေပြီ။

‘ကဲ... ကဲ... အချိန်လည်းမရှိတော့ဘူး၊ မင်း အိမ်ကိုလည်း ကျုပ်တို့ အကြောင်းစုံပြောပြီးသွားပြီ၊ အိမ်က မင်းကို စောင့်နေတော့မှာ၊ ကျုပ်တို့ပဲ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ မိဘတွေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ထပ်မလုပ်ဖို့ပဲလိုအပ်တယ်’

ဥမ္မာနွယ်သည် ရုတ်တရက် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ ဒီလောက်ထိ မလိုပါဘူး’

တီကောင်တို့က ဥမ္မာနွယ် ကန်တော့မည်အထင်နဲ့ ဝိုင်းတားကြသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုနက ကျွန်မခေါင်းပေါ်က ပြုတ်ကျသွားတဲ့ ကလစ်ကလေး ပြန်ကောက်တာပါ’

မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက်သော တီကောင်တို့ ကန်တော့နဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေတောင် ခဏတဖြုတ် ဖြစ်မသွားလိုက်ရ။

တိကောင်တို့တတွေ အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ ရက်စတော့ ရင်ရဲ့ ဆူညံသံတွေက အညံ့မပျက်။ ပျက်စီးမှုလွယ်ကူသော နေရာကို ဝေးဝေးကရှောင်နိုင်လေ အကောင်းဆုံးမို့ အားလုံးခပ်မြန်မြန်သာထွက် ခဲ့ကြသည်။

ဥမ္မာနွယ်ကို အိမ်သို့ပြန်ပို့သောအခါ မိဘမောင်ဘွားတွေက စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ထွက်ကြိုနေကြသည်။ တိကောင်တို့က ဦးကျော်မိုး တစ်ယောက် မကောင်းမှုအကုသိုလ်ဒဏ် ခံစားသွားရပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရလေသည်။ ဟိကောင်တို့ လေးယောက်စလုံး ဥမ္မာနွယ်တို့ မိသားစုမွေးထွေးမှုကို အသိအမှတ်ပြုခံစားကာ ရိုမန်ဂျစ်ပစီသူငယ်ချင်း တွေရဲ့ အောင်မြင်မှုတစ်ခုထပ်တိုးခဲ့ရသဖြင့် ပြောမပြနိုင်အောင် ပီတိ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ဒီညတော့ ကာကွယ်ဆေးရဲ့ ကားလေးဖြင့် ကာကွယ်ဆေးအိမ်ကို သွားခဲ့ကြလေသည်။

ကာကွယ်ဆေး အဖေနဲ့ အမေက သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အတွက် ဟော့ပေါ့တစ်အိုးလုပ်ထားသည်။ အသားကင်တွေနဲ့ မြိုင်မြိုင် ဆိုင်ဆိုင်။ ဘီယာပုလင်းတွေက စိစိရီရီ။ တိကောင်တို့အကြိုက်ပေါ့။ အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ အနိုင်ရခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲအကြောင်း ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုကြသည်။

‘ကုန်ကျစရိတ်ကို အရင်တွက်ကြည့်ကွာ’

‘ဂိုဏ်းစဟားဝတ်စုံတွေ ငှားတာက တစ်သောင်း၊ သန္တာစိုး ဟန်ဆောင်တဲ့ မိန်းမအတွက် တစ်သောင်း၊ ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းမလျှာ မာမိကြည်က ငါးထောင်၊ စည်းဝါးကိုက်ပေးတဲ့ ပိတ်တာလေးက သုံးထောင်၊ ပါးပါးလေးပါ’

တိကောင်က ကုန်ကျစရိတ်ကို အကြမ်းဖျင်းတွက်ပြသည်။

‘ဟဲ့... တိကောင် ငါ့အကြံပေးခကရော’

‘နင့်ကိုပေးဖို့ ကမ္ဘာဗဟိုဘဏ်ကို တင်ပြရဦးမယ်’

လွှဲပုက ဝင်နောက်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ပျော်ပျော် ပါးပါးလွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ရယ်စရာတွေပြောကြသည်။

ကာကွယ်ဆေး၏ မိဘတွေက သမီးလေးပျော်ရွှင်နေတာကို ကြည့်ပြီး သူတို့ပါ အပျော်တွေ ပျံ့နှံ့ကာ ဝမ်းသာနေကြသည်။

‘သန္တာစိုးအဖြစ် ဟန်ဆောင်တဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်ကလဲ’

‘ကာရာအိုကေဆိုင်တွေမှာ သီချင်းလိုက်ဆိုနေတဲ့ မိန်းကလေး ပဲ၊ ငါတို့လည်း တစ်ဆင့်ပွဲစားကနေ သိရတာဟ’

‘သူက စိတ်ချရပါ့မလား၊ ဒီလောကသားတွေက အလယ်အူ တိုင်ကနေ ဖောက်စားတတ်တယ်နော်’

ကာကွယ်ဆေးက သတိပေးသလိုနဲ့ပြောသည်။

‘အေးကွ၊ ကာကွယ်ဆေးပြောတာ မှန်တယ်၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါတို့ကို နွယ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘အဲဒီကျရင် ရှင်းပစ်မှာပေါ့ကွ’

တိကောင်က ပြီးစလွယ်ပြောသည်။

‘ဒီလိုမိန်းမမျိုးတွေက ငွေသိပ်မက်တာ၊ ငွေကြောင့်ပဲ ဘဝ တစ်ခုလုံး စတေးပြီးသွားပြီ၊ သူတို့ကို တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းလာ ပတ်သက်ရင်ရော’

‘မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ သူ ဘာမှ မလုပ်ရဘဲနဲ့ ဒီလောက်ငွေရ တာ တန်ပါတယ်ကွာ၊ နောက်ပြီး ငါတို့လည်း သူ့ကို လျှို့ဝှက်ပြီးခိုင်း တာပဲ၊ ဒီလောက်လည်း ပူမနေပါနဲ့ကွာ’

အစိုးရိမ်မကြီးတတ်သော ကျောက်ခေတ်က ပြောသည်။

‘နင်တို့ဇာတ် နင်တို့နိုင်လည်း ပြီးတာပဲဟာ၊ အရှည်အရှည် တွေ ဖြစ်လာရင် မကောင်းဘူး၊ နောက်တစ်ခါကျရင် ကိုယ့်လူနဲ့ ကိုယ်ပဲ ပွဲပြီးအောင်ကသွားမယ်’

‘ဟုတ်တယ်ဟာ၊ ရှောင်ကာတွေပွဲမှာ ရက်စပါတွေပါလာရင် မကောင်းဘူး’

လင်းဗိုလ်က ကာကွယ်ဆေးစကားကို ထောက်ခံလိုက်သည်။

‘သမီးတို့ကို အဖေတစ်ခုပြောချင်တယ်’

ကာကွယ်ဆေး အဖေ ဦးသိန်းလွင်က ဖြေရာ အားလုံးက

အလိုက်သင့်ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

‘ပြောပါ အန်ကယ်’

‘သားတို့ အခုလို သူများကိစ္စတွေမှာ ဝင်ပါနေတာ တစ်ခါ တလေ စဉ်းစားကြည့်ရင် သဘာဝမကျဘူး၊ သားတို့ကတော့ မဖြစ် သေးတာ မဖြစ်ရအောင် ကယ်တင်ပေးနေတာပဲ၊ တစ်ဘက်လူတွေ လည်း အဆင်ပြေသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဦးနှောက် နဲ့ အသိဉာဏ်တရားရှိတယ်၊ မှားနေတဲ့သူက ဒါအမှန်ပါဆိုပြီး လုပ်နေ တဲ့ကိစ္စ မှားနေတာပဲ ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ ပိုးဖလံဟာ သူ့အန္တရာယ်ကို သိသိလျက်နဲ့ မီးကိုဝင်တိုးတာပဲ၊ ဒါကို သားတို့က မီးကိုမတိုးဖို့ တားသလို အဲဒီမီးကိုလည်း ငြိမ်းပစ်တယ်၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သားတို့ လက်ပူမိမှာစိုးလိုပါ၊ ပိုးဖလံကို တားရင် လက်ကိုမီးဟပ်နိုင်တယ်နော်၊ အခု သားတို့က လက်လှမ်းမီရာ ပတ်သက်မိရာသူတွေကိုပဲ ကူညီနိုင် တာ၊ သားတို့မသိတဲ့နေရာတွေမှာ ဖြစ်နေပျက်နေတာ အများကြီးပဲ၊ ဒါကလည်း သူတို့အရင်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေကြောင့် ခုလို ဒီဘဝမှာ ခံစားနေရတာပဲ၊ ဥပမာ သားတို့ရယ် ပင့်ကူက သူ့အိမ်မှာ ဝင်လာလို့ မိတဲ့ ပိုးကောင်ကို သူစားပိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ၊ ပိုးကောင်က သူ့အိမ်ကို မဝင်မိအောင် ပျံလေ၊ ပိုးကောင်ကို ပင့်ကူစားတော့ အချိန်မှီကယ်လိုက် ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် အာဟာရကို သားတို့ကဖျက်လိုက်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ပိုးကောင်ကိုလည်း သဘာဝက ပင့်ကူအိမ်ထဲဝင်ရင် အစားခံရမှာ ကြိုတင်ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ပြီးသားပဲ၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘာသာသူ မိုက်မဲချင်တာ သားတို့က ဝင်တားဆီးတော့ရော ကိုယ်ကူညီလိုက်ရတဲ့ ပီတိကလွဲလို့ ဘာခံစားရမှာလဲ၊ သားတို့ကို ဦးက အပြစ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆုံးမတာလည်း မဟုတ်ဘူးနော်၊ သဘာဝက ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ပညတ် ချက်သဘောတရားကို ဖွင့်ဆိုပြတာပါ’

လေးယောက်စလုံး ဘာအသံမှ မထွက်တော့ဘဲ ငြိမ်သက် သွားကြသည်။ တကယ်စဉ်းစားကြည့်ရင် သူတို့ရဲ့မိန့်အဖွဲ့ကြီးက

သဘာဝကို ကန့်လန့်တိုက် ဆန့်ကျင်နေတာပဲ။ သူတစ်ပါးကို ကယ် တင်ချင်တဲ့ဆန္ဒသာ ပြင်းပြကိန်းအောင်းနေကြပြီး သူတစ်ပါး ကိုယ် ရေးကိုယ်တာကို သီးသီးသန့်သန့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နေကြတဲ့ အချက်ကိုတော့ သတိမထားမိကြ။

‘အဖေ... ထားပါတော့ သမီး သူငယ်ချင်းတွေ မပျော်ရွှင်ဘဲ နေဦးမယ်’

ကာကွယ်ဆေးက သူ့အဖေပြောတာတွေကို စကားစဖြတ် လိုက်၏။ တီကောင်ကလည်း...

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အန်ကယ်စကားကို မှတ်ထားပါမယ်’

‘ကဲ... ကဲ... ဒါဆို သမီးတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကား ပြောကြဦး၊ အန်ကယ် စာသွားဖတ်လိုက်ဦးမယ်၊ အေးမြတ် သမီးလို တာရှိရင် နင့်အမေကို ပြောနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ’

ကာကွယ်ဆေး အဖေ ထွက်သွားတော့ လေးယောက်သား ဓေတ္တဓဏမျှ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ကာကွယ်ဆေးက...

‘ငါတို့တတွေ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်သင့်နေပြီ’

‘လောလောဆယ်တော့ ဓဏနေပါဦးဟာ’

တီကောင်က တွေဝေနေဟန်ဖြင့်ပြောသည်။

‘အခြားပျော်စရာတစ်ခုခု ဖန်တီးတာဆိုကောင်းမယ်ထင်တယ်’

လင်းဗိုလ်ကလည်း တွေးတွေးဆဆပြောသည်။

‘ဒီလိုသရုပ်ဆောင်ရတာ ပိုပျော်သလားလို့’

ကျောက်ခေတ်က ဝင်ပြောသည်။

ကာကွယ်ဆေးလည်းဘာမှဆက်မပြောတော့။ သူ့သူငယ်ချင်း တွေ ပျော်ရွှင်နေရင် သူမဘဝလေးလည်း သာယာနေမှာပဲလေ၊ လော လောဆယ် စိတ်ညစ်စရာတွေ ကင်းစင်နေတာ အကောင်းဆုံးမဟုတ် ပါလော။

အခန်း(၇)

ဒဂုံတက္ကသိုလ်ဝင်းအတွင်း ကျောင်းဖွင့်ချိန်ဆို ကင်တင်းတွေ က နေရာမလပ်အောင် လှူပြည့်နေ၏။ ထမင်းချိုင့်မပါကြသော ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ အစားအသောက်မှာသံကလည်း ပွက် လောရိုက်နေ၏။ ကားရပ်ရန် နေရာဝန်းထဲမှာ ကားပေါ်ကဆင်းလာ သော ကျောင်းသားတွေကလည်း သူငယ်ချင်းအဖွဲ့လိုက်တွေနှင့် အဖွဲ့ ကျပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စနောက်နေကြသည်။ ဒီရာသီ သည် လိုင်းကားပေါ်တွင် စပယ်ယာတွေ လူရေတွက်ရခက်သော ရာသီဖြစ်သလို ကားပေါ်တွင် ကက်ဆက်ပါပါက သီချင်းတွေကို စဉ်ဆက်မပြတ်ဖွင့်ထားရသော အချိန်အခါသမယ ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါတလေကျရင် ကားပေါ်မှာ လူရွှင်တော် ရွှေဖလားအစီအစဉ် နှင့် ဟစ်ဟော့ကဏ္ဍတွေ ပါလာတတ်သည်။ MP.3, MP.4 နားကြပ် လေးတွေကိုလည်း ကျောင်းသားတွေရဲ့ နားနှစ်ဖက်မှာ အမြဲတွေ့ရသလို ဟမ်းဖုန်းများရဲ့ အသံမျိုးစုံကိုလည်း မကြာခဏကြားရတတ်သည်။ ဤသည်က ပညာရည်နို့လာရောက်သောက်စို့ကြသော ကျောင်းသား တွေ၏ အထွေထွေအဖုံဖုံသော မြင်ကွင်းစုံဖြစ်ပေသည်။ အမိ ဒဂုံ တက္ကသိုလ်ကတော့ သားသမီးမည်သို့ပင်များစေကာမူ လက်ခံသင် ကြားရန် အသင့်ရှိနေပါသည်။

ကျောင်းသားရေးရာရှိသည့် လမ်းထောင့်အစွန်ရှိ ကင်တင်း တွင် တီကောင်တို့သုံးယောက် အောင်အိအိနဲ့ ထိုင်နေကြသည်။ အရင် လို ပေါက်တတ်ကရတွေ ထိုင်မပြောနေကြဘဲ မမှိတ်မသုန်တိတ်ဆိတ် နေကြသည်။ ကာကွယ်ဆေးကတော့ နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမတက် ဖြစ်။ တိတ်ဆိတ်မှုကို လင်းဗိုလ်က အရင်စဖွင့်လိုက်၏။

‘ကာကွယ်ဆေးအဖေကြီးပြောတာ မင်းတို့ ဘယ်လိုသဘော ရလဲ’

‘စေ့စေ့ငှငှ တွေးကြည့်ရင်တော့ ရေးတေးတေးတော့ သဘော ပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွာ ငါတို့ကို အသည်းဥာသန်အကူအညီလာ တောင်းနေတဲ့ သူတွေရှိရင်ရော’

တီကောင်က မတင်မကျပြောသည်။ ကျောက်ခေတ်က

‘ငါကတော့ကွာ၊ အခြေအနေအရမ်းဆိုးဝါးနေရင်တော့ ထိုက် သင့်သလောက်တော့ ကူညီပေးချင်တာပဲ၊ နောက်ပြီး ကိုယ်က အများ တကာကို လိုက်ပြီးအတင်းကူညီနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့လိုအပ်တဲ့ အချိန်မှသာ ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာပဲ’

‘ကျောက်ခေတ်ပြောတာ သဘာဝကျတယ်၊ မရည်ရွယ်ဘဲ ကြုံလာတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေဟာ အမှန်တရားဘက်ကို ဦးတည်နေရင် ငါတို့ကူညီရတာ နောက်ကြောင်းရှင်းပါတယ်၊ ကာကွယ်ဆေးအဖေ ကြီးကလည်း ငါတို့ကို စေတနာနဲ့ပြောတာပါ’

လွီပုက စကားကို ဖြည့်စွက်ပြောသည်။

‘မှာထားတာတွေ မရသေးဘူးလား’

စားပွဲထိုးက တီကောင်စကားကြောင့်ပြေးလာသည်။

‘ဆရာတို့ ဘာတွေမှားထားလို့လဲ’

‘ကိုရီးယားလိပ်ခေါင်းကင်ချီလေ’

‘ဝေါ့’

တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်(ကိုရီးယားစတိုင်)

က မထင်မှတ်ဘဲ ရွံသွားကာ အန်လေ၏။ သူမဘေးရှိ ကောင်မလေး
တွေက တီကောင်တို့ဝိုင်းကို မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့် လှမ်းကြည့်ကြ
သည်။ တီကောင်တို့က မတုန်မလှုပ်အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ဒူးနုနုနေကြ
၏။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ချက်ချင်းထလာပြီး...

‘ရှင်တို့ ခုနက ဘာပြောတာလဲ’

‘ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ခုနကပြောတာလား၊ ဪ...
ကိုလှမောင်လေ တာမွေအဝိုင်းကနေ ကားတက်ပြီး မညွန့်အိမ်သွား၊
အဲဒီမှာ ကိုကျော်ဝင်း ကားဘီးပေါက်တော့ ဘုရားကိုလမ်းလျှောက်
မြို့ပတ်ရထားက ဘူတာတိုင်းမှာ ရပ်ပြီး လေဆိပ်ကိုမရောက်တာ
ကြာတော့ ဆိတ်ကြီးခနောင်တိုဘက်လည်းကူးရခက် ကုန်စုံဆိုင်လေး
က အကြွေးကျတော့ မမိုလည်း ကတုံးဖက်ရှင်နဲ့’

တီကောင်က နန်းစတော့ပြောချတော့ ကောင်မလေးမှာ ဘာ
ပြန်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်သွားတော့သည်။

‘ရှင်... ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ခုနက ရှင်တို့တွေ
ညစ်ပတ်တာတွေပြောနေတာ’

‘ခါးအောက်ဝိုင်းပြက်လုံးတွေ ပြောမိလိုလား’

လွှဲပုက ရပ်တည်တည်နဲ့ ထပ်ဖောက်သည်။ ကောင်မလေး
ရဲ့ အဖော်တွေ ထပ်ရောက်လာပြန်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမဝယ်ပါဘူး၊ နောက်ကြုံမှပဲ ဝယ်တော့
မယ်နော်’

‘ဂျေးချွတ်ဆေးနဲ့ လက်ကိုမပွတ်နဲ့နော်၊ ယားတတ်လို့’

‘ရှင်တို့ တော်တော်တရားလွန်နေပြီ’

‘ဆံပင်အနီလေးနဲ့ ကောင်မလေးက ရန်တွေသည်။’

‘တရားလွန်တယ်ထင်ရင် ဒီဝိုင်းကို ရှင်းလိုက်ပါလား’

ကျောက်ခေတ်က စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ပြောသည်။ ဆံပင်အနီလေး
နဲ့ ကောင်မလေးက အားလုံးထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ကွဲထွက်ပြီး
ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

‘ဘာလို့ ရှင်းရမှာလဲ’

‘မရှင်းချင်လည်း နာမည်လေးတော့ ပြောခဲ့’

‘ဘာလို့ပြောရမှာလဲ၊ သေကောင်မပြောဘူး’

‘သေရင်တော့ အခေါင်းမှာ နာမည်နဲ့အသက်ရေးရတာပဲ၊
အမိမပြောလည်း သိတာပဲ’

‘တောက်... ရှင်တို့တတွေနော်’

‘ဖိတ်မရှိပါနဲ့ အမိ၊ ကျွန်တော်တို့က ပျော်တတ်လို့ပါ၊ ဘာ
ရည်ရွယ်ချက်မှမရှိပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အမိတို့နဲ့ Friendship ခင်မင်မှု’

‘ကျွန်မတို့က လူတွေပဲ ခင်တတ်တာ’

ဆံပင်အနီရောင်နဲ့ ကောင်မလေးက ပြောပြီးတာနဲ့ ဆက်ခနဲ
လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့အဖော် သူငယ်ချင်းများလည်း သူ့နောက်
ကနေ လိုက်သွားကြသည်။ မျက်စောင်းတခဲခဲ တောက်တခေါက်
ခေါက်နဲ့။

‘မဆိုးဘူးကွ၊ ဆံပင်အနီရောင်နဲ့ ကောင်မလေးက’

‘အေးကွာ၊ နာမည်လေးတောင် ပြောမသွားဘူး’

‘လိုက်ရင် ကောင်းမလား’

ကျောက်ခေတ်က အလောတကြီးပြောသည်။

‘ဘာလုပ်မှာလဲကွာ၊ ငါတို့ကအပျော် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးထွင်နေ
တာ၊ ရှော့တွေ မဖြစ်ချင်ဘူး’

လွှဲပုက လက်ကာဩကာ ပြောသည်။

‘ငါတော့ အဲဒီဆတ်ဆတ်ထိမခံကောင်မလေးကို ဘဝကလဲ
ချင်သေးတယ်’

‘ကျောင်းဝင်းလေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါကွာ၊ နောက်တော့
ထပ်ဆုံမှာပေါ့၊ လက်ဘက်ကောင်းစားချင်ရင် ပလောင်တောင်တက်
နေ့ရတယ်ကွ’

‘ထားပါတော့ ဆရာရယ်’

သုံးယောက်စလုံးက အနီရောင်ဆံပင်နှင့် ကောင်မလေးကို ထင်တာထက်ပို၍ မြင်တာထက်သာ၍ စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ကောင်မလေးသည် သက်မွန်မြင့် အသေးစားလေးပင်။ ကိုရိုးယား စံတိုင်လေးနဲ့ဆိုတော့ သူမအလှအပက သတ်မှတ်ထားသော စံနှုန်း ထက်တောင် ပိုတောက်ပနေသည်။

‘ကာကွယ်ဆေးရှိရင် ကောင်းမယ်ကွာ၊ မိန်းကလေးအချင်း ချင်း မိတ်ဆက်တော့ ငါတို့လည်း အချောင်ရောယောင်မိတ်ဖွဲ့လို့ရ တာပေါ့၊ အရေးအကြောင်းဆို ကာကွယ်ဆေးက ရွှေနေတယ်’

‘မင်းတို့သာ စိတ်ဝင်စားနေ၊ ငါကတော့ ဝေးသေး၊ လှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ရှောင်တယ်၊ သူတို့လက်နက်ကြီးတွေက မထင်မှတ် ဘဲ ဘဝတစ်ခုလုံးဆန်ကာပေါက်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်’

တီကောင်က လက်နှစ်ဖက်ကို ကာပြပြီးပြောသည်။

‘တီကောင်... မင်းပြောတာ သိပ်သဘာဝကျတယ်၊ ငါဆို လှပတဲ့သူဆို ယုံကိုမယုံဘူး’

‘မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ တစ်ခါတလေကျရင် ငါ့စိတ်နဲ့ဆန့် ကျင်ဘက်ကွာ၊ ငါကတော့ ရှိုးကစားသလိုပေါ့၊ မမြင်ရတဲ့ဖက်ကို ခန့် မှန်းရတယ်ကွာ၊ အပြင်မှာ တစ်ပူးတို့ ဂျက်ပူးတို့ရှိနေပေမဲ့ တစ်ဘက်က စိန်ယာဝင်နေရင် ပြေးသင့်ပြေးရတယ်ကွာ’

ကျောက်ခေတ်က သူ့ဝါသနာပါတာနှင့် နှိုင်းပြောသည်။

‘အဲဒါဆိုကွာ ကိုးပူးရှိလျက်နဲ့ နှစ်ခါဝေပြီးမှ ပြေးမလား’

‘ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ကို စိန်မခေါ်ကြနဲ့၊ မင်းတို့မြှောက်ပေး တိုင်း ငါလိုက်မလုပ်ဘူး’

‘ကျောက်ခေတ်... မြှောက်ပေးစရာ အကန့်ကိုမရှိဘူး၊ မင်း ဘာလုပ်နိုင်မလဲ မေးကြည့်တာ၊ မင်း မျက်လုံးတွေက ဒီဆံပင်နီ ကလေးကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်’

တီကောင်က ကျောက်ခေတ်ကို ဂျိုကာကြည့်ကြည့်ပြီးပြော

၏။

‘ကြိုက်တော့ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ မင်းတို့အပူလား’

‘ဒါဆို သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားလေကွာ’

လွှီပုက တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းပြောသည်။

‘မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို တစ်လအတွင်းရရင် မင်းတောင်း ဆိုတဲ့ဟာ ငါတို့လိုက်လျောမယ်ကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ’

‘မင်းမှာ သစ္စာ လူမှာ ကတိနော်၊ ငါ အဲဒီဆံပင်နီကလေးကို မရခဲ့ရင် မင်းတို့ခိုင်းတာ ငါလုပ်မယ်’

‘ကောင်းတာပေါ့ ကျောက်ခေတ်ရာ၊ ဒါပေမဲ့တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မင်းသမိုင်းထဲ ငါတို့လိုက်မပါဘူးနော်၊ အဲဒီကောင်မလေးကို လက်ချင်းတွဲပြနိုင်မှ ငါတို့အရုံးပေးမှာနော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းနည်းမင်းဟန်နဲ့ ကြိုးစား၊ ငါတို့အကူအညီ ကိုလည်း လာမတောင်းနဲ့’

လွှီပုက နှာခေါင်းရှုံ့၍ ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့အစွမ်းအစကို ထုတ်ဖော်ပြသရမယ့်အချိန် ရောက်ပြီပေါ့၊ မင်းတို့နှစ်ကောင်သာ ငါ့ကို တင်တင်စီးစီးကြီး အား မကျမိစေနဲ့၊ အဲဒီဆံပင်နီလေးရဲ့ လက်ကလေးကို ပခုံးလေးကိုဖက် အဝိုင်းပတ်လမ်းမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ပြလိုက်ဦးမယ်’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ တော်ကြာ အဝိုင်းပတ်လမ်းရဲ့ ကတ္တရာလမ်းမှာ အသည်းကွဲပြီး နှလုံး သားလေးနင်းပြားဖြစ်နေဦးမယ်နော်’

တီကောင်နှင့် လွှီပုက သဘောကျစွာ ရယ်မောလေ၏။

အခန်း(၈)

ကျောက်ခေတ်တစ်ယောက် မခံချင်စိတ်အဟုန်ဖြင့် တီကောင် တို့နှင့် မဆုံခင် ဆံပင်နီနှင့် ကောင်မလေးကို တက္ကသိုလ်တစ်ခုလုံး လှည့်ပတ်ရှာဖွေလေသည်။ ကင်တင်းမှာ ဆုံခြင်ဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်မေဂျာမှန်းမသိ။ လိုင်းကားတွေရော ကျောင်းကားတွေရော အနံ့ ရှာသော်လည်း မတွေ့ပေ။ ကျောက်ခေတ် သူကိုယ်သူလည်း စဉ်းစား ကြည့်မိသည်။

‘ငါ... ဟိုကောင်တွေကို မခံချင်တာနဲ့ပဲ အလောင်းအစား လုပ်လိုက်ရတာ၊ အခုဟာက ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ပျောက်ရှာသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ငါ အဲဒီလိုလိုက်ရှာနေတာကလည်း ဒီကောင်မလေးကိုပဲ ခုံမင်သလိုလို စိတ်ဝင်စားသလိုလို ရှိနေတဲ့သဘော’

ကျောက်ခေတ်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ စာကြည့်တိုက် ဘက် လျှောက်သွားနေမိသည်။ ထိုအခိုက်...

‘နင်နော် ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာ ဘယ်နှခါရှင်းပြရမလဲ’
သာမန်ထက် စူးရှသော အသံလေးကြောင့် ကျောက်ခေတ် သတိထားကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သမီးရည်းစားနှစ်ဦး ထင်ပါရဲ့။ လမ်းပေါ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားများနေကြ၏။

‘နင် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ချွန်တာ ငါမသိဘူးထင်နေ လား’

‘ဟ... သဲစုကို ငါဘာမှမချွန်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက တုံးနေလို့ ခဲသားညှိပေးတာပဲရှိမယ်၊ နင်တို့ပြဿနာထဲ ငါ့ကို ဆွဲမထည့်နဲ့’

‘ဒါဆို နင် ဘာလို့ ငါ့ကို မဟုတ်တမ်းတရားတွေ လျှောက် ပြောရတာလဲ’

‘ဟ... နင် မလည်ရှုပ်လုပ်နေတာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်း မနစ်နာ စေချင်လို့ပေါ့၊ နောက်ပြီး နင်က နာမည်ပျက်ရှိတိုလူ၊ ရုံးကနားတွေ ဌာနဆိုင်ရာတွေနဲ့ဆို ရာထူးကျ၊ လစာဖြတ် နောက်ဆုံးအကြိမ် သတိ ပေး စဟဲ့ ပြစ်ဒဏ်တွေရှိတယ်၊ အဲဒီလိုရှိနေတဲ့သူက အထက်က ရာထူးတိုးပေးဖို့ဆိုင်းငံ့ထားတတ်တယ်’

‘နင်မဆိုင်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ ပန်းအိသူ၊ နင် သဲစုကို ငါ အရင်က စေ့စပ်တာပျက်သွားတဲ့အကြောင်းတွေ ဘာလို့ပြောရတာ လဲ၊ နင် ငါတို့ကိစ္စကို ဝင်ဖျက်နေတာ’

ပြောသောကောင်လေးက ဒေါနဲ့မောနဲ့အပြင် ခြေဟန်လက် ဟန်ပါ ပါလာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မိုးအောင်ရင်ထင်နေသလားမသိ၊ ကျောက်ခေတ်အတွက် ပိုထူးဆန်းသွားတာက ပန်းအိသူဆိုသော ကောင် မလေးသည် သူ မရမက ရှာဖွေနေသော မှော်ဝိညာဉ်မလေး ဖြစ်နေ သောကြောင့်ပင်။ သူတို့အငြင်းအခုံနဲ့က တန်ဖိုးဖြင့်နေသလားထင်ရ၏။ ဝတ္ထုတွေထဲကလို သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ်ရင်ခန့်သံအတွက် ဒေါင်းတင် မောင်းတင် အချီအချ အကြိတ်အနယ် ကျနေတာမဟုတ်ပေ။ ဝယ်သူ ရောင်းသူကြားမှာ မအူမလည် ကန့်လန့်ပါနေရသော ပွဲစားလိုဖြစ်နေပုံ ပင်။

‘ဒီမှာ ဟေ့ကောင် ကျော်စိုးခိုင် ငါ့သူငယ်ချင်း သဲစုကမိတာ ကိုယ်တိုင် ဖူးဖူးမှုတ်ထားတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး၊ နင့်မှသာ တွေ့ကြားမှာ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ ကစဉ်ကလျားဖြစ်သွားမှာမို့လို့ ငါ ဟန့်တားရတာပဲ၊ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်တားရတယ်၊ အဲဒါ... လောင်ပြီးမှတော့ ငါ့သူငယ်ချင်း နင့်ကြောင့် အရှက်တွေ့ဉာဏ်တိုး တာမျိုးဖြစ်မှာမို့လို့’

‘တောက်... ဖန်းအိသူ နင် တော်ဟာ၊ နင် ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမယ်’

ကျော်စိုးခိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက တောက်ခေါက်ပြီး ချာခနဲ ထွက်သွားသည်။ ဝေးဝေးရောက်တော့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထိုးပြီး သတိထားပုံစံလုပ်သွားသေးသည်။ ကျောက်ခေတ်လည်း လက်တန်း ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို လောလောလတ်လတ်ကြီး ခင်းလိုက်သည်။

‘မိန်းမတွေ မိန်းမတွေ ပူပါတယ်ဆိုတဲ့ မီးကို အရသာခံပြီး တိုးချင်နေကြတယ် ထို့’

ဖန်းအိသူက ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် ပြောနေသော ကျောက်ခေတ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘တောက်... အကုသိုလ်မ အခုတော့ ငါတားတဲ့ကြားက ဒီခွေးဂျိုးနောက် လိုက်သွားပြီ၊ ပြာပုတိုးချင်တဲ့ ဆတ်စလူးမ’

‘ဟေ့... ဟေ့... ရှင်ဘာတွေ ရွတ်နေတာလဲ’

‘ငါလည်း နင့်လိုပဲပေါ့၊ မေသူဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းမ အခုတား နေတဲ့ကြားက ဟိုဟာနောက်လိုက်သွားတယ်’

‘ဘာလဲ လင်နောက်လား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားနောက်ကို၊ အဲဒါ ငါ ဒေါသထွက်နေ တာ’

ကျောက်ခေတ်က ခပ်တည်တည်နှင့် နာမည်အတုသုံးကာ ဇာတ်လမ်းအတုဆင်၍ ဒိုင်ယာလော့ပါ တပြောရသည်။

‘ဟွန်း... သဲစုလို မိန်းကလေးမျိုး နေမှာပေါ့၊ နေစမ်းပါဦး ရှင်က ပေါ်တင်ကြီး ကျွန်မကို လာရောနေတယ်’

‘ကျွန်တော့်နာမည် ရဲသီဟပါ၊ ဇီဝဗေဒမေဂျာနယ်၊ ဒီလမ်း လေးပေါ်မှာ စကားရပ်ပြောရတာ မကောင်းဘူး၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ပလက်ဖောင်းပေါ် ထိုင်ပြောရအောင်’

‘အွန်... ရှင်ကလည်း ကင်တင်းသွား တစ်ခုခုစားပြီးမှ ပြော တာ ကောင်းမှာပေါ့’

ဖန်းအိသူက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်းပြောသည်။

‘သွားတော့ သွားချင်ပါတယ်၊ ကင်တင်းက ထိုင်ခုံတွေက ဆေးမခြောက်သေးဘူး၊ နောက်ပြီး စားပွဲထိုးကောင်လေးတွေက အကြွေပြန်မအမ်းဘဲ ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေ အမ်းတယ်၊ နောက်ပြီး’

‘တော်ပြီ၊ နောက်မပြီးနဲ့တော့ ရှင် အဓိကပြောချင်နေတဲ့ ဝါကျက ကင်တင်းထိုင်ဖို့ ငွေမပါဘူး မဟုတ်လား’

‘ဟီး... ဟုတ်တယ်၊ ဟိုလေ ကားခတောင် အသိစပယ်ယာ လိုက်တဲ့ကားကို စောင့်စီးရမှာ’

ကျောက်ခေတ်က ရှက်ရှက်နဲ့ အကုန်ပြောရသည်။

‘ဪ... သနားပါတယ်၊ အဲဒီအသိစပယ်ယာကားမလိုက် ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျွန်မကပဲ ကားခပေးရမှာလား’

‘နောနော်သီချင်းခွေပေါ့ဗျာ ဟုတ်ဘူးလား’

ဖန်းအိသူက ခါးထောက်ပြီး...

‘သီချင်းခွေအပေါင် လက်မခံဘူး၊ အိမ်မှာ စီဒီတွေ တစ်လှေ ကြီး’

‘ဟုတ်ဘူး၊ ဝက်ဂုတ္တီနဲ့ ပြောတာ၊ အတိုင်းထက်အလွန်လို ပြောတာ၊ ဒီကိစ္စကို သဘောတူပါတယ်’

ကျောက်ခေတ်ပြောသောစကားကို ဖန်းအိသူက သဘောကျ၍ ရယ်မောလိုက်သည်။ ကျောက်ခေတ်လည်း ငမ်းသည့်မျက်လုံး ရှုမဆုံး ဆိုသလိုပင် တရစပ် ငမ်းမိသည်။

‘ရှင်နဲ့တော့ မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မကလည်း အဲဒါဆို ရွှေထိုက်သီချင်းခွေလို့ ပြောရတော့မယ်’

‘ဘာလဲ လိုရင်းပြောပါပေါ့’

ကျောက်ခေတ်က အရင်ပြောလိုက်ရာ ဖန်းအိသူက ကျောက် ခေတ်ကို စိုက်ကြည့်မိလိုက်သည်။

‘ရှင် တော်တော်တတ်နိုင်တဲ့သူပဲ၊ ကဲ... ကင်တင်းကိုပဲသွား

ကျွန်မလဲ ရှင်ကို ကျွေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလက်စသီချင်းလိုတော့ မလုပ်နဲ့’

‘ကျွန်တော် အဲဒီလောက်လည်း အစားမကြီးပါဘူး၊ အခုတော့ ဟောဒီက ကောင်မလေးကို ဖြူဖြူကျော်သိန်းသီချင်းလိုဖြစ်သွားပြီ ဟဲ... ဟဲ’

‘ကျွန်မ အဲဒီလောက်ထိပဲ ခွေးခြေခုပြီး မှီတယ်နော်၊ ဒီထက် မမှီတော့ဘူး’

ကျောက်ခေတ်က ဆိုင်ထဲမဝင်ခင် သီချင်းနာမည်နှစ်ခုကို ပြောလိုက်ရာ ပန်းအိသူ ကြည်နူးသဘောကျသွားသည်။

‘ပန်းအိနဲ့ အနီးဆုံးလား အဝေးဆုံးလား ဘယ်မှာရှိမယ် မသေချာပေမဲ့ ငါတော့ မေ့လို့မရတော့တာ ကျိန်းသေတယ်’

စားပွဲထိုးလေးက သူတို့ထိုင်မဲ့နေရာကို အဝတ်စုတ်တစ်ခုဖြင့် သုတ်ပေးကာ ဘာမှာမလဲမေးလေ၏။

‘ဟိုလေ လက်ဖက်ရည်ချိုဆိန် ရိုးရိုးတစ်ခွက်ပေး’

‘ဟဲ့... ငါ့ကို နန်းကြီးသုတ်တစ်ပွဲပေး၊ ကြက်သားမနဲစေနဲ့၊ နောက်ပြီး ဆင်းခွစ်တစ်ပွဲချ၊ ဇီးဖျော်ရည်တစ်ခွက်ပေး ဟုတ်ပြီလား’

ကျောက်ခေတ် စိတ်ထဲမှာ တွေး၍ ပီတိဖြစ်မိသည်။ ဒီကောင် မလေးက ကိုယ်ပိုင်ဘုံတိုင်ခေါင်းရှိသည်ပဲ။ (ရေလျှံသည်ကိုဆိုလိုပါ သည်)။

‘တော်တော်အစားပုတ်မဲ့ ပုံပဲနော်’

ကျောက်ခေတ်က တိုက်ရိုက်ကြီးဝေဖန်သည်။

‘အာရောဂျံ ပရမံလာဘံတဲ့ ကျန်းမာခြင်းသည် လာဘ်တစ် ပါး၊ အစားအသောက်ကောင်းကောင်းစားခြင်းသည် မင်္ဂလာတစ်ပါး ဖြစ်သလို ဗီတာမင်အမျိုးမျိုးကို ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း လှည့်ပတ်စီးဆင်းစေ သည် မဟုတ်ပါလော’

‘ဘေဘီဗိုက်တာကြော်ငြာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘အောင်မာ... ဒီကအကောင်းနဲ့လည်း ပြောရသေးတယ်၊ ရှင်သာ ကပ်စီးနည်းပြီး ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ် မသဒ္ဓါဖြစ်နေတာ ဟွန်း’

‘သူများကျွေးမဲ့ ငွေနဲ့တော့ ကိုယ့်ဝမ်းကို ဒရဟောသဒ္ဓါလို့ မရဘူး၊ တန်ဆေးလွန်ဘေးဆိုတာရှိတယ်လေ’

ကျောက်ခေတ်က ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့်ပြောသည်။

‘ရှင်နာမည်လည်း သိပြီးပြီ၊ ကျွန်မနာမည်လည်း ရှင် ခိုးနား ထောင်လို့ သိပြီးပြီ၊ အခု ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့က မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြပြီး နောက်ထပ်ဘယ်လောက်ကြာကြာမှာ ရှင်က ကျွန်မကို ရည်းစားစကား ပြောမှာလဲ’

‘အမိ မင်းဟာက တိကျလှချည်လား’

ကျောက်ခေတ် မဖြူစပူး ဖြုံးသွားသည်။ ဒီကောင်မလေးက မထင်မှတ်ဘဲ သိုင်းလောကရဲ့လျှို့ဝှက်ရတနာကို ရရှိထားသူကိုး။

‘ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းနဲ့ ကျွန်တော် ဆိုးလံပြို့ကို တစ်ခေါက်သွား လည်ချင်တယ်’

‘ဘာဆိုလဲ၊ သူ့ဘာသာသူ နာဂစ်မမိဘဲ ကျန်နေတဲ့ လက်ပံ ပင်ကို သွားချင်တာလား’

ပန်းအိသူသည် လျှော့တွက်၍ မရသော ကောင်မလေးတစ် ဦးပင်။ သူ့လို သုံးယောက်လောက်ပေါင်းလျှင် MRTV-4 မှာ အစီအစဉ်သစ်တစ်ခု ချမှတ်လို့ရနိုင်သည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုရီးယားက ကောင်မလေးတွေက သူတို့ စိတ်ပင်စားတဲ့ ကောင်လေးတွေကို ကင်ချီခေါ်ကျွေး ဆွန်ဂျူးအရက် တိုက်ပြီး ရိသဲ့သဲ့ပြီတိတီနင်းကျအနွေးဓာတ်ပေးလုပ်တာ’

‘အောင်မလေး... ပန်းအိကို ကိုရီးယားသူနဲ့ နှိုင်းတာ ရှင်နဲ့ပဲ ဆို အရိုက်ခံရမှာ စာရင်းတော်တော်များနေပြီနော်၊ အခုခေတ်ကောင်မ တွေက ကြိုက်လိုက်ကြတဲ့ ကိုရီးယားမင်းသားတွေ၊ သူများယောင်လို့ ငမောင်တောင်မှန်းမြောက်မှန်းမသိတာမျိုးတော့ ပန်းအိတို့ဘဝမှာ နီးပါး’

ကျောင်းထဲမှာ ကိုရီးယားမင်းသမီးနဲ့တူတယ်ပြောပြီး လာကြောင်တဲ့ ကောင်တော့ ဟက်ပက်စက်စက်ပြောလွှတ်တာ၊ ဟဲ့... ကိုရီးယားနဲ့ တူတာဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်လို့’

‘ဟာ... ဘာတစ်ခုလဲ’

‘ဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမနှစ်မျိုးနှစ်စားပဲရှိတာ၊ ဒင်း တို့လည်း မိန်းမပဲ၊ ကျွန်မလည်း မိန်းမပဲ၊ နေရာဒေသပဲကွာခြားပြီး ဘာသာစကားပဲ ကွဲပြားသွားတာ၊ လူတွေက အမေကျော်ပြီးခွေးတော် လွမ်းနေကြတာ’

‘ခွေးတော်က မုန့်ဖိုးပိုပေးလို့နေမှာပေါ့ ဟီ...’

ကျောက်ခေတ်တစ်ယောက် ပန်းအိသူနှင့် စကားပြောရတာ ပျော်လာသလိုပဲ။ သေချာတာတစ်ခုက လိုရင်းမရောက်တာတော့ အမှန် ပဲ။

‘ဟိုးခေတ်ကပေါ့ ရောမနိုင်ငံက ကွဲပြားနေတဲ့ ဒေသတွေကို စုစည်းပြီး ရောမအင်ပါယာကြီးတစ်ခု တည်ထောင်ခဲ့တယ်၊ အခုလည်း ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေတဲ့ စကားတွေကို ပြန်စုပြီး အရေးကြီးတာတွေ ပြောရအောင်’

‘လေးဖြူသီချင်းခေါင်းစဉ်နဲ့ သွားတိုက်ဆိုင်နေပြန်ပြီ၊ ကိုရဲ့ သီဟ ကျွန်မအတွက် အချစ်က အရေးမကြီးဘူး၊ လောလောဆယ် ရှင်ပြောချင်တဲ့စကားတွေကို ခဏဆိုင်းငံ့ထားဦး၊ အစားကိုသာ ကုန် အောင်စား၊ စကားကို ကုန်အောင်မပြောနဲ့’

‘ဘာမှကို မပြောရသေးတာ’

‘အင်းလေ... ရှင်က စားနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ လက်ဖက် ရည်သောက်နေတာပဲ၊ ဒါဆိုရင် နောက်တစ်ပတ်ကျမှ အိမ်ကနေ ထမင်းစားလာပြီး ကျွန်မကို ပြောစရာရှိတာပြော’

အရှောင်အတိမ်းတော့ ရေရေလည်လည် ကျွမ်းသလားမမေး နဲ့။ ကျောက်ခေတ်လို ဂျင်တောင်မှ သံချေးတက်ထိပ်တုံးသွားနိုင်သည်။

ကျောက်ခေတ် ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့။ ရေခွေးကြမ်းတွေသာ လိမ့်သောက်နေသည်။

‘သောက်... လက်ဖက်ရည်အဖန်သောက်ရင် ကျက်သရေ အမှန်ရောက်မယ်၊ ကြံသလောက်ပြီးတဲ့ရည်တဲ့ ဟီ... ဟီ... ဟီ’
ပန်းအိသူက စာချိုးတစ်ပုဒ် ရွတ်ပြပြီးရယ်သည်။

အပြစ်ကင်းသော နတ်သမီးလေးပါလား။ ကျောက်ခေတ် ဝန်ခံချက်ပေးရတော့မည်။ ပန်းအိသူကို သူ တကယ်ပင် ချစ်မိသွားခဲ့ ပြီ။

‘ရောမခေတ်က ဘုရင်တစ်ပါး ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က ဂေါဒီ ယန်တဲ့၊ သူက ရထားမှာ ကြီးတစ်ချောင်းကို ရုတ်တရက်ဖြေမရအောင် ထုံးထားလိုက်တယ်၊ အဲဒီကြီးကို ဖြေနိုင်သူသည် အာရှကို ကြီးစိုးလေ အံ့လို့ ကြေငြာလေတယ်၊ အဲဒါကို မဟာအလက်ဇန္ဒားက သိတဲ့အခါ ကြီးထုံးကို ဖြေရန်မစဉ်းစားဘဲ ဓားနဲ့ခုတ်ဖြတ်လိုက်တယ်၊ ပြဿနာ တစ်ခုကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အကြမ်းနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းခြင်းကို ဂေါဒီယန် အထုံးလို့ ခေါ်ဆိုခဲ့တယ်’

ပန်းအိသူက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြသည်။ အကြောင်း တစ်ခုခုနဲ့ နှိုးနှယ်တော့မည့်သဘော။

‘ကျွန်မလည်း သံယောဇဉ်ကို ကြီးထုံးထုံးသလို ထုံးထား တယ်၊ ရှင်က ကြီးထုံးကို ဖြေမှာလား၊ ဖြတ်မှာလား’

ရုတ်တရက်မေးခွန်းကြောင့် ကျောက်ခေတ်ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည်။ ဖြေမည်ဆိုရင်လည်း သံယောဇဉ်ကို ဘယ်နှပတ် လောက်ထုံးထားမလဲမသိ။ ဖြတ်မည်ဆိုတော့လည်း ကနဦးကတည်း က နမိတ်မကောင်းသလိုပဲ။

‘အဲဒီမေးခွန်းမျိုး ယောက်ျားလေး ဘယ်နှယောက်ကိုမေးဦး သလဲ’

‘မမေးဖူးပါဘူး၊ ရှင်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းခင်လို့ မေးကြည့် တာ’

‘အဲဒါဆို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် ပြောကြည့်မယ်’

ကျောက်ခေတ်က တစ်ခုခုခွင့်တောင်းရန်ပြင်သည်။

‘ကျွန်တော့်သံယောဇဉ်ကြီးက မထုံးထားဘူး၊ မင်းဆီက ကြီး
အထုံးကို ရအောင်ဖြေပြီး ကျွန်တော့်ကြီးထုံးနှင့် ဆက်ရင်ကော ရနိုင်
မလား’

ပန်းအိသူက ပွင့်လင်းစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားသွားတာထက် သတိရတဲ့အချိန်မှာ
လိုအပ်တဲ့အစိတ်အပိုင်းတွေကို အရင်ပုံဖော်ထားတာ ပိုကောင်းမွန်ပါ
လိမ့်မယ် ကိုရဲသီဟ’

အခန်း(၉)

ရိုမန်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့လည်း နှလုံးသားရေးရာ အလုပ်တာဝန်များ
ပြတ်လပ်နေသဖြင့် အရင်လို ရုပ်ရှင်မရိုက်ရတာလည်းကြာပြီ။ ကိုယ်
ကိုယ်တိုင် ကင်မရာရှေ့ဝင်ပြီး သရုပ်ဆောင်နေရတာတွေ ဖြစ်လာ
ရတော့သည်။

တီကောင်တစ်ယောက် ညက စာဖတ်တာ ညဉ့်နက်သွား
သဖြင့် ကျောင်းတက်သောအခါ ကားပေါ်တွင် အိပ်ချင်မှုတူးဖြစ်လာ
သည်။ တာမွေမှ မြန်အောင်ဆိုပြီး (မြန်အောင်မြို့မဟုတ်ပါ) ၂၀၅
ကား တက်စီးရာမှ ကားမှာ ဘီးလေးလုံးပါ၍ ကားဟုသာထင်စရာရှိ
မည်။ ခရုလေငန်းဖြတ်နေသလို။ တစ်မှတ်တိုင်နှင့်တစ်မှတ်တိုင်ကြား
ရှေးဟောင်းသီးချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆွဲဆွဲငင်ငင်နဲ့ တစ်လမ်းလုံးဆိုလိုရ
သည်။ အရမ်းမမြန်ချင်နေပါစေ။ သာမန်လောက်ဆို အဆင်ပြေနေပါ
ပြီ။ အသောကမှတ်တိုင်ကျော်လို့ ဂုံးတက်တော့လည်း နောက်ဆုံး
ပက်လက်လှန်ကျမလား စိုးတထိတ်ထိတ်နဲ့ ကြက်ဘဲဈေးတော့ပြန်
တော့လည်း ဖြည်းဖြည်းချင်းကွေ့နေတာ ခါးလည်ကနေပြုတ်ထွက်
သွားမှာ စိုးနေလား မသိ။

တီကောင်က ထိုင်စရာရပေမဲ့ သစ်သားခုံမို့ မိမိမရှိလှ။ တစ်ခါတလေ ဂလောက်ဂလောက်မြည်သေး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ငိုက်တစ်ဝက်ငေးတစ်ချက်နှင့် သုဝဏ္ဏထဲ ဝင်လာပါရော။ ကျောင်းချိန်ဆိုတော့လည်း ကျောင်းသားတွေများပါသည်။ တီကောင် ထိုင်ခုံဘေးတွင် ခရီးသည် သုံးယောက်ရှိ၏။ အဘိုးကြီးတစ်ဦး၊ ကိုယ်ဝန်သောင်အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လူငယ်တစ်ဦးတို့ရှိသည်။ တီကောင်ကလည်း နိုင်ငံကြီးသားပီသစွာ အမျိုးသမီးကို နေရာပေး၏။ တီကောင်လည်း မတ်တပ်ရပ်နေရ၏။ တီကောင်လည်း တောင်အိအိနဲ့ တွေးတော နေသည်။

‘လဲကန်ရင် အကြွေးတွေ တက်နေပြီ’

ကားက သုဝဏ္ဏလမ်းဆုံ ကျော်လာတော့ သိပ်မကြပ်တော့ပေ။ ထိုစဉ် တီကောင်ဘေးမှ အဘိုးကြီးက...

‘ဟေ့... သူငယ် ငါဆင်းတော့မယ်၊ မင်း ငါ့ဟာကို အခု လွှတ်ခမ်း၊ ရုပ်ကလေးကြည့်တော့ သနားကမားနဲ့’

ပြောတာက ဒဲ့ပင်။ တီကောင်ကို ကြည့်ပြီးပြောခြင်း။ ခရီးသည်တွေက တီကောင်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

‘ဘာ... ခင်ဗျားကို ဘာကိုင်လို့လဲ’

‘မင်းကိုင်ထားတာ ငါ့ဒုတ်ကိုကွ၊ ဟိုလက်ကိုင်တုတ်ကို ပြောတာ၊ ကိုင်ရုံတင်မကဘူး လှုပ်နေသေး’

တီကောင် အဲဒီကျမှ သတိထား၍ ကြည့်မိလေသည်။ သူက ကိုင်ထားတာ ခုံလက်တန်းမှမဟုတ်ဘဲ။ အဘိုးကြီးရဲ့ တုတ်ကောက်ကြီးကိုဖြစ်နေသည်။

အဲဒီမှာ တီကောင်က ယောင်ပြီးတုတ်ကောက်ကိုအလွတ်ကားကလည်း ဘရိတ်ဆောင့်အအုပ် တုတ်ကောက်အဖျားက ရှေ့မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးရဲ့ ခါးကို သွားထိမိ၏။

‘အောင်မလေး ကိုကြီးကျော် ငုတ်တုတ်’

အယောင်ကောင်းသူ အမျိုးသမီးက လန့်အော်ပြီး သူ့လက်ထဲက ဈေးခြင်းတောင်း လွှတ်ကျရာ အာလူးလုံးလေးတွေ ထွက်ကျကုန်သည်။ ကားပေါ်မှာ တစ်ခါတည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်သွား၏။ အာလူးလုံးသုံးလုံးခန့်ကို အမျိုးသမီးက တက်နင်းမိရာ ကားပေါ်မှာ ခြေချော်လဲပါရော။ ကားလည်း သုဝဏ္ဏဈေးမှတ်တိုင်တွင် ရပ်လိုက်ရ၏။ မှတ်တိုင်တွင် တက်လာသော အမျိုးသမီးက ချော်လဲသွားပေမဲ့ ရှက်ရှက်နဲ့ ထလိုက်သည်။ စပယ်ယာကတော့ ပြဿနာကို အစအဆုံးမဖြေရှင်းဘဲ ပြီးစလွယ်နေလိုက်သဖြင့် ခါးရိုးထိုးမိသော ဘွားတော်က ပွစိပွစိ ပြောနေသည်။ တီကောင် အားနာသွားတာက အာလူးသီးတွေကို တက်နင်းပြီး ချော်လဲသွားသော အမျိုးသမီး။ သူ့လက်ထဲမှာ ကျောင်းစာအုပ်အချို့တွေတော့ သူလည်း ဒဂုံတက္ကသိုလ်ထဲကပဲဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ ချော်လဲသွားသောမိန်းကလေးကို အကဲခတ်မိသရွေ့ တီကောင် စိတ်ကူးနဲ့ ဘာသာဗေဒတွက်ချက်ကြည့်သည်။

အမျိုးသမီးက အသက် ၂၅ နှစ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် ထင်ရှားသောအမှတ်အသားမှာ မျက်နှာဝိုင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးရှိ၏။ ဆံပင်ကို အလယ်ခွဲပြီး နောက်သို့စု၍ စည်းထားသည်။ အရပ်ကလေး နည်းနည်းပု၏။ ခါးကလေးသိမ်ပြီး ကိုယ်လုံးကလေးက ဖွဲ့သည်။ တီကောင် စိတ်ဝင်စားသွားတာထက် အဲဒီမိန်းကလေးမျက်နှာကို မြင်ရတာ စိတ်ကြည်နူးမိသွားသလား ထင်ရ၏။ အဆိုပါ မိန်းကလေးပင် မျက်နှာမှာ ဘာမှလိမ်းခြယ်ထားခြင်း မရှိ။ ပကတိပင်ကိုယ်အတိုင်းပင်။ မိန်းမတို့ သဘာဝဆင်ခြန်းစရာတွေဖြစ်သော နားကပ်၊ ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်၊ လက်စွပ်တွေ မရှိ။ ယင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူမသည် သား၊ မိသားစုဘဝက ရှင်သန်ကြီးပြင်းလာသော မိန်းကလေးဖြစ်ရမည်။ အနေအထိုင်တည်ငြိမ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ကိစ္စတော်တော်များများကို အားနာတတ်သူလည်း ဖြစ်ပေမည်။ တီကောင် ခေဖန့်လိုက်တာ တော်တော်ကလေး ပြည့်စုံသွားပြီ။

ဒါပေမဲ့ ထပ်မံသိရှိလိုက်တာက တီကောင် သာမန်စိတ်ဝင်စားမှုအပိုင်းနှင့် ယှဉ်မရတော့။ တီကောင်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအပိုင်းကတော့ ရောထွေးလာခဲ့ချေပြီ။ နှလုံးသားမှ တစ်ခုခုကို အချက်ပြနေသလိုလို့။

တီကောင်တွက်ဆထားသော အတိုင်းပင်။ အမျိုးသမီးသည် ဒဂုံတက္ကသိုလ်ထဲသို့ လိုက်ပါလာသူဖြစ်သည်။ တီကောင် ထပ်မံခန့်မှန်းတာက သူမသည် ဒဂုံကျောင်းသူဆိုပေမဲ့ ဒီပလိုမာတက်နေသောကျောင်းသူဖြစ်နိုင်ပေသည်။ တီကောင် မနေသာတော့။ သူမ ဆင်းမည့်မှတ်တိုင်တွင် လိုက်ဆင်းပြီး ခုနက ကားပေါ်မှာချော်လဲတဲ့ကိစ္စ တာဝန်အရ မေးရမြန်းရမည်လေ။ ကားပေါ်ဖြစ်တာကလည်း တီကောင်စနက် မကင်းဘူးကိုး။

‘ဟို... အစ်မ တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့နော်၊ ခုနက ၂၀၅ ကားပေါ်မှာ ချော်လဲသွားတာ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ’

တီကောင်က သူ့ကြောင့်ဖြစ်ရပုံကို အတိုးချုံးရှင်းပြလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက အလိုက်သင့်ပြန်ပြောသည်။

‘ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါမျိုးက ဖြစ်လေ့ဖြစ်ယရှိတတ်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်နာမည် လွင်ဇင်ဦးပါ၊ သမိုင်းမေဂျာကပါ၊ ဘယ်လိုမှတော့ မထင်နဲ့နော်၊ ဟိုလေ အစ်မအကြောင်းလည်း သိချင်သေးတယ်’

တီကောင်က မရဲတရဲနှင့်မေးရသည်။ အမျိုးသမီးက နှစ်လိုစွာဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

‘ရပါတယ်၊ အစ်မနာမည်က စန္ဒာအေးပါ၊ ဇီဝဗေဒအဓိကနဲ့ မာစတာတက်နေတာပါ’

‘အစ်မနဲ့ ခုလိုခင်မင်ခွင့်ရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ခုခုတောင် လိုက်ကျွေးချင်ပါသေးတယ်’

တီကောင် တရစပ်ကို ဝင်ချေပြီ။ တီကောင် မျက်လုံးကလည်း စန္ဒာအေးမျက်နှာဆီက မခွာတော့။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်လေးရယ်၊ အစ်မ အတန်းချိန်နောက်ကျနေလို့ နောက်ကြုံမှပဲ စားတော့မယ်၊ မောင်လေးအားရင် အစ်မတို့အဆောင်ဘက်ကို လာလည်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

စန္ဒာအေးက တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး ထွက်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ပြန်လှည့်ကြည့်သေးသည်။ တီကောင်က နေရာမပျက်ရပ်နေသည်။ နောက်မှ သတိပြန်ဝင်ကာ ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းအတိုင်း ထွက်ခဲ့လေသည်။

‘ငါ့ရင်ဘတ်တွေ တုန်နေပါလား၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ’

တီကောင်က ပုစ္ဆာနားမလည်သေးသော ကျောင်းသားလေးလို ဆရာမကို ပြန်မေးချင်သည်။ ဆရာမကတော့ သီအိုရီကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောပြနေမှာ တီကောင်တွေး၏။

‘နာမည်လေးက စန္ဒာအေးတဲ့’

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ဟိုနှစ်ကောင် ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသည်။ လင်းဗိုလ်ကတော့ နေမကောင်း၍ ကျောင်းမတက်နိုင်ဟု အကြောင်းပြထားသည်။ ရဲသီဟကတော့ နယ်က ဆွေမျိုးတွေရောက်နေသောကြောင့် ကျောင်းမလာနိုင်ဟု ဆင်ခြေပြထားသည်။ ဒီတော့ တီကောင်တစ်ယောက်တည်း ကျောင်းထဲမှာ ယောင်လည်ယောင်လည်နှင့် ခြေတော်ဆန့်ရတော့သည်။ အတန်းချိန်ပြီးတော့ ကင်တင်းထိုင်ဖို့ကလည်း တစ်ယောက်တည်း ငေါင်းစင်းစင်း။ တီကောင်လည်း ခြေဆန့်တာပျင်းစရာမို့ ဇီဝဗေဒအဆောင်ဘက်ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

ဒီအချိန် မစန္ဒာ ရှိပါ့မလားတွေ့ရင်းနဲ့ပေါ့။ တိုက်ဆိုင်မှုလေးတစ်စုံ တစ်ရာများဖြစ်မလား။

တိုက်ဆိုင်မှုတွေသည် တိုက်ခန်းတွေကို ဈေးဆိုင်ထားသော တန်ဖိုးရှိတာအတွက်မဟုတ်။ တီကောင်တွေ့ချင်သော ဒေသဥယျာဉ် မှ ဖြေကုန်ခဲ့ကလေးကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ဆုံခဲ့ရလေ၏။ တွေ့တွေ့ ချင်း မစန္ဒာက လက်ညှိုးထိုးပြီး အရင်နှုတ်ဆက်သည်။

‘မောင်လေးပါလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ မစန္ဒာဆီပဲ တမင်ထွက်လာတာ၊ သူငယ်ချင်း တွေလည်း မရှိတာနဲ့ ပျင်းတာလည်းပါတာပေါ့’

‘အတော်ပဲ မစန္ဒာလည်း ကင်တင်းမှာ မုန့်သွားစားမလို့၊ အဖော်မရှိတာနဲ့ မောင်လေး လိုက်ခဲ့ပါလား၊ မစန္ဒာ မုန့်ကျွေးမယ်လေ’

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ မောင်လေး ကျွေးပါ့မယ်’

တီကောင်ရဲရဲတင်းတင်းပြောရသည်။ အရင်ဆို အိတ်ကပ်က ပိန်လို့လို့။ ဒီနေ့တော့ ရေနည်းနည်းဆွတ်လာခဲ့တာမို့ သတ္တိရှိရှိ ဖိတ် မန္တကပြုရတာ။

‘မစန္ဒာ ဟိုနေ့က ဒဏ်ဖြစ်သေးလား’

‘ဆေးတော့ လူးလိုက်ရတယ်၊ ခုတော့ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါ ဘူး’

မစန္ဒာက တီကောင်ကို ပြုံးပြပြီးပြောသည်။

‘မောင်လေးမှာ သူငယ်ချင်းတွေ မရှိဘူးလား’

‘ရှိတော့ရှိပါတယ်၊ ဒီနေ့တစ်ယောက်မှ မတွေ့လို့ပါ’

ကင်တင်းထဲ ဝင်ထိုင်တော့ မစန္ဒာက လက်ဖက်ရည်ချိုဆီမှ တစ်ခွက်မှာသည်။ တီကောင်နဲ့ သွားတူနေ၏။

‘မိန်းကလေးတွေက လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တာ ရှားတယ်’

‘မစန္ဒာက လက်ဖက်ရည်သောက်ရတာ နှစ်သက်တယ်၊ မောင်လေး မုန့်ပါစားလေ အားမနာနဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မစန္ဒာနှင့် စကားပြောကြည့်တာ စန္ဒာက တော်တော်ရည်ရည် မွန်မွန်ရှိပါသည်။ တီကောင်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ မိန်းကလေးတွေ နဲ့ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် စကားပြောဖူးတာဆိုလို့ ကာကွယ်ဆေး တစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ သူကျတော့ ငယ်ပေါင်းတွေမို့ ပြောမနာဆို မနာ။

‘မစန္ဒာ ရန်ကုန်ကပဲလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အရင်က သုဝဏ္ဏမှာနေတယ်၊ အခု ဒဂုံ မြောက် ၂၈ ရပ်ကွက်မှာနေပါတယ်၊ မိသားစုတော့ နည်းနည်းများ တယ်၊ အစ်မအထက်မှာ အစ်မသုံးယောက်ရှိတယ်၊ အောက်မှာက မောင်လေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အဖေနဲ့အမေကတော့ ဒီမောင်နှမတွေ ကိုပဲ ကြည့်နေရတာ’

မစန္ဒာက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောပြလေသည်။

‘ဪ... ကျွန်တော်မေးတာ တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်’

‘ရပါတယ်၊ မောင်လေးနဲ့ မစန္ဒာက မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားကြ ပြီပဲ၊ မောင်လေးက အခြားယောက်ျားလေးတွေနဲ့မတူဘူး၊ ခင်ဖို့ ကောင်းတယ်’

‘မစန္ဒာကလည်း မြောက်နေပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်း မသိလို့ အရမ်းဆိုးတာ’

တီကောင်က ပြုံးခနဲ သူတို့ရဲ့ ရိုမန်အဖွဲ့အကြောင်းပြောရန် ပြင်စဉ် အချိန်မှီ ပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။ ဒီကိစ္စတွေက သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းသိထားသည့် ကိစ္စပဲ။ မစန္ဒာက အပြင်လူတစ်ယောက်ဆို တော့ တီကောင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းကိုတော့ ထိန်းရမည်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ဝမ်းကွဲသွားနိုင် မခက်ပေလော။ တီကောင် ပြန်ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရ၏။

‘မောင်လေးရော မောင်နှမ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ’

‘မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသော သားပါ’

တီကောင်က လိမ်ညာ၍ အဖြေထွက်လိုက်သည်။

‘ဪ... ဒါနဲ့ မောင်လေး လာခဲ့တနင်္ဂနွေနေ့အားလား’

‘အားပါတယ်’

အားသည်သာ ပြော၏။ အဲဒီနေ့ကျရင် ကာကွယ်ဆေး နေ
မကောင်းတာ သွားမေးဖို့ ဟိုကောင်တွေနဲ့ ချိန်းထားကြသည်။ ဒါက
ထားပါလေ။ ကာကွယ်ဆေးက ဘယ်အချိန်မေးမေး ရှော့မရှိပါဘူး။

‘အားရင် မစန္ဒာတို့အိမ်ကို လာခဲ့ပါလား၊ မစန္ဒာ တူလေးရဲ့
၆ လပြည့်မွေးနေ့ရှိတယ်’

‘လာခဲ့မယ်လေ၊ မစန္ဒာတို့အိမ်လည်း ရောက်ဖူးသွားတာပေါ့၊
လမ်းညွှန်ပေးခဲ့လေ’

မစန္ဒာက စာရွက်တစ်ရွက်ထုတ်ပြီး သူမလိပ်စာကို သေသေ
ချာချာ ရေးပေးသည်။ တီကောင်က စန္ဒာရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် စိတ်နေ
စိတ်ထားကို တွက်ဆခန့်မှန်းထားတာ ရာခိုင်နှုန်းတစ်ဝက်က မစန္ဒာ
သည် ရိုးသားဖြူစင်သော ဣန္ဒြေရှိ မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်နေ၏။
တီကောင်ရင်ထဲ တွန့်ခေါက်တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေတာတော့ အသေအချာ။

အခန်း(၁၀)

အရင်က ဗြဲလရမ်းဘွဲ့ကို ပိုင်ပိုင်ကြီးဆုတ်ခူးထားသော
ကျောက်ခေတ်သည် အခု သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေလာ
ထိုင်လာပြီ။ ပန်းအိသူရဲ့ အချစ်ကို မရခင်စပ်ကြားသူ ဘဝတစ်လျှောက်
လုံး တစ်ခါမှ မပြောင်းလဲဖူးသော ဖဲရိုက်ဝါသနာပါသော အကျင့်ကို
လည်း စွန့်လွှတ်ထားလေသည်။ ပန်းအိသူကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်
ငေးမောကြည့်ရှုနေမည့် ကိစ္စကိုသာ တွေးနေမိသည်။

ပန်းအိသူနှင့် ဆုံတွေ့ခင်မင်ခဲ့သည်ကို ရိုမန်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့သား
များကို လုံးဝအသိမပေးခဲ့ပါ။ သဘောက အဆင်ပြေမှ ဖွင့်ပြောပြီး
ဂုဏ်ယူရန် စီစဉ်ထားသောကြောင့်ပင်။

ပန်းအိသူဆိုသော ကောင်မလေး သူ့ဘဝထဲကို အနှောင့်
အယှက်ကင်းကင်းလာနိုင်ဖို့ပဲ အဓိကတာဝန်ဖြစ်နေပေသည်။

ပန်းအိသူသည် ကျောက်ခေတ်ထင်သလို သာမာန်မိန်းက
လေးတစ်ဦးမဟုတ်ပေ။

သူမ၏ အဖေနှင့်အမေသည် အိမ်ထောင်ရေး အရှုပ်အရှင်တွေ
ကြောင့် ကွဲကွာနေကြသောကြောင့် အဘွားဖြစ်သူနှင့် အဒေါ်တွေက
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားရသည်။

ပန်းအိသူ၏ ညဉ့်တစ်ခုကား လူမှုရေးအောက်ပြန်တတ်သော သဘာဝကို အရင်းခံရင်းနေသူဖြစ်သည်။

ကျောက်ခေတ် တွေးမိသည်။ ပန်းအိသူကိုသာ ရိုမန်ဂျာပစ် အုပ်စုထဲ ပါဝင်ခွင့်ပေးလိုက်လျှင် တကယ်ပွဲစည်သွားမှာ သေချာလှ သည်။ ပန်းအိသူသည် ထက်မြက်သော ကောင်းမလေးတစ်ဦးဖြစ် ၏။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျောက်ခေတ်စွတ်တင်းလုပ်၍မရပေ။ အပျော့ဆွဲလေးနှင့် တပ်အိဖို့ကလည်း မရနိုင်။ မိတ်ဆွေအဆင့်မှာ မိတ်သဘောထားဖြူစင်စွာနှင့် ခိုင်မြဲစွာနေဖို့သာ ကျောက်ခေတ် ခံယူ ထားသည်။ ပန်းအိသူ မိတ်ဖတ်ကို သူတတ်နိုင်သမျှ အကဲခတ်ပြီး အခြေကို တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ တောင်းဖို့စီစဉ်ထားသည်။ အကြံက ကြီးမေစွ။

ပန်းအိသူကလည်း ကျောက်ခေတ်ကို အတော်ခင်မင်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်း တောင်မလေးတွေနှင့်တောင်မတွဲတော့။ ကျောက်ခေတ် နှင့်သာ တပူးပူးတတွဲတွဲ နှိုလေသည်။

အခုလည်း ဘုရားမှာ ယတြာချွေရာရှိလိုဆိုပြီး ကျောက် ခေတ်ကို အဖော်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်လေသည်။ ကျောက်ခေတ်က ပန်းအိသူ မိတ်လို၍ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မငြင်းသကတ လိုက်လာခဲ့ရသည်။

ပန်းအိသူနှင့်ဆို ပလူတိုဂျိယံအထိ စရိတ်ငြိမ်းလိုက်မည်ဖြစ် ကြောင်း ကျောက်ခေတ် ခဲ့ရုံကြီး အာမခံပြောထားသည်။

ကျောက်ခေတ် ချိန်းထားတဲ့မှတ်တိုင်ကိုရောက်မတော့ ပန်းအိသူ က မှတ်တိုင်ရဲ့ခုံစောင်းမှာ ထိုင်နေသည်။ ပန်းအိသူက ကျောက်ခေတ် ကိုတွေ့တွေ့ချင်း နှုတ်ခမ်းကလေးစုပြီး တစ်ဖက်လှည့်သွား၏။

‘ဆောရီး... ပန်းအိ၊ ကိုယ်... နောက်’

‘နောက်တူတဲ့တိစ္ဆကို ဆင်ခြေပေးတာထက် ချိန်းထားတာ စောနေတဲ့ တိစ္ဆကို ဂုဏ်ယူနေတတ်တဲ့ လောကဉာဏ်တွေ လောကမှာ တော်တော်ဓလေ့တော့’

‘ပန်းအိရယ် ဘုရားတတ်တယ်ဆိုတာ ဒီအချိန်မှ ကောင်းတာ လှေကားတွေက အရမ်းမပူတော့ဘူးလေ’

ကျောက်ခေတ်လည်း ပြောမိပြောရာ ပြောမိသည်။

‘အချိန် အလောက်ထိ မရဘူး၊ တက္ကစီငှား’

ကျောက်ခေတ်လည်း စတော်ရသေးတဲ့ ချစ်သူပြောစကားကို နားထောင်ပြီး တွေ့ရာတက္ကစီတစ်စီးကို ငှားလိုက်သည်။

‘ဘယ်သွားကြမလဲ၊ မိုးလေးတရွဲရွဲ စကျင် မိုးလုံလေတဲ့ တစ်နေရာကို သွားကြမလား’

‘ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ရှင့်နှုခေါင်းနဲ့ စကားကိုဆင် ခြင်ပြော၊ အတွဲမြင်တိုင်း ရှင့်တို့ထင်မထားဖြစ်သလို ထင်မနေနဲ့၊ ရှင့် တက္ကစီစီးရတာ မသတိဘူး၊ သွားတော့ ဒိုး... ဒိုး’

ပန်းအိသူက အတင်နှင့်ထုတ်သည်။ တက္ကစီသမားမှာ ခေါင်း ကုတ်ပြီး မောင်းထွက်သွား၏။

‘ပန်းအိကလည်း အားနာစရာတော့’

‘အားနာစရာကို မလိုဘူး၊ တက္ကစီငှားထိရင် အတုန်လုံး ဒီလို ထင်နေမှာပဲ၊ သွားမယ်၊ လိုင်းကားနဲ့ပဲ’

‘နောက်ကျနေရင် ခတ်ဦးမယ်’

ကျောက်ခေတ်က စိုးရိမ်စွာပြော၏။

‘နောက်ကျလည်း ဘုရားက တံခါးပိတ်မထားဘူး’

ပန်းအိသူက မှတ်တိုင်ကို လျှောက်သွားပြီး ဘုရားရောက်ညော် လိုင်းကားကို ရွှေ့ခနဲ တက်လိုက်သည်။ ကျောက်ခေတ်ပါ မတတ်သာ ဘဲ အတင်းပြေးတက်ရလေ၏။ ပန်းအိသူက အလိုမကျသော ချက်မှာ ပေးနှင့် နေတော့ ကျောက်ခေတ် ဘာမှတော့မပြောရဲ၊ လိုင်းကားမှာ မှာ ပန်းအိသူက ဘာသိဘာသာနေနေသည်။ ကျောက်ခေတ် သွား စကားမပြောရဲ၊ ဘေးကပ်၍ ရှောင်တွင်ခွေနေရ၏။ တဟုန် ၃ ထမ်း မှတ်တိုင်ဆင်းလိုက်ကြ၏။

‘ဟန်းအိ ကိုယ့်ကို စကားမပြောဘူးလား’

‘ရှင်မျက်နှာကို ကြည့်ရတာ စကားပြောဖို့ မေ့သွားလို့’

ဟန်းအိသူက ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ သိရဟော့ ဝမ်းသာပါ

တယ်’

‘စိတ်ဝင်စားလို့ မဟုတ်ဘူး၊ သရဲတစ္ဆေတွေလို့ စကားမပြော နိုင်တဲ့သူလိုဖြစ်သွားတာ’

ကျောက်ခေတ် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့။ ဒါနဲ့ပဲ နှစ်ယောက် သား စောင်းတန်းရှေ့ရောက်လာကြသည်။ ကလေးတွေက ဖိနပ်ထည့် ဖို့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကလေးတွေ လိုက်ပေးကြ၏။ ဟန်းအိသူက ကလေး တွေဆီက ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တစ်ခုချင်းလိုက်ယူသည်။ သူမဆီမှာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွေ အများကြီးဖြစ်သွားသည်။ ဟန်းအိသူက ကျောက် ခေတ်ဘက်လှည့်ကာ...

‘အဲဒီကလေးတွေကို နာမည်ကိုယ်စီမေးပြီး မုန့်ဘိုးတစ်ရာစီ ပေးလိုက်၊ ဒီကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို ရှင်ပဲယူခဲ့တော့’

ဟန်းအိသူက သူ့ဖိနပ်ကို သူထုတ်ကာ စောင်းတန်းအပေါ် တက်သွားသည်။ ကလေးတွေက မုန့်ဖိုးရနီးနဲ့ ကျောက်ခေတ်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ မုန့်ဖိုးမှ မရရင် အော်ကြမဲ့ပုံစံတွေ။

‘ကဲ... ကလေးတို့ နာမည်တွေပြော’

‘မိတုတ်’ ‘ဇာဇာ’ ‘ဖိုးတုတ်’ ‘ရဲဝင်း’ ‘ခင်ဆုံ’ ‘ရွှေမိ’ ‘ရွှေဂဲ’ ‘သံချောင်း’ ‘ငွေတို’

ကျောက်ခေတ်က တစ်ယောက်တစ်ရာစီ လိုက်ပေးရသည်။ ရာတန်က သိပ်မရှိသဖြင့် ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ငါးယောက်ခွဲဝေ ယူခိုင်းရသည်။ ကလေးတွေက အော်ဟစ်ကြ ပတ်ဝန်းကျင်က ဝိုင်း ကြည့်ကြနဲ့ ကျောက်ခေတ် အရှက်တွေ ကွဲချင်သလိုလိုဖြစ်နေသည်။ အချို့လူတွေက ပြုံးမိစိနဲ့ အချို့ကလည်း အထူးအဆန်းသဘောမျိုးနဲ့

ကြည့်နေကြသည်။ ဟန်းအိသူကတော့ လက်ကလေးပိုက်ပြီးရယ်နေ၏။ သူရယ်ပုံလေးက အပြစ်ကင်းစင်ပြီး တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ချစ်စရာကောင်းနေ သည်။ ဒီကြားထဲ ဘယ်ကမှန်းမသိ ရောက်လာတဲ့ လေးတွေက ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို အတင်းထိုးပေးနေပြန်သည်။ ကျောက်ခေတ်တို့ လည်း ဘုရားပေါ်သို့ အတင်းတက်ပြေးရ၏။ ဟန်းအိသူက ကျောက် ခေတ်ရဲ့လက်ကိုဆွဲ၍ ခပ်သုတ်သုတ်တက်ကြသည်။ ကျောက်ခေတ် တွေးမိသည်။

‘ဟန်းအိသူက ငါ့ကို ချစ်တော့ချစ်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ် က ငါ့ကိုစမ်းသပ်နေတုန်းပဲ’

ဟန်းအိသူက ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ ကျောက်ခေတ်ကို ပြော သည်။

‘ကြာသပတေးထောင့် သွားရအောင်’

ကျောက်ခေတ်လည်း ချစ်ရသူနောက်သို့ လိုက်တော်မူရလေ ၏။ ကြာသပတေးထောင့်မရောက်ခင် ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ရသေ့အဝတ်အစားနှင့် ဝိဇ္ဇာရူးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ဝိဇ္ဇာရူးက ဒေါက်ချာအုပ်ကြီးကို ဆောင်းထားပြီး လက်ထဲတွင်တောင်ငွေကောက် ကောက်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။

လွယ်အိတ်အစုတ်ကြီးတစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။ လွယ် အိတ်ထဲတွင် ဘာတွေထည့်ထားမှန်းမသိ။ ဖောင်းကားပြည့်သိပ်နေ၏။ ကျောက်ခေတ်တို့လည်း သူ့ကိုကြည့်နေမိ၏။

‘ထွက်ရပ်ပေါက်ဝိဇ္ဇာတို့၊ ကျွန်တော်မျိုးရှေ့ လာချေ လာစေ’

ဟန်းအိသူက ရုတ်တရက် ကျောက်ခေတ်ကို ဝိဇ္ဇာရူးရှေ့တွန်း ထုတ်လိုက်ရာ ကျောက်ခေတ်မှာ ငူတူတူနှင့် ဝိဇ္ဇာရူးရှေ့ ရပ်ပြီးသွား ဖြစ်သွားသည်။

‘ဂန္ထရီလမ်းစဉ်ကိုဖျက်ဆီးမဲ့ မိစ္ဆာတွေလာပြီ၊ ကိုင်း... ငါ့ရဲ့ မနောမယတောင်ငွေနဲ့ ရိုက်လိုက်မယ်၊ သေပေရတော့’

ဝိဇ္ဇာရူးက ကျောက်ခေတ်ကို လှမ်းရိုက်ရာ ကျောက်ခေတ်မှာ လန်ဖျပ်ပြီး ခုန်ရှောင်လိုက်ရ၏။

‘ဪ... အောက်လမ်းဂိုဏ်းသားတွေ ငါ့လို သိဒ္ဓိပြီးမြောက်တဲ့ ဝိဇ္ဇာကို ပညာစမ်းချင်တာလား’

ဝိဇ္ဇာရူးက တောင်ဝှေးကို တရုတ်သိုင်းကားထဲကလို လှည့်ပြီး လိုက်ရိုက်လေသည်။ ကျောက်ခေတ်မှာ မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ဘဲ ထွက်ပြေးရတော့၏။ ဝိဇ္ဇာရူးမှာလည်း ကျောက်ခေတ်နောက်သို့ လိုက်လေသည်။ ကျောက်ခေတ်မှာ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တွင် အသည်းအသန် ထွက်ပြေးရ၏။ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေသလိုဖြစ်နေ၏။ ပန်းအိသူမှာ တစ္ဆိန္ဒနှင့် ရယ်မောနေသည်။

ဘုရားသန့်ရှင်းရေး ဝန်ထမ်းတွေ အချိန်မှီအဆွဲမြန်လို့ ကျောက်ခေတ် တောင်ဝှေးစာမမိသည်။ ကျောက်ခေတ်လန်သွားကာ မောသွား၏။ ချွေးတွေပင် စိုနေ၏။ ပန်းအိသူက သူ့အနားရောက်လာကာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်လေသည်။

‘ရယ်ပါ၊ ရယ်ပါ၊ ဒီမှာကတော့ အရှက်လည်းကွဲ၊ မောလည်းမော၊ ကံကောင်းလို့ အရိုက်မခံရတယ်၊ မင်းကတော့ သူများခုကွရောက်ရင် သဘောကျနေ၊ ဝူး...’

ပန်းအိသူက နှုတ်ခမ်းကလေးစူပြီး ကျောက်ခေတ်ကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြသည်။ ကျောက်ခေတ်က တကယ်ပင် စိတ်ခုသွားသလား ပန်းအိသူ တွေးလိုက်မိသည်။

‘ဒါလေးစတာ စိတ်ဆိုးစရာလား၊ ဒီက ရှင့်ကို သည်းခံတတ်တဲ့သူလို့ ထင်နေတာ၊ အလကားပဲ’

‘သည်းခံနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာထက် လွန်သွားရင် လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲ’

‘ဘာဖြစ်လဲ ပြောစမ်းပါဦး’

ကျောက်ခေတ်က တင်းထားတဲ့မျက်နှာကို လျှော့ချကာ စပ်ဖိုးဖိုးနဲ့ ပြောသည်။

‘အရင်ကထက် ပိုချစ်သွားတတ်တယ်’

‘ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဘုရားပေါ်မှာ လူတွေက အများကြီးပဲ၊ လာ... သွားမယ်’

နှစ်ယောက်သား ရွှေတိဂုံဘုရားကို တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်ညှိဖူးမြော်ပြီး အောင်မြေ့နင်းကြသည်။ တောင်ဘက်မုခ်မှ ဆင်း၍ မဟာဝိဇယစေတီတော်ကို ဆက်လက်ဖူးမြော်ကြသည်။ လိပ်ကန်တွင် လိပ်စာကျွေးပြီး ငှက်လွှတ်ကြ၏။ ဟက်ပီးဝေါ့ထဲဝင်ကာ တစ်ခုခုဝင်စားကြသည်။

‘ပန်းအိ... ကိုယ်က အရင်ကဆို သူများအပေါ် အစအနောက် သိပ်သန်တာ၊ ဟွန်း... အခု အသက်ကြီးလာလို့ လျော့ချပစ်ထားတာ’

‘အောင်မာ... ပန်းအိက ရှင့်ကိုပဲ ပြောင်တာပါနော်၊ အခြားယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အရောဝင်တာမဟုတ်ဘူး’

ပန်းအိက အံကလေးကြိတ်၍ ပြောသည်။

‘ပန်းအိ... ကိုယ့်ကို အဖြေလေးဘာလေးပေးဖို့ စဉ်းစားဦး’

‘ရှင်ဟာလေ ဂိတ်စကထွက်တဲ့ကားဟာ ခရီးသည်မတင်ဘဲ ဂိတ်ဆုံးအထိ သွားမလား၊ မှတ်တိုင်မှာ ခရီးသည်တင်တိုင်း ကြာမှာပဲ၊ အဲဒီလိုပဲ ရှင့်ကိုလည်း အစအဆုံးထိကြည့်နေရတာပေါ့’

‘ဘာမှတော့မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ အမိ ဥပမာပေးတွေက ရှန်တီနီတွေဖြစ်နေပြီ’

ကျောက်ခေတ်ကပန်းအိသူကို သရော်တဲ့လေသံနဲ့ပြောသည်။

‘အလကားလျှောက်ပြောနေတာ၊ ပန်းအိ ခုချိန်မှာ ဒါတွေ မစဉ်းစားသေးဘူး၊ လွမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးခက်တယ်၊ ဝမ်းရေးထက် ပိုခက်တာမရှိဘူး၊ လှတာမက်ရင် ညစာခက်သလို လှတာများသွားတော့ ညစာရှားသွားရော’

‘ပန်းအိ မင်းစကားတွေကို ငါ လိုက်ဖမ်းရတာ ငါ့မှာ စိုးသမားဖြစ်နေရပြီ၊ ကဲ... ကောင်မလေး မင်း ဘာသမားခင်း ငါ့ကို အဖြေပေးချင်ပေး မပေးချင်လည်းနေ ပေးရင်ယူမယ်၊ မပေးရင်စောင့်

မယ်၊ သခွပ်ပင် မီးတကျိုကျို မလုပ်တော့ဘူး’

‘ရှင်... အဲဒါ ခွဲမရှိတာဘဲ၊ အရိပ်လိုချင် ပေါ်တီကိုအောက်က စောင့်ရတယ်၊ တစ်နေ့တစ်လံ အာဖန်ဘယ်ပြေးမလဲ၊ မဟာဇနကမင်းသားတောင် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကို ရအောင်ဖြတ်ကူးသေးတာပဲ’

‘ဆိုမာလီ ပင်လယ်ဓားပြတွေနဲ့ တွေ့သေးလား’

ကျောက်ခေတ်က စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာ မေးလိုက်သည်။

ပန်းအိသူဆိုသော ကောင်မလေးသည် စိတ်ကူးပေါက်ရာ မြူးနေသော ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။

‘ဒါနဲ့ တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ ရှင် သီချင်းဆိုတတ်လား’

‘မဆိုတော့ မဆိုတတ်ဘူး၊ နားထောင်တတ်တယ်’

‘ရှင် ကျွန်မကို မရွံ့နဲ့၊ ရှင် မဆိုတတ်လည်း ကျွန်မ ဆိုပြမယ်၊ ဟက်ပီးဝေါအတွင်းထဲမှာ ကာရာအိုကေခန်းမရှိတယ်’

‘ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့၊ တော်ကြာ သရဲခြေက်သောအိမ်ကြီးထဲ ဝင်ဖို့မကြောက်ဘဲ မင်းအသံကို ကြောက်နေပါဦးမယ်၊ အဆိုတော်တွေကြားသွားရင်လည်း သူတို့လျှာ သူတို့ဖြတ်ပစ်ပါဦးမယ်’

‘ရှင်က တော်တော်အထင်သေးတာပဲ၊ ပန်းအိသူတို့က သူများသီချင်းဆိုမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်တိုင် ပင်ပင်ပန်းပန်းရေးစပ်ထားတဲ့ သီချင်းကိုဆိုမှာ၊ ရှင် နားထောင်ရဲတယ်နော်’

‘အောင်မာ... ဟုတ်လှချည်လား၊ မင်းက ဂီတာလည်း မတီးတတ်ဘဲနဲ့’

ကျောက်ခေတ်က ဂီတာတီးသည့်ပုံစံလုပ်ပြ၍ ပြော၏။

‘မလိုပါဘူး၊ ရှင် နားထောင်ရင် ကြိုက်သွားမယ်၊ သီချင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ကျောင်းထဲက ငွေအရမ်းချေးသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်း စပ်ထားတာပါ’

‘မင်းရော ဘယ်လောက်ပါသွားသလဲ’

‘ငါးထောင်တည်းပါ၊ တွေ့တိုင်းတောင်းတယ်၊ တောင်းတိုင်း’

လည်း မရှိဘူး၊ မိန်းကလေးအချင်းချင်းဆိုတော့ ပြောရခက်တယ်’
‘ထားပါတော့၊ မင်းသီချင်းလေးကို စိတ်ဝင်စားလာပြီ၊ မင်းအသံနဲ့လိုက်ဖို့တော့ လိုမယ်နော်’

ပန်းအိသူက လက်မထောင်ကာ...

‘ဒါကတော့ အသံနေ အသံထားကို ကြည့်လေ၊ သီချင်းလေးနာမည်က မပါတော့ဘူးတဲ့၊ မူရင်းသီချင်းကတော့ အန်ကိုင်ရာရဲ့ မညာတော့ဘူး သီချင်းလေ’

‘ဟာ... ဂွတ်တယ်၊ နားထောင်ကြည့်ရအောင်’

ပန်းအိသူ သီချင်းလေးကို ကျောက်ခေတ် နားထောင်ကြည့်မိခဲ့သည်။

‘ဟား... ဟား... သူငယ်ချင်းလေး တော်တယ်ကွာ၊ မင်းသီချင်းအရဆို ကောင်မလေးက တော်တော်အကြွေးထူတာပဲ၊ အခုရော ကျောင်းထဲမှာ အဲဒီကောင်မလေးကို သွားရှာပြီး မင်းသီချင်းဆိုပြလိုက်ကွာ၊ ကြွေသွားမယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ပဲအပြောကောင်း၊ တော်ကြာ မကြွေဘဲ ပါမောက္ခဆီ သွားတိုင်နေမှ ပြဿနာ’

ပန်းအိသူက မျက်စောင်းကလေးထိုးပြီးပြောသည်။ ဟက်ပီးဝေါထဲကထွက်လာပြီး ပန်းခြံအတွင်း နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်ကြသည်။

‘ပန်းအိ... အချစ်ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ’

‘အချစ်ကို နံ့ပြားလိုမြင်တယ်၊ ဂျုံပြားပြားလေးကို ဖိုထဲထည့်လိုက်မှ ဖောင်းတဲ့နေရာကဖောင်းလာတယ်၊ အချစ်လည်း အဲဒီလိုပဲ၊ အစကတည်းက ရိုးတယ် နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ဟိုနေရာဒီနေရာတွေများလာတာ’

ပန်းအိသူက သူ့စကားကို သူသဘောကျ၍ ရယ်လိုက်သည်။ အဲဒီအချစ်ဆိုတဲ့ နံ့ပြားကို လက်ဖက်ရည်နဲ့ တို့စားလိုက်ချင်ရဲ့...’

အခန်း(၁၁)

‘မောင်လေး ထည့်စားနော်၊ အားမနာနဲ့’

တီကောင် ဟန်မပျက် စားသော်လည်း နှစ်ပန်းကန်လျှော လေသည်။ သူက တစ်ယောက်တည်း ငေါင်းစင်းစင်းနှင့် ဘယ်သူ့ကို မှလည်း မေးထူးခေါ်ပြောမလုပ်ရဲ။ မစန္ဒာ အဖေကြီးက စကားလာ ပြောသည်။

‘သား... ဘာမေ့ရှာတက်နေတာလဲ’

‘သမိုင်းမေ့ပါ’

‘ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ သမိုင်းဆိုတာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကို ကျော်လွှားသွားသော အမြဲတမ်းမြည်နေသော အမှန်အမှားနိယာမ တရားကို ဖော်ညွှန်းနေသော အသံဖြစ်တယ်၊ ဟော... တစ်ခါတလေ ထင်မြင်ချက်များ ပြောင်းသွားနိုင်သလို အမူအရာတွေလည်း ပြောင်း သွားနိုင်တယ်’

အဘိုးကြီးက သမိုင်းအကြောင်း အစပြုလိုက်ရာ ပထမ မြင်စိုင်း၊ ပင်းယ၊ အင်းဝ၊ ကုန်းဘောင်ချို၍ ကိုလိုနီခေတ်၊ ဂျပန် ခေတ်တွေပါ ပါလာသည်။ ဦးကုလားရာဇဝင်စာအုပ်ဖတ်စရာမလို တော့ပေ။

တီကောင်၏ အကျင့်က သူများကပဲ ဦးဆောင်ပြောနေရင် ကိုယ်ကလည်း ပြောချင်သည်။ သို့ပေမဲ့ အမှားတစ်စုံတစ်ရာ ပါပြီး ငြင်းခုံမှုဖြစ်သွားလျှင် ဧည့်သည်ပဲ မကောင်းဖြစ်မည်။ မစန္ဒာကိုလည်း သိသိသာသာ အားနာစရာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဘိုးကြီး မှားတာတွေ ကို သွားထောက်ပြလျှင်လည်း နွားရှေ့ထွန်ကျူး မိကျောင်းမင်းရေ ကင်းပြ ဘုန်းကြီးစာချသလို ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

‘သား... မင်းနာမည်က’

‘လွင်ဇင်ဦးပါ အဘ’

‘အေးကွာ မင်း ဥရောပမှာ ကျွဲသွားတာသိပြီးပြီလား’

‘ခင်ဗျာ’

တီကောင် အဘိုးကြီးစကားကြောင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ တွန့်သွားသည်။

‘မင်းကလည်းကွာ ဥရောပမှာ စစ်လက်နက်အင်အားက အရင်ထက် ပိုကျွံသွားပြီကွ’

‘တော်သေးတာပေါ့၊ စကားပြောရင် မရှင်းမလင်းနဲ့ ဒီဘိုး တော်ကတော့ ဟင်း’

တီကောင်လည်း ဒီဘိုးတော်ကို စကားတော့ လိုက်တွန့်ပေး ရမည့်သဘောထားရှိသည်။

‘နေတိုးနဲ့နီးတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းတွေက စွန့်စားမှုတွေလုပ်တော့ မယ်’

‘ရုပ်ရှင်မြှင့်တင်ရေးအတွက်ထင်တယ်’

တီကောင်က အားတက်သရော ဝင်ပြောသည်။

‘နေတိုးက ရှော်ဂျီယာကို သူ့အထဲဝင်ခိုင်းနေပြီ’

‘ဝင်သင့်တယ်ဗျာ၊ နေတိုးက ပါဝါတော်တော်ကြီးထွား ကြော်ငြာတွေမှာဆိုရင်လည်း သူချည်းပဲ၊ ကောင်းပါတယ်’

‘အမေရိကန် သတင်းစာဆရာနှစ်ဦးကို မြောက်ဥရိယားက ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီကွ’

‘သတင်းထူးတွေ မရှိလို့ထင်ပါတယ်’
 အဘိုးကြီးကလည်း သူ့ဘာသာသူပြော၍ တီကောင်ကလည်း
 သူ့ဘာသာသူတွေးပြီး ဆက်စပ်ပြောသည်။ တလွဲတွေချည်းပင်။
 ‘တိုင်ဖုန်းက တရုတ်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သွားတယ်’
 ‘မွန်ဂိုဘက်ကလာတာဆိုရင် တိုက်ခိုက်တာပြင်းတယ်ဗျ’
 ‘ဟုတ်တယ်ကွ၊ အိမ်ခြေတွေတောင် တော်တော်ပျက်စီးသွား
 တယ်’

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သူတိုင်မင်နဲ့သူ ဟုတ်နေကြ
 သည်။ မစန္ဒာအမေကြီးက...

‘တော်... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ တော့ဘော်ဒါ
 ကြီးတွေ လာနေပြီ သွား’

အဘိုးကြီးနှစ်ဦး အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာတော့မှ
 တီကောင်လည်း သူတို့ဝိုင်းမှ ခွာကာ အိမ်ထောင့်တစ်နေရာတွင် စပိုက်
 ဒါမင်းလို ကပ်နေတော့သည်။

တီကောင်လည်း ပြန်ချင်တာ ဖင်တကြွကြွနဲ့ ဖြစ်နေပြီ။
 မစန္ဒာကို နှုတ်ဆက်ဖို့ကလည်း မအား။ သူ့အားမှ နှုတ်ဆက်ရတာ
 ပိုကောင်းမည်။ မစန္ဒာ သူ့နားရောက်လာသောအခါ

‘မစန္ဒာ... မောင်လေး ပြန်တော့မယ်’
 ‘ခဏနေဦးလေ၊ မစန္ဒာ မှတ်တိုင်အထိ ပြန်လိုက်ဖို့ပေးပါ
 မယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့’

မစန္ဒာ လိုက်ပို့မည်ဆိုသောကြောင့် ခဏစောင့်လိုက်ရသည်။
 အခွင့်အရေးတစ်ခုရလျှင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အသုံးချဖို့ တီကောင်ရည်ရွယ်
 ထားသည်။ မစန္ဒာက မှတ်တိုင်အထိ တကယ်လိုက်ပို့ပေးပါသည်။
 တီကောင်က ထပ်လောကွတ်ချော်သည်။

‘မစန္ဒာ... အားရင် လက်ဖက်ရည်သောက်ပါလား’
 ‘ကောင်းသားပဲ၊ ရှေ့ကဆိုင် ကောင်းတယ်’
 မစန္ဒာက မငြင်းဘဲ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ တီကောင် ရင်တွေ

တဖြည်းဖြည်း ပုဇွန်ဆိတ်ခန့်သလို ဖြစ်လာသည်။ အချိန်တွေဆွဲထား
 တာမကောင်းဘူး။ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လှုပ်ရှားတာ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်
 ပေလိမ့်မည်။

‘မစန္ဒာတို့ ဗီသားစုက ပျော်စရာ သီရိဂေဟာလေးပဲနော်’
 ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်ဝင်လာချင်တယ်ဟု တီကောင် စိတ်ထဲမှ
 တွေးမိပြောမိသည်။

‘ဒါ... အလှူလုပ်နေလို့ပါ၊ အရင်ဆို မောင်နှမတွေ တစ်
 ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရှန်ဖြစ်နေတာ တကျက်ကျက်ပဲ’

‘ဒီလိုပါပဲ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေဆိုတာ’
 တီကောင် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ မစန္ဒာကို ငေးကြည့်မိ
 သည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

‘မစန္ဒာ အစ်မတွေက မစန္ဒာအပေါ် ကောင်းကြရဲ့လား’
 ‘တစ်ခါတလေတော့လည်း အကြီးတွေဆိုပြီး ဆူတတ်ကြ
 တယ်’

‘မောင်နှမစိတ်ဓာတ်တွေက ဒီလိုပါပဲ’
 တီကောင်လည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ပြောနေရှာသည်။
 ‘မစန္ဒာ ဒီအရွယ်ထိ ယောက်ျားယူဖို့ မစဉ်းစားဘူးလား’
 တီကောင်က ကွေ့ဝိုက်မနေဘဲ ပေါ်တင်သာ မေးလိုက်၏။

မစန္ဒာက တစ်ချက်ရယ်မောရင်း...
 ‘မယူချင်ပါဘူး မောင်လေးရယ်’
 ‘ဆိုရိုးရှိတယ်၊ အသက်အစိတ်မှာ ပုခက်မချိတ်နိုင်ရင် တစ်
 သက်မနိပ်ဘူးနော်’

‘မစန္ဒာက ရင်ခန့်ဖို့ထက် ဘဝရပ်တည်ဖို့က ပိုအရေးကြီး
 နေတယ်’

တီကောင် စကားတွေကို ပေမရှည်တော့ဘဲ လိုရင်းကိုသာ
 ဒဲ့ပြောချလိုက်သည်။

‘မစန္ဒာ စိတ်မဆိုးရင် ကျွန်တော် တစ်ခုတောင်းဆိုချင်တယ်၊

မစန္ဒာကို မြင်မြင်ချင်းကတည်းက ကျွန်တော် ချစ်မိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ့်ပါ မစန္ဒာ

မစန္ဒာ မျက်လုံးကလေးပြူးသွားသည်။ သူမ မထင်မှတ်သော စကား ကြားခဲ့ရတာကို။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားသည်။

‘မောင်လေး သေချာစဉ်းစားပါဦးနော်’

‘ကျွန်တော်ပါးစပ်က မပြောတတ်လို့ စာနဲ့ရေးထားတာ ရှိပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး မစန္ဒာ ဖတ်ကြည့်ပေးပါနော်’

တီကောင်လည်း အခွင့်အရေးကို ဝီဝီပြင်ပြင် အသုံးချကာ အသင့်ပါလာသော စာတစ်စောင်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ဟေ့... ရှင်းမယ်ဟေ့’

တီကောင်က စားပွဲထိုးကို ခေါ်လိုက်သည်။ လှုပ်ရှားမှုတွေက လျင်မြန်လွန်း၍ မစန္ဒာတောင် အံ့သြနေ၏။ တကယ်တော့ အတွေ့အကြုံမရှိသော တီကောင်အဖို့ လုပ်မိလုပ်ရာတွေ လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အဆီအငေါ့မတည့်သော ချစ်ခြင်း၏ ကနဦး။ သူများကိစ္စတွေမှာသာ ဗလောင်းဗလဲ ဝင်ပါနေသော သူ့အဖို့ ဒါ ပထမဆုံးသော အတွေ့အကြုံပင်။

‘မစန္ဒာ... ကျောင်းဖွင့်ရက်ကျရင် လာခဲ့မယ်နော်’

‘အင်း’

မစန္ဒာမှာ အာမေဍိတ်တစ်လုံးသာ ပြောပြီး တီကောင်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေရရှာသည်။ တီကောင်လည်း နှုတ်ဆက်ပြီး တွေ့တဲ့ကားပေါ် ပြေးတက်ခဲ့သည်။

‘ဪ... အချစ်... အချစ်... တကယ်လည်း မလွယ်ပါလား၊ ဒါကြောင့် သမိုင်းတွေထဲမှာ အချစ်ကြောင့်စစ်ပွဲတွေဖြစ်လာသလို အချစ်ကြောင့် ဇာတ်လမ်းတွေလည်း ဆင့်ပွားလာခဲ့ရတာ၊ ပြောမယုံ ကြုံဖူးမှသိတဲ့။ အခုတော့ သိပြီမဟုတ်လား၊ ခါးသက်သက်နဲ့လေ။’

အနီး(၁၂)

‘မင်းတို့နှစ်ကောင်က ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျရတာလဲ’

လွှဲပုက ဆေးရုံအတွင်းခန်းထဲ ဝင်လာသော တီကောင်နှင့် ကျောက်ခေတ်ကို ဆီးပြောသည်။ သူ့မျက်နှာက သုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့။ ခုတင်ပေါ်တွင် အောက်စီဂျင်ပိုက်များနှင့် ကာကွယ်ဆေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကာကွယ်ဆေးအဖေနှင့်အမေက သူတို့ဝင်လာတော့ အပြင်ကို ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနဲ့ ထွက်သွားကြ၏။ တီကောင်နှင့် ကျောက်ခေတ် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ တစ်ခုတစ်ခုတော့ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ တပ်အပ်သိလိုက်ပြီ။ လင်းဗိုလ်ကလည်း မျက်နှာမကောင်းပေ။ ပျော်စရာတွေပြီးရင် ဝမ်းနည်းစရာတွေလာတတ်တဲ့ လောကဓမ္မတာသဘောတရားကိုလည်း ကျောက်ခေတ်နှင့် တီကောင်ကောင်းစွာ နားလည်မိခဲ့၏။ တီကောင်က...

‘လွှဲပု ကာကွယ်ဆေး ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မမေးနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့လာတဲ့အချိန်လည်း ကြည့်ဦး’

လွှဲပုက ဒေါသသန် ပြောတော့ ကျောက်ခေတ်တို့ ပိုမိုသိသွားကြ၏။

‘ဟေ့ကောင် ကာကွယ်ဆေး ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောမေးပါကွာ’

ကျောက်ခေတ်က လွှဲပုလက်မောင်းကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ
မေး၏။

‘ကာကွယ်ဆေး... ဆေး’

‘ဘာဖြစ်လဲကွာ’

ကျောက်ခေတ်နှင့်တိကောင် အသံကျယ်သွားသည်။

‘ကာကွယ်ဆေးရဲ့ ရောဂါအခြေအနေကို ဆရာဝန်ကြီးတွေက
လက်လျှော့လိုက်ပြီ။ သူ့ရောဂါက လုံးဝကုသလို့မရတဲ့ ရောဂါဖြစ်နေ
တယ်။ လူကီးမီးယားခေါ်တဲ့ သွေးကင်ဆာပဲ။ သေရမဲ့အချိန်ကို စောင့်
ဆိုင်းနေတဲ့ ရောဂါသည်ဖြစ်နေတယ်’

‘ဘာ’

ကျောက်ခေတ်အသံသည် လှိုက်သံပါသွားသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အခုမှချက်ချင်းကြီး အဲဒီရောဂါက ပေါ်လာ
တာမဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ကာကွယ်ဆေးက ငါတို့ကို ဖုံးကွယ်ထားတာကွာ၊ အခု...
အခုမှ’

လွှဲပုက မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။
ကျောက်ခေတ်တို့ နှစ်ယောက်က ခင်မင်လှစွာသော ကာကွယ်ဆေး
ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြသည်။ ကာကွယ်ဆေး အသက်
အရွယ်နဲ့ သေခြင်းတရားက သူမကို ရက်ရက်စက်စက်မလုပ်သင့်ပေ။

‘ကာကွယ်ဆေးက ငါတို့စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ငယ်
ငယ်ကတည်းက ခုချိန်အထိ ဖုံးကွယ်လာတာ၊ ငါတို့ကို သိပ်ချစ်တဲ့
သူငယ်ချင်းပေါ့ကွာ’

လွှဲပုက ပြောရင်းနဲ့ မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။ ထိုစဉ်
ကာကွယ်ဆေးမျက်လုံးကလေး ပွင့်လာသည်။ ကျောက်ခေတ်နှင့် တိ
ကောင်ကိုမြင်တော့ မရမကပြုံးပြကာ...

‘ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျရတာလဲ၊ ရိုမန်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့ကြီး

အတွက် သားကောင်တစ်ကောင်တွေ့နေလို့လား’

ကာကွယ်ဆေးက စကားကို တိုးတိုးလေး ပြောရရှာသည်။
သူမ မျက်နှာတစ်ခုလုံးက ဖြူဖွေးနေသည်။

‘ကာကွယ်ဆေး ငါတို့ကို ဒီကိစ္စ ဘာလို့ ဖွင့်မပြောပြခဲ့ရ
တာလဲ’

‘ဟုတ်တယ်ဟာ၊ သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ နင်တကယ်ဆို တိုင်
တိုင်ပင်ပင်ရှိသင့်တယ်’

တိကောင်နှင့် ကျောက်ခေတ်က အတိုင်အဖောက်ညီသလား
ထင်ရသည်။ ကာကွယ်ဆေးကို ကရုဏာဒေါသောနှင့်အပြစ်တင်မိ၏။

‘နင်တို့ကိုပြောရင် နင်တို့အချိန်တိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ
ပေါ့ဟာ၊ ငါ့ကို စမီဂေါ်က သူ့ချက်ပလက်ဘတ်စ်ကားကြီးနဲ့ တကယ်
ခေါ်သွားတော့မှာဟာ၊ ဟိုနေ့က အိပ်မက်ထဲမှာ နင်တို့သုံးယောက်ကို
ငါ စမီဂေါ်ရဲ့ဘတ်စ်ကားကြီးပေါ်က လက်ပြခဲ့ရသေးတယ်၊ လူတိုင်း
ဟာ ကလေးတွေ မှောင်ထဲမှာ သွားရမှာကြောက်သလို သေခြင်း
တရားကို ကြောက်ကြတယ်၊ ငါတို့ဟာ ဒီဘဝမှာပဲ ဆုံးဆည်းကြတာပါ။
အရင် ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာ မသိသလို ဘယ်ကိုသွားနေတယ်
ဆိုတာလည်း မသိပါဘူး၊ အတိတ်မှာရော အနာဂတ်မှာရော တစ်ခုခု
တော့ ရှိနေတာပဲလေဟာ’

ကာကွယ်ဆေးက သူ ခဏခဏမက်သောအိပ်မက်အကြောင်း
ကို သေခြင်းတရားနှင့်ဆက်စပ်၍ ပြောပြသည်။ တိကောင်တို့သုံး
ယောက်မှာ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနှင့် လုံးဝဆောက်တည်မရတွေ
ဖြစ်ကုန်သည်။

‘ဟဲ့...နင်တို့ ဘာလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလဲ၊ တိကောင်
နှင့် ပြောထားတာ နင်မေ့နေပြီလား၊ မာနထောင်လည်း သေမှာပဲ
မလွဲခန္ဓာ အနိစ္စလေ’

‘နင် ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ကာကွယ်ဆေးရာ၊ ဖြစ်နိုင်ရ

သေခြင်းတရားကို လာဘ်ထိုးပြီး နင့်ကိုပြန်ခေါ်ထားလိုက်ချင်တယ်’
‘အောင်မာ... နင်က သေမင်းကို လာဘ်ထိုးရအောင် နင်က
တစ်ပတ်ကို ပေါင် ၂ သန်းလောက်ဝင်နေတဲ့ ပရိမီယာလိဂ်က ဘော
လုံးသမားတွေ မှတ်နေလား’

ကာကွယ်ဆေးက မချိုပြုံးပြုံးလေးနဲ့ အရွှန်းဖောက်သည်။
‘ဟဲ့... နင်တို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး အချက်နှစ်ချက်ကိုတော့ စိတ်
မကောင်းဖြစ်မိတယ်၊ တစ်ချက်ကတော့ နင်တို့ရဲ့ ရီမန်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့ကြီး
မှာ ငါ အကြံပေးအရာရှိ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ နောက်တစ်ချက်က
နင်တို့ရဲ့ ပါရမီပြည့်ဖက်လေးတွေကို ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ရသေးဘူး၊
နင်တို့ ငါမသေခင် ရည်းစားလေးဘာလေး မထားဘူးလား၊ ခုနေ
ရီနေရင် ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်က ပရိုပိုလုပ်ထားတာတွေရှိရင် ပြောလေ’
‘နင်ကလည်းဟာ အရေးမပါတာတွေ မမေးစမ်းပါနဲ့၊ ငါတို့
က ရည်းစားရှိရင် နင့်ကိုအသိပေးမှာပေါ့၊ အခု ရှိမှမရှိတဲ့’

လွှီပုက ကာကွယ်ဆေး အမေးကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ လိပ်
ပြာမလုံဖြစ်သွားတာက ကျောက်ခေတ်နှင့် တီကောင်။ ဒီအချိန်မှာ
သူတို့ ကာကွယ်ဆေးကို ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားရတော့သည်။
မပြောဘဲ ထိန်ချန်ထားခြင်းသည် သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပေါ် လျှို့
ဝှက်ထားရာကျမည်။ ကာကွယ်ဆေးကလည်း သူတို့ကို အပြစ်တင်မှာ
မဟုတ်ဘဲ ချီးကျူးမှာပဲ။ သူမရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ သူမ သိ
ချင်တာလေးတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်တာ ကောင်းမည်။

‘ကာကွယ်ဆေးရယ် မင်းပြောတာ မောလွန်းပါတယ်၊ ငါ
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချင်ပါတယ်၊ အခု နင်နဲ့မတွေ့တဲ့ရက်ပိုင်းတွင်း
မှာ ငါမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရမ်းချစ်မိခဲ့တယ်’

တီကောင်ကအရင်ဖွင့်ပြောသည်။ ကျောက်ခေတ်ကလည်း
ခေါင်းကုတ်ကျောက်ကုတ်နဲ့...

‘အေးဟာ ငါလည်း တီကောင်လိုပဲ ကောင်မလေးတစ်

ယောက်ကို အသည်းအသန်မြတ်နိုးခဲ့တယ်’
‘ဪ... မင်းတို့က ငါ့ကိုတောင် လျှို့ထားကြတာပေါ့လေ’
လွှီပုက မကြည်သလိုနဲ့ အပြစ်တင်သည်။
‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ပရိုပိုလုပ်ထားတဲ့ အနေအထားကြောင့်
ပါ’

ကာကွယ်ဆေးက မျက်လုံးကလေး ဝင်းပလာပြီး တီကောင်
တို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကြည့်လေ၏။

‘ဟဲ့... တီကောင် နင့်ကောင်မလေးအကြောင်းလေ’
‘ငါ့ထက် အသက်တော့နည်းနည်းကြီးတယ်၊ သူ့နာမည်က
မစန္ဒာတဲ့၊ မာစတာတက်နေတယ်၊ ဒဂုံထဲကပဲ’
‘ငါ့ကောင်မလေး နာမည်က ယန်းအိသူတဲ့၊ ငါတို့ကတော့
ရွယ်တူပါပဲ’

‘နင်တို့က သမီးရည်းစားအဆင့် မရောက်သေးဘူးလား’
‘မရောက်သေးပါဘူးဟာ’
‘နင်တို့ကလည်း ဒီနေ့မနက်ကပဲ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ တီကောင်
ဆို အလှူအိမ်က အပြန်မှာ အဖြေရအောင်တောင်းပေါ့၊ ကျောက်ခေတ်
ကတော့ ဘုရားပေါ်က အဆင်းမှာတစ်ပါတည်း အဖြေတောင်းသင့်
တယ်’

‘ဟမ်’
‘ဟာ’

တီကောင်နှင့် ကျောက်ခေတ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကာ
ကွယ်ဆေးက ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ။ တစ်ယောက်ယောက်ပြော
ရအောင်လည်း လွှီပုက ဘာမှမသိတဲ့ကောင်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုပဲ။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ကာကွယ်ဆေး တော်
တယ်ဟာ၊ နင်ကလေး ဒီကောင်တွေ အဝတ်အစားဝတ်ဆင်မှုကို ကြည့်
ပြီး တပ်အပ်ပြောနိုင်တယ်ဟာ၊ လေးစားတယ်ဟာ’

လွှဲပုက ရုတ်တရက် ဝမ်းသာတဲ့လေသံနဲ့ပြောသည်။

‘လွယ်ပါတယ်ဟာ၊ တီကောင် ရုပ်ကိုကြည့်စမ်း၊ သွေးနည်းနည်းတိုးနေပုံပဲ၊ နောက်ပြီး အိတ်ထဲမှာ တစ်ရှူးပေါတစ်ထုပ်တွေတယ်၊ ဒါ ကျိန်းသေတယ်၊ အလှူကလာတာပဲ၊ ကျောက်ခေတ်ကိုလည်း အကဲခတ်ကြည့်ဦး၊ ဒီကောင်ဘုရားကလာတာ၊ သူစီးလာတဲ့ အောက်တီပီဖိနပ်အသစ်လေးကြောင့် ငါ ဘုရားသွားတယ်လို့ ခန့်မှန်းမိတာပဲ၊ နောက်ပြီး အင်္ကျီလည်ကတုံးအဖြူရဲ့ အိတ်ထဲမှာ အလှူခံ ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်လေးတွေတယ်၊ ဟက်ပီးဝေါတောင်ဝင်ခဲ့လားမသိဘူး၊ ဖုန်းခြံဝင်ကြေးဖြတ်ပိုင်းလေးလည်းရှိနိုင်တယ်၊ ဒီကောင်လည်း သူ့ကောင်မလေးနဲ့ သွားတာဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်ဘူးလား အိုင်ပီရဲ့’

‘ဆားပုလင်းခန့်မှန်းတာ အကုန်ကွက်တိပါပဲဗျာ’

ကာကွယ်ဆေးက ပြောလိုက်ရာ လွှဲပုက ကိုလိုနီခေတ်က အိုင်ပီလေသံနဲ့ ပြောသည်။ ပြီးတော့ တဟားဟားနဲ့ ရယ်နေကြသည်။ အခုတော့ ကာကွယ်ဆေးက သေခါနီးလူမမာနှင့်မတူဘဲ ဟဒယရွှင်ဆေးတိုက်ကျွေးသော လူရွှင်တော်လိုဖြစ်နေပြီ။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်က’

‘ဟား... ဟား... ရည်းစားတွေအတွက် သူငယ်ချင်းတွေကို တွေ့ဖို့ သတ်မှတ်ချိန်ထက်နောက်ကျလို့ ခုလို ငါနဲ့ကာကွယ်ဆေးတိုင်ပင်ပြီး မင်းတို့နှစ်ကောင်ကို ပညာကောင်းကောင်းပေးလိုက်တာပဲကွ၊ ဟား... ဟား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကာကွယ်ဆေးဆိုတဲ့ ငါလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နင်တို့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်သွားမလဲ လှည့်စားပစ်လိုက်တာ၊ ငါ နေမကောင်းဖြစ်တာ သာမန်လေးပါပဲ’

‘ဪ... ဒီလိုတွေလည်း တော်တော်ပီရိကြတာပဲနော်’

တီကောင်နှင့်ကျောက်ခေတ် တော်တော်ခံလိုက်ရသည်။ လွှဲပုနှင့် ကာကွယ်ဆေးက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဖြစ်အင်ကို သဘောကျ၍

ရယ်နေကြသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ငါတို့သရုပ်ဆောင်ကောင်းတယ်မဟုတ်လား’

လွှဲပုက လက်မထောင်ပြီးမေးသည်။

‘သရုပ်ဆောင်ပညာတင်မကဘူး၊ စုံထောက်ပညာပါ ကောင်းတယ်၊ ကာကွယ်ဆေး နင်တော်တယ်ဟာ၊ နင် ခန့်မှန်းတာတွေဟာ မလွဲဘူးဟ’

‘ငါလည်း မှန်မမှန်တော့မသိဘူး၊ အထင်နဲ့ရမ်းတုတ်လိုက်တာပဲ၊ နင်တို့က ဟိုကောင်မလေးတွေအကြောင်း ပြောတာရယ် အချိန်နောက်ကျတာရယ်ကို ဒီနှစ်ချက်တည်းနဲ့ ငါ ခန့်မှန်းလိုက်တာပဲ၊ ငါ့ကိုတော့ မှန်ဝယ်ကျွေးသင့်တယ်ဟာ’

ကာကွယ်ဆေးက မေးစေလေးပွတ်၍ မခိုတရီပြောသည်။

‘ကျွေးရမှာပေါ့ဟာ၊ ဟိုဘက်ခန်းက လူနာတွေ မစားချင်တာတွေ ကျန်ဦးမလား’

‘သေချာကောင် တီကောင်၊ နင်တို့ ငါ့ကိုလိမ်ထားတာ သိပ်ကြည်တာမဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ ကောင်မလေးတွေက ငါ့ထက်သာနေလို့ မိတ်မဆက်ပေးချင်တဲ့ သဘောတွေလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါတို့လည်း ရင်းနှီးတာ သိပ်မကြာသေးတော့ မိတ်မဆက်ပေးတာပါ’

‘ဘာပဲပြောပြောဟာ လွှဲပု ငါကတော့ နောက်မှသိရတဲ့အတွက် အသိအမှတ်မပြုဘူး၊ မိတ်လည်းမဆက်ပေးနဲ့၊ တော်ကြာ နင်တို့ဟာမလေးတွေက ငါတို့ကိုတောင် ရန်လုပ်နေဦးမယ်’

‘ဟုတ်တယ် ကာကွယ်ဆေး’

လွှဲပုက လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ကာကွယ်ဆေး၏ စကားကို အပ်ကျမတ်ကျ ထောက်ခံလေ၏။ တီကောင်နှင့် ကျောက်ခေတ် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အူတူတူဖြစ်သွားသည်။ တစ်ယောက်တည်း သူတို့သည် အချစ်ကိစ္စကို မဟာစီမံကိန်းကြီးတစ်ခုလို အမြဲနီး

အပဲ့အလေအလွင့်မရှိအောင် သိုသိုသိပ်သိပ် ကိုင်တွယ်ချင်ကြသော သူရဲကောင်းတွေဖြစ်နေချင်တာ။

‘အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဟာ’

‘နင်ကလည်း လွှီပု မြှောက်ပေးတိုင်း လျှောက်သွားမယောင်နဲ့၊ ဒီကောင်က အရပ်ပုရတဲ့အထဲ စိတ်ကပါ ပုချင်နေတာ’

ကျောက်ခေတ်က လွှီပုကို ကပ်ဖဲ့လိုက်၏။

‘ဟဲ့... ကောင်မလေး ငါ့ကောင်မလေးက အရမ်းညာဏ်ကောင်းတာ၊ နင်နဲ့တွဲကစားလို့ရတယ်’

‘ဘာလဲ တူတူပုန်းတမ်းလား၊ စိန်ပြေးတမ်းလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ လင်မယားလုပ်တမ်း’

တီကောင်က ဝင်၍နောက်လိုက်သည်။

‘ဟာ... ကာကွယ်ဆေးကလည်း ငါ အကောင်းပြောနေတာ’

‘နင်က အကျိုးမှမဟုတ်တာ၊ အကောင်းပဲ ပြောမှာပေါ့’

‘ကာကွယ်ဆေး နင် မဖောက်နဲ့ဟာ’

‘ဖောက်စရာမလိုဘူး၊ ကွင်းကလေးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ရင် ဝမ်းတီးနို့ဆီအရသာကို သုံးဆောင်ရပြီပေါ့’

‘မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ၊ ဒီကောင်မလေး ငါပြောတာကို အရင် နားထောင်ပေးဦး’

‘ငါပဲ နားထောင်ရမှာဟဲ့၊ လွှီပုတို့ နင်တို့ နားပိတ်ထားကြ၊ ကဲ... ပြောဟာ ပြော’

ကာကွယ်ဆေးက မေးစေ့ကလေးထောက်ပြီး ကျောက်ခေတ်ကိုမေးသည်။

‘ပန်းအိသူက ကျောင်းထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက် အကြောင်း သိချင်းစပ်ထားတယ်ဟ၊ အရမ်းရယ်ရတာ’

‘နင်ဆိုပြမလို့လား၊ မလုပ်ပါနဲ့ဟာ’

ကာကွယ်ဆေးက လက်ကာပြီး ဝင်တားသည်။

‘နင့်ကို ဆိုခိုင်းမလို့ပေါ့’

‘အောင်မာ ဘာသိချင်းလဲ၊ ငါက အင်္ဂလိပ်သိချင်းတွေပဲ ကောင်းကောင်းဆိုနိုင်တာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အာဖရိကအရိုးစုမလေးရယ်၊ နင် အဲဒီသိချင်းကို ရမှာပါဟာ၊ အန်ကိုင်ရာရဲ့ နာမည်ကြီး သိချင်းလေ၊ ကိုယ်မညာတော့ဘူးလေ’

‘ဟေ... အေး... ငါ အဲဒီသိချင်းလေးတော့ ကြိုက်တယ်ဟာ၊ ပေးစမ်းပါဦး၊ နင့်သိချင်း’

ကာကွယ်ဆေးက သိချင်းစာရွက်လေးကို ယူ၍ အန်ကိုင်ရာ အသံဖြင့် ဆိုပြရာ အကုန်လုံး သဘောကျ၍ ရယ်မောကြလေသည်။

အခန်း(၁၃)

ပန်းအိသူ၏ အချစ်ကို ရအောင်ကြိုးစားနေသော ကျောက်
ခေတ်သည် ဧဝရတ်တောင်ပေါ်သို့ ဖိနပ်မပါဘဲ တက်နေသကဲ့သို့
ဖြစ်နေ၏။ ပန်းအိသူသည် ရှောင်လင့်ကစားသမားတစ်ဦးကဲ့သို့ ရှောင်
ခြင်းမှာ တစ်ဘက်ကမ်းခပ်အောင် ကျွမ်းကျင်လှပေသည်။ သူမ ဒုက္ခ
ပေးသမျှကိုလည်း ကျောက်ခေတ်မှာ ခါးစည်းရုံတင်မက လည်ပင်းပါ
စည်းတဲ့အထိ ခံနေရ၏။ ဒုက္ခပေးသည်ဆိုပေမဲ့ ကျောက်ကျစေသော
ဒုက္ခမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဂွကျစေသော အသေးအမွှား ဒုက္ခမျိုးလေးတွေပင်။

ကျောက်ခေတ်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးဖို့
လည်း ချိန်ဆနေရသည်။ လွှဲပုတို၊ ငပြောင်လုပ်ပုံနှင့် အံ့မကျဘဲ
စိတ်ခုသွားလျှင် သက်သက်မဲ့ လိုက်ချောရဦးမည်။

ပန်းအိသူကို ကျောက်ခေတ်က စဝိတ်တစ်လိုသဘောထားပါ
သည်။ ဖဲမှာ အကြီးဆုံးအပွင့်လေ။ ပန်းအိသူက စိတ်သဘောထား
လေးကောင်းပေမဲ့ မထင်ရင် မထင်သလို ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်သော
ညဉ့်လေးရှိသည်။

အခုလည်း ကျောက်ခေတ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမကိုယ်တိုင်
သူငယ်ချင်းတွေကို လျှောက်ပြောခြင်းတွေ လုပ်တာကြောင့် သူငယ်
ချင်းတွေက ပန်းအိသူကို တွေ့ရင် ထွက်ပြေးကြသည်။

အခုလည်း သူမ သိပ်စားချင်လှသော ဒင်ဆမ်းလိုက်ကျွေးခိုင်း
၍ ကျောက်ခေတ်က အလိုလိုက်စွာဖြင့် လိုက်ကျွေးရသည်။ ပန်းအိသူ
က သူ့စိတ်ကြိုက် ဒင်ဆမ်းစားပြီးတော့

‘ဟဲ့...ရဲသီဟ ဒင်ဆမ်းစားရတာ မတင်းတိမ်ဘူး၊ ထောပတ်
ဘိန်းမုန့် စားချင်တယ်ဟာ’

ပန်းအိသူက ကြံဖန် ပူဆာပြန်သည်။

‘ဟာ... နင်ကလည်း ဒီဆိုင်မှာ ထောပတ်ဘိန်းမုန့်ဘယ်ရ
မလဲ၊ နင် မနှိပ်စက်နဲ့ဟာ၊ အပြင်ရောက်မှ တွေ့ရင်စား’

‘မရဘူးဟာ၊ ငါစားချင်တာပဲ သိတယ်’

‘နင်ကတော့ ဇူဇကာပုဏ္ဏား မွေးစားသမီးပဲဟာ၊ လောလော
ဆယ် အအေးလေးသောက်လိုက်ဦး’

ပန်းအိသူက ချစ်စဖွယ်နှုတ်ခမ်းလေးစူပြီး အအေးကိုသောက်
သည်။ ကျောက်ခေတ်က သက်ပြင်းလေးချကာ ပန်းအိသူမျက်နှာလေး
ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်တွင်းသို့ လင်မယားနှစ်ဦးဝင်လာသည်။ အသက်
အရွယ်ကြီးနေပေမဲ့ ခေတ်ဆန်လှသောကြောင့်စတိုင်တော့ကျနေသည်။
ပန်းအိသူက ထိုစုံတွဲကို မြင်တော့ အလန့်တကြားဖြစ်သွားကာ...

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ရဲသီဟ အဲဒါ ငါ့အမေဟဲ့၊ ဟာ... ပြဿနာ
ပဲ၊ ငါ့ကိုမြင်သွားပြီ’

‘သမီး... မေမေ့ဆီကို မလာပါလား၊ မေမေ့ကို ခုထိစိတ်နှာ
နေတုန်းပဲလား’

ပန်းအိသူက သူမအမေဖြစ်သူကို မကြည့်ဘဲ ဘေးမှ အမျိုး
သားကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးလည်း မေမေ့ကိုအေးတူ
လို့ ယောက်ျားယူတော့မလို့၊ ဒီမှာ သမီးရဲ့ချစ်သူလေ မခွေးဘူးလား’

ကျောက်ခေတ် စိတ်ညစ်သွား၏။ ပန်းအိသူကတော့ မဟုတ်

ကဟုတ်က လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ကျောက်ခေတ်လည်း အလိုက်အထိုက် ပြုံးပြရရာ၏။

‘ဟုတ်လား၊ သမီးတောင် ဟုတ်နေပါလား၊ ဒါနဲ့အဘွားရော နေကောင်းရဲ့လား’

‘အဘွားက တရှောင်ရှောင်ပဲ’

‘ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးလား၊ မေမေ လာကြည့်ပါဦး မယ်’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သမီး မုန့်ဖိုးတောင်းလွန်းလို့ ရှောင်နေတာကို ပြောတာ’

ပန်းအိသူ အမေက ရယ်လိုက်သည်။

‘အမေသမီးလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ အဘွားကိုလည်းသေသေ ချာချာ ပြုစုလိုက်ပါ၊ အမေလည်း ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေနဲ့ မအားဘူးဖြစ်နေ တယ်၊ ဪ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ကိုအောင်သီဟဝင်း တဲ့’

အသားညိုညိုနဲ့ လူက အလိုက်သင့်ပြောသည်။

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် သမီး... သမီးအကြောင်းကို တော့ သမီးအမေက ခဏခဏပြောပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အမေအကြောင်းကိုလည်း သမီးက အမြဲ တမ်း ပြောပါတယ်’

ပန်းအိသူက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြန်ဖြေသည်။

‘ကိုအောင်သီဟ သမီးလေးကို မုန့်ဖိုးပေးလိုက်ပါ’

အောင်သီဟဝင်းဆိုသော လူကြီးက သူ့ဟမ်းဘတ်အိတ်ထဲမှ တစ်သိန်းအုပ်နှစ်အုပ်ကို ပန်းအိသူအားထုတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ဟဲ့... ရဲသီဟ ယူထားလိုက်ချေ၊ မေမေ သမီးက သူ့ကို ငွေတွေအပ်ထားတာ၊ သူကဘာက ငွေကိုင်စားရေးလေ၊ အဲဒါကြောင့် နဲ့ပါ’

အောင်သီဟက ရှုံ့မဲ့မဲ့နဲ့ ရဲသီဟကို ငွေနှစ်အုပ်ပေးလိုက်ရ သည်။ ရဲသီဟကလည်း ဘုမသိဘမသိနဲ့ ယူထားလိုက်ရသည်။ ပန်းအိသူကတော့ ပတ်ချာလည်ကိုမွှေးနေပြီ။

‘သားလေးကရော သမီးကို ဂရုစိုက်နော်၊ သမီးလေးက တစ်ခါတလေကျရင် ဆိုးချင်တယ်’

‘မေမေ... သမီး တစ်ခါတလေကျရင် ဘယ်မှမသွားချင် ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဖိနပ်ကောင်းကောင်းမရှိလို့၊ မေမေ ဖိနပ်လိုမျိုးတွေ သိပ်စီး ချင်တာပဲ’

ပန်းအိသူက သူ့အမေ ဖိနပ်လေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီးပြော သည်။ ကျောက်ခေတ်က ခေါင်းကုတ်နေ၏။

‘အောင်မလေး သမီးရယ် အသစ်တစ်ရံ ဝယ်စီးမနေနဲ့၊ မေမေ ဖိနပ်ယူစီးသွား၊ ရော’

အမေဖြစ်သူက သူ့ဖိနပ်ကို ချက်ချင်းချွတ်ပေးသည်။

‘အားနာစရာကြီး မေမေရယ်၊ သမီးက ဥပမာပြောတာပါ’

‘အောင်မလေး သားအမိအချင်းချင်းပဲ၊ ဘာပြောစရာလိုလဲ၊ သမီး ဒီဖိနပ်ကိုတော့ ရိုရိုသေသေစီးနော်၊ ဒီဖိနပ်က ဒေါ်လာနဲ့ဝယ် ထားရတာ’

ပန်းအိသူ အမေဘေးရှိ ကိုအောင်သီဟကတော့ မျက်ခုံးခွေး လှုပ်နေသည်။

‘အမေ အဘွားက မကောင်းဘူး၊ သမီးကို ဖုန်းမဆက်ခိုင်း ဘူး၊ သမီးက ဖုန်းပြောရင် ကြာလို့တဲ့’

‘အဘွားက လူကြီးဆိုတော့လည်း သမီး အမြင်မမှားတာ လုပ်ရင် ချမှာပဲ’

‘အဘွားကျတော့ သူ့ဘိုးတော်တွေဆီ ဖုန်းတွေသိပ်ဆက်ပြီး

ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်တွေပဲ လုပ်နေ'

ဖုန်းအိသူအမေက နားလည်သဘောပေါက်လွယ်ပြီး တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

'ရော... မေမေဖုန်းကို ယူထားလိုက်၊ မေမေမှာ အပိုဖုန်း တစ်လုံး ရှိသေးတယ်'

'ဖုန်းက ကင်မရာတို့ သီချင်းတို့ရောပါလား'

'ပါတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ မေမေတို့ အချိန်သိပ်မရလို့ သွားတော့ မယ်၊ လိုအပ်တာရှိရင် ကုမ္ပဏီကို လာခဲ့လေ၊ သား သွားမယ်နော်၊ သမီးလေးကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ'

ဖုန်းအိသူအမေနှင့် ကိုအောင်သီဟဝင်းတို့ထွက်သွားကြသည်။ ကျောက်ခေတ်က ဘမ်းဖုန်းကို ကလိနေသော ဖုန်းအိသူကို မျက်မှောင် ကြွတ်ကာကြည့်ပြီး...

'ဖုန်းအိ မင်းကိုမွေးထားတဲ့အမေကို အဲဒီလောက်ထိ ဒုက္ခ မပေးပါနဲ့၊ မဆီမဆိုင် ငါ့ကိုပါဆွဲထည့်နေသေး၊ ဖုန်းအိ ပိုက်ဆံတွေ ကို အဘွားကိုပေး'

'အောင်မာ... ငါ့ကို ဆရာမလုပ်နဲ့၊ နင် ခုလိုသရုပ်ဆောင် ခွင့် ငါပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်၊ နင်ပဲပြောတယ်လေ၊ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး အနစ်နာခံတယ်ဆို'

'ခံပါတယ်ဟာ၊ ခံပါတယ်၊ ငါက နင့်ကိုချစ်နေတာကို'

'အခု ငါ့အမေက နင့်ကိုသိသွားပြီ၊ နင် ဒါကို ဂုဏ်ယူစမ်း ပါဟာ'

ဖုန်းအိသူက လက်မထောင်ပြသည်။

'ဂုဏ်ယူတာထက် ငါ့နာမည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်မှာ လန့် တယ်၊ ခုပဲ နေရင်းထိုင်ရင်း ဘဏ်ကငွေကိုင်စာရေး ဖြစ်သွားရရော'

'ဒါကိုလည်း ဂုဏ်ယူစမ်းပါဟာ'

ဖုန်းအိသူ : ဟမ်းဖုန်းလေးကို မြှောက်၍ပြောသည်။

'အေးပေါ့လေ၊ နင်က ပစ္စည်းရှိ လူတန်းစာဖြစ်သွားပြီဆို တော့ ငါ့ကို မေ့ချင်မေ့သွားမှာပေါ့'

ကျောက်ခေတ်က စကားတောက်ကြည့်သည်။

'နင်က ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားဆိုရင်တော့ ငါ့ကို တော်လှန်ပေါ့ ဟာ၊ ရောဘတ်အိုင်တို့လိုပေါ့ ဟိ'

ဖုန်းအိသူက သူ့စကားကို သူကဘောကျ၍ ရယ်လိုက်သည်။

'ဟားမတ်တို့ ပါလက်စတိုင်းတို့လို အစွန်းရောက်သွားရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

'အစွန်းမရောက်ခင် ပြန်လှည့်မှာပေါ့ဟ'

ကျောက်ခေတ်ကလည်း အားကျမခံပြန်ပြောသည်။

'ဟဲ့... နင့်အမေဘေးက သူ့ယောက်ျားလား'

'ငါ့အဖေမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်ဟ'

'နင်ကလည်း မနောက်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါ အကောင်းမေးတာပါ၊ အဲဒီလူကြီးက တော်တော်လျှံမဲ့ပဲ'

'ဟုတ်တယ်ဟ၊ လျှံလွန်းလို့ ရောဘတ်အိုင်ခေါင်းတောင် မဖြန့် ချင်တော့ဘူးဟ'

'နင်ကလည်းဟာ၊ ပြောရင်းဆိုးရင်းလုပ်လာပြန်ပြီ၊ အဲဒီလူ ကြီးကို နင် ခုမှ တွေ့ဖူးတာလား'

'ကြားဖူးနေတာတော့ ကြာပြီ၊ တွေ့ဖူးတာကခုမှ၊ ဖြူဖြူခန့် ကြီးနဲ့ မိန်းမလျှာကြီးလား မသိဘူး'

'နင့်အမေရဲ့နောက်အိမ်ထောင်ထင်တယ်'

ကျောက်ခေတ်က မရဲတရဲနဲ့ မေးသည်။

'ဟဲ့... စကားကို ဆင်ခြင်ပြော၊ နောက်အိမ်ထောင်မဟုတ် ဘူး၊ ရှေ့အိမ်ထောင်၊ ရှေ့အိမ်ထောင်'

'ဘာလဲဟ နင့်စကားကြီးကလည်း'

'ဟုတ်တယ်လေဟာ၊ ဒီလူကြီးက ငါ့အဖေရဲ့ မညှာခင်က တည်းက ငါ့အမေကို သဘောကျနေတာဟ၊ ခုမှ ဒီအမေရဲ့တော့'

ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ပြန်ဝင်လာတာပေါ့ဟာ၊ လေးခန်းလောက်ပါပေမဲ့ မင်းသားကြီး သရုပ်ဆောင်ခတော့ ပေးရမှာပေါ့’

‘အဲဒါ ရှေ့အိမ်ထောင်မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရှေ့ရည်းစားပေါ့ဟာ၊ နင်ကလည်းဟာ ယောက်ယက်ခတ်နေတာပဲ၊ နင့်စကားနားထောင်တာ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်မှာ လမ်းဖြတ်ကူးရသလိုပဲ’

ပန်းအိသူက ဘယ်လိုမှနားလည်ဖို့ မလွယ်ကူသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အဲဒီအချက်ကလေးကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ် ချစ်နေရခြင်းဖြစ်၏။

‘လောလောဆယ် နင့်မှာ ငွေနှစ်သိန်းရှိတယ်ဟာ၊ ငါ့ကိုချေးပါလား၊ တစ်သိန်းလောက်’

‘နင်လိုချင်ရင် ယူထားလိုက်၊ ငါ့အတွက်က ငွေကမလိုဘူး၊ အဘွားကျန်းမာရေးကောင်းရင် ငါ ကျေနပ်လှပြီ’

‘အလကားနောက်တာပါဟာ၊ ငါ မယူပါဘူး၊ နင်ပိုနေရင်လည်း ဟိုသီချင်းထဲက ကောင်မလေးကို ကျောင်းထဲမှာရှာပြီး အတိုးနဲ့ ချေးလိုက်ပါလား’

ပန်းအိသူ နှုတ်ခမ်းကလေး ကောက်ကာငင်ကာ ဆူလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ သဘောကျ၍ ရယ်မောလေ၏။

‘နင်ပဲ ယူသွားပြီး ဘဏ်ထဲထည့်ထားလိုက်ပါ ရဲသီဟရယ်၊ နင်လိုလည်း ထုတ်သုံးပေါ့၊ ငါ့ကို အတိုးလေးပဲဆပ်၊ နင့်ကိုတော့ ငါ ယုံကြည်ပါတယ်’

ပန်းအိသူက ကျောက်ခေတ်ကို ယုံကြည်စွာဖြင့် ငွေနှစ်သိန်း အပ်ထားလိုက်သည်။ ပန်းအိသူက ဟမ်းဖုန်းမှ ကင်မရာလေးဖြင့် ကျောက်ခေတ်ငွေတွေယူတဲ့ပုံကို ရိုက်လိုက်၏။

‘နင့်ပုံက ကိုကိုဦး ငွေပုံကြီးကို သိမ်းနေတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းထဲက အတိုင်းပဲ’

အခန်း(၁၄)

တီကောင်တစ်ယောက် အဆောင်ရှေ့တွင် မယောင်မလည်နဲ့ စောင့်နေသည်မှာ မိနစ် ၂၀ ခန့်ကြာသွားချေပြီ။ မစန္ဒာ အတန်းချိန်ပြီးမှ ထွက်လာမလား။ အတန်းတက်ဖို့လာမှာလား အထင်နဲ့စောင့်နေခြင်းပင်။ ဟိုနေ့က ကိစ္စအတွက် စိတ်ဆိုးသွားရင် ခက်နေဦးမည်။

မစန္ဒာအတန်းချိန်ပြီးလို့ ထွက်လာသည်။ မျက်နှာလည်း သိပ်မကောင်း။ တည်တည်ကြီးကြီးဖြစ်နေသည်။ တီကောင် အရဲကိုးစွာဖြင့် စကားစရလေ၏။

‘မစန္ဒာ နေမကောင်းဘူးလား’

‘ကောင်းပါတယ်၊ စိတ်ညစ်နေလို့’

‘ကျွန်တော့်ကြောင့်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ညစ်နေတာပါ’

‘ကျွန်တော့် ပယောဂရော ပါသေးလား’

‘ဘာဆိုင်သလဲ’

‘ကျွန်တော့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက်တွေ ဖြစ်သွားလေလား’

‘မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုလွင် စကားမပြောရင်ကောင်းမယ်’

မစန္ဒာအေးက ပါးစပ်ပိတ်ခိုင်းသည်။

ဘူး

‘ဟုတ်ပါဘူး၊ အကူအညီလိုရင် ပေးမလို့ပါ’

‘တကယ်လား၊ ပြောသာပြောရတာ၊ ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ

‘.....လုပ်ပြီ’

ကိစ္စက

‘ကိုလွင်ကို အကူအညီတောင်းရတာ အားနာပါတယ်၊ မစန္ဒာ

ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ဆိုင်နေလို့ပါ’

‘ဘယ်လောက်လို့သလဲ’

သည်။

တီကောင်က မသိရင် သူပဲထုတ်ပေးတော့မလို့လို့နဲ့ မေး

‘မစန္ဒာတူလေး သင်တန်းတက်ဖို့နဲ့ အိမ်လခပေးဖို့လိုတာ

ငါးသောက်လောက်ဆိုရပါပြီ’

‘ငါးသောင်း ပါးပါးလေးပါ’

တီကောင်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြော၏။

‘ကိုလွင်က ဘဏ်မှာစုထားတာ ရှိလို့လား’

‘ရှိတာပေါ့၊ စန္ဒာအတွက်ဆို အဆင်သင့်ပဲ’

အလွယ်သာပြောလိုက်ရသည်။ အဲဒီငွေငါးသောင်းက ဘယ်
မှာရှာရမှန်း မသိ။ တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ လှည့်ပြီး မစန္ဒာကို
ပေးလိုက်မည်။

‘မစန္ဒာအတွက်ဆို ကျွန်တော်က အမြဲတမ်းထာဝရ ရှိနေပါ
တယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း မမေ့ပါနဲ့ဦး’

‘ကိုလွင် ရာထူးတိုးသွားပြီ’

မစန္ဒာက ခုမှ ရေထိမ်းလို့ လန်းဆန်းတက်ကြွရွှင်ပျော်သွား
စေ၏။ ပါးစပ်ကသာ ကတိအလွယ် ပြောလိုက်ရသည်။ ငွေငါး
သောင်းဆိုတာ နည်းတာမှမဟုတ်။ ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုဆွဲရမလဲ
အရင်စဉ်းစားရသည်။ ပြောတော့ ဧဝရတ်တောင်ထိပ်က ကျောက်
စရစ်ခဲလဲ ချစ်သူအတွက် ယူပေးရတယ်ဆို။ ခုတော့ ငါးသောင်းကို

ဘယ်ကနေ သွားလှည့်ရမလဲမသိတော့။ တီကောင်တော့ ငါးမျှားချိတ်
သာ ပြေးဟပ်ချင်တော့တယ်။

ကျောက်ခေတ်အပြောကို ဘီယာတစ်ကျိုက် သောက်၊
အမြည်းတစ်ဖတ်စား အံ့အားသင့်မှု နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းရပ်တွေနှင့် နား
ထောင်နေကြ၏။ ရက်စတော့ရင့်တစ်ခုတွင် ချောင်ကျကျစားပွဲပိုင်းမှာ
သောက် စားနေကြသော သူတွေမှာ ဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီးများဖြစ်သော
တီ ကောင်၊ ကျောက်ခေတ်နှင့် လွှီပုတို့ဖြစ်ကြသည်။ ယခု ကျွေးမွေး
ဒကာမှာတော့ အစစအရာရာ လန်းနေသော ကျောက်ခေတ်ပင်ဖြစ်
သည်။ ကျောက်ခေတ်၏ ထူးခြားဖြစ်စဉ်များကို ခရေစေတွင်းကျ
သိချင်စောဖြင့် ကျန်နှစ်ယောက်မှာ မျှော်တလင့်လင့်နဲ့ ဘီယာတစ်
ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေကြသည်။ ကျောက်ခေတ်ကသူနဲ့ပန်းအိသူ
အကြောင်းကို ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောပြနေတော့သည်။

‘မင်းကောင်မလေးက ပေါတောတောလေးသာဆိုတယ် စိတ်
ရင်းစေတနာတော့ ကောင်းသားပဲကွ’

‘မထင်နဲ့နော်၊ တစ်ခါတလေ သူ ကန်လန်တိုက်ရင် ငါ
တောင် လိုက်မှီတာမဟုတ်ဘူး’

ကျောက်ခေတ်က အာလူးကြော်တစ်ဖက်ကို ကောက်ဝါးရင်း
ပြော၏။

‘ငါတို့ ရိုမန်ဂျစ်ပစီလည်း လည်ပတ်မှု ယန္တရားနှောင့်နှေး
နေတယ်နော်၊ အလုပ်အပ်မဲ့လူလည်း မရှိဘူး၊ အကူအညီတောင်းမဲ့
ကောင်တွေလည်း ပေါ်မလာဘူး’

‘အေးကွာ၊ သရုပ်မဆောင်ရတာ ကြာလို့ ကိုယ်တွေလက်
တွေတောင် ညောင်းကိုက်နေတယ်’

လွှီပုက ခပ်ထွေထွေနဲ့ ပြောသည်။

‘ငါ ခုမှတွေးမိတယ်ကွ၊ တကယ်တော့ ငါတို့လိုက်လုပ်နေ

တာ တကယ့်ကြောင်လုပ်ရပ်တွေပဲကွ၊ အပြင်မှာ အခြားသူတွေသာ သိရင် လှောင်ကြမှာကွ’

‘အခြားသူမပြောနဲ့၊ ငါတို့ကူညီပေးလို့၊ အဆင်ပြေသွားတဲ့ ဘောင်တွေ သမီးရည်းစားအချင်းချင်း စကားပြောတဲ့အခါ ငါတို့ အကြောင်းတွေ ပြောပြီး ဟားကြမှာကွ’

တီကောင်က တွေးတွေးဆဆနဲ့ ပြောသည်။

‘သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် ငါတို့ဟာ တော်တော်လေးကို ပေါတာပဲနော်၊ ကိုယ့်အတွက်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ သူများအတွက်တွေနဲ့ ခပ်ပေါပေါ သရုပ်ဆောင်နေကြတာ’

ကျောက်ခေတ်က ငါးခေါင်းဟင်းချိုတစ်ဇွန်းသောက်ရင်းပြော သည်။

‘တကယ်တော့ လူတွေဟာ သူ့ဘဝနဲ့သူ ပြည့်စုံအောင် စီမံ နေကြတာပဲ၊ သူတို့မှားရင်လည်း သူ့ရဲ့ခိုက်ပြစ်နဲ့သူတို့ မှန်ရင်လည်း ဂုဏ်ယူတတ်ကြပြန်ရော၊ ဒါကို သူတို့က ကြားဝင်ပြီး လိုက်လုပ်တာ တော့ ပုံစံမကျဘူးကွာ’

‘ထားတော့ကွာ၊ ငါတို့သုံးယောက်တိုင်ပင်ပြီး ရိုမန်ဂျစ်ပစီ ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်မယ်ကွာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း သဘောတူတယ်’

သုံးယောက်သား ပဉ္စမမြောက်ဘီယာခွက်ကိုတိုက်ရင်း ချီး ယားလုပ်လိုက်ကြသည်။ သုံးယောက်သားတော်တော်လည်းအရှိန်တက် နေကြပြီ။

‘ဟေ့ကောင်... တီကောင် မင်း မမကြီး အခြေအနေက ရော’

‘ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ အဖြေရခါနီးနေပြီ၊ သူက အသက် အရွယ်လေးရလာတော့ နည်းနည်းတော့မူနေသေးတာပေါ့ကွာ၊ အဆင်

ပြေပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါပြောဦးမယ်၊ မင်းတို့ကျောင်းပြီးရင် အလုပ် လေးဘာလေး လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူးလား’

‘ငါကတော့ အစ်ကိုတွေနဲ့ ဘေထုတ်လိုက်ရောင်းဖို့ ပြော ထားတယ်ကွ၊ ဘုရားပွဲတို့ ဈေးပွဲတော်တို့မှာပေါ့’

ကျောက်ခေတ်က ပြောသည်။ လွှီပုက မင်သေသေနဲ့...

‘ငါကတော့ကွာ အဖေတို့ ရုံးမှာ အောက်တန်းစာရေးတစ်နေ ရာ ဝင်လျှောက်ရင်ကောင်းမလားလို့’

‘ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ငါကတော့ စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက်မှာ ဖြန့်ချိရေးဝင်လုပ်ပြီး စာလေးကဗျာလေးရေးရင် ကောင်းမယ်’

တီကောင်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည်။

‘နေစမ်းပါဦး၊ ကျောက်ခေတ်ရဲ့ မင်းနဲ့ငါတို့လောင်းထားတာ ရှိသေးတယ်လေ၊ ဆံပင်နီနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အဝိုင်းပတ် လမ်းမှာ ပခုံးဖက်ပြီး လျှောက်ပြမယ်ဆို’

‘အဲဒီဆံပင်နီနဲ့ ကောင်မလေးက ပန်းအိသူပဲ’

လွှီပုနဲ့ တီကောင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကျောက်ခေတ်က ဆက်ပြောသည်။

‘ဒါဆိုရင် ငါ တွဲလျှောက်ပြစရာမလိုတော့ဘူးနော် ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ’

‘ထားပါတော့ကွာ၊ ငါတို့ပဲ အရှုံးပေးလိုက်ပါတယ်၊ မင်းတို့ ကိုလည်း အားကျပါတယ်ကွာ၊ ဟဲ... ဟဲ’

တီကောင်နှင့် လွှီပုက ‘ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ လျောချလိုက် သည်။

‘ကျောက်ခေတ် မင်းကောင်မလေးဆီက ငွေတွေ ငါတို့တို့ ခဏလှည့်ထားပါလား၊ အတိုးပေးမယ်ကွာ’

လွှီပုက အရင်စပြောသည်။ တီကောင်ကလည်း အလိုက် သင့်ပင်။

‘အေးကွ၊ ငါတို့ အိမ်လခပေးရတော့မယ်၊ ဖားသားကြီးတို့က ငွေသိပ်မလည်ဘူးကွ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ့ကို ငါးသောင်းလောက် လှည့်ထားကွာ’

‘တီကောင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ဂီတာတစ်လက် ဝယ်ဖို့ နည်းနည်းလိုနေတယ်ကွ၊ ငါကတော့ နှစ်သောင်းလောက်ပါ ကွာ၊ လုပ်ပါကွာ၊ မင်းက သူဌေးပဲ’

‘ဟေ့ကောင်တွေ ဒါ ငါ့ပိုက်ဆံမဟုတ်ဘူးကွ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မင်းတို့ ကတိတည်ဖို့တော့လိုတယ်နော်၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေး ရမလဲ ငါ မပြောဘူး၊ အေး ပန်းအိလေးလိုရင်တော့ ချက်ချင်းရှာပေး ရမယ်နော်’

ကျောက်ခေတ်က အထက်စီးလေသံဖြင့်ပြောသည်။

‘အေးပါကွာ၊ ငါတို့ ထွက်မပြေးပါဘူး၊ ခုတော့ အတော်ပဲ၊ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ဖြစ်သွားတာ’

လွီပုက လက်ဝါးဖြင့် ရင်ဘတ်ကိုဖိ၍ ပြောသည်။ ကျောက် ခေတ်ကတော့ လက်ကြီးပိုက်ပြီး ဆရာစတိုင်နဲ့ ဂိုက်ပေးကြမ်းနေ၏။

အခန်း(၁၅)

တီကောင်က ချိန်းဆိုထားသော ကပရမတ်တိုင်ရှိ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်လေးကို ရောက်လာခဲ့သည်။ သူများအခက်အခဲကို ကူညီရတာ မွန်မြတ်လှပေ၏။ မစန္ဒာက သူ့အရင်ကြိုရောက်နေသည်။ အိမ်နေ အဝတ်အစားလေးနှင့် သနပ်ခါးရေကျလေးနဲ့။

‘မစန္ဒာ... ရောက်နေတာ ကြာပြီလား’

‘သိပ်မကြာသေးပါဘူး ကိုလွင်၊ အဆင်ပြေရဲ့လား’

‘ပြေပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက ဆွဲလာတယ်’

မစန္ဒာက ခပ်သဲ့သဲ့လေး ပြုံးသည်။ တီကောင်ကလည်း ရရှိသော အခွင့်အရေးကိုလက်လွှတ်မခံဘဲ...

‘မစန္ဒာ ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းမွန်သော ရလဒ်တစ်ခုက ဘယ်တော့ရမှာလဲ’

‘ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုလွင်ရယ်၊ အစ်မ သေသေချာချာ စဉ်းစား နေပါတယ်၊ နောက်ပြီး အစ်မနဲ့မောင်လေးက အသက်အရွယ်ကွာ ခြားနေသေးတယ်၊ အစ်မဘဝကလည်း ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝတစ်ခု မဟုတ်သေးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရမ်းသိမ်ငယ်မိတယ်’

‘မစန္ဒာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် အရမ်းစဉ်းစားရတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ စွဲစွဲမက်မက် မချစ်ခဲ့မိဘူး၊ ဒီလိုပဲ လူငယ်ဘဝ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေရင်နဲ့ အချိန်တွေကုန်သွားတာ ရည်းစားတောင် မရှာခဲ့ရဘူး၊ အခု မစန္ဒာနဲ့ တွေ့မှ အဲဒီအစွဲတွေ ကျွတ်ခဲ့ရတယ်’

‘ဟင်... ဒါဆို ကိုလွင်က တစ်ယူသန့်ကြီးပေါ့’

မစန္ဒာက ခပ်တည်တည်နဲ့ နောက်သည်။

‘အစ်မကလည်း ကျွန်တော် အကောင်းပြောနေတာပါ။ မစန္ဒာ ကတော့ အရင်က ရည်းစားဟောင်းတွေဘာတွေ ရှိခဲ့သေးတယ်’

‘တော်ပါတော့၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့တော့၊ ကိုလွင် ဆန္ဒတွေ မစန္ဒာ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်၊ မစန္ဒာ က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချရင် အရမ်းကြာတတ်တယ်၊ ကိုလွင် ခုလို မစန္ဒာကို ကူညီပေးတာတွေကိုလည်း နားလည်ပါတယ်၊ ကျေးဇူး လည်းတင်ပါတယ်’

‘မစန္ဒာကိုလည်း ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်၊ မစန္ဒာကို ကျွန်တော် ချစ်တာဟာ မစန္ဒာရဲ့ ပင်ကိုစိတ်နဲ့ မိသားစုချစ်စိတ်တွေ ကြောင့်ပဲ၊ မစန္ဒာဟာ ကျွန်တော် ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုဖြူစင်နေ သလားလို့’

‘သိပ်မမြှောက်ပါနဲ့ ကောင်လေးရယ်၊ နောက်မှ မစန္ဒာ ဆိုး တယ်ဆိုပြီး အပြစ်မတင်နဲ့နော်’

‘အပြစ်တင်စရာလည်း ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ချစ်မိသူက ကျွန်တော်ဖြစ်နေတာကိုး’

တိကောင်က မစန္ဒာမျက်နှာလေးကိုငေးကြည့်ရင်းပြောသည်။

‘မစန္ဒာကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းငပြောင်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး ရဦးမယ်၊ ဒီကောင်တွေက အရမ်းပြောင်တာ’

‘ကောင်းတာပေါ့၊ မစန္ဒာလည်း ရယ်ရယ်မောမော နေချင်တာ

နဲ့ပဲ၊ တစ်နေ့ ဆုံမယ်လေ’

မစန္ဒာက တွေ့ချင်စိတ်ဖြင့် ပြောသည်။

‘နောက်တစ်ပတ်ကျရင် ကာကွယ်ဆေး မွေးနေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီ ကျရင် မစန္ဒာ လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်’

‘လိုက်ခဲ့မှာပေါ့’

မစန္ဒာက အားတက်သရောပြောသည်။ တိကောင်က မစန္ဒာ ကို ခဏခဏ စိုက်ကြည့်နေ၏။ မစန္ဒာက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ကာ ငွေအုပ်ကို ကောက်ရေနေသည်။

‘မစန္ဒာ မိသားစုက အဆင်ရောပြေရဲ့လား’

‘ပြေပါတယ်၊ အစ်မလတ်ကပဲ တစ်အိမ်လုံးကို ကြိုးစားရှာ ဖွေကျွေးနေတာပါပဲ၊ အဖေက အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ အရင်လိုလည်း အလုပ်သိပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ခက်တာက အစ်မမောင်ပဲ၊ သူတို့ ဘာသာသူတို့ အိုးခွဲစားပြီး အစ်မတွေနဲ့ဘယ်တော့မှ မတည့်ဘူး၊ သူ့မိန်းမကလည်း ခပ်စွာစွာအစားထဲက တူမလေးတွေနဲ့လည်း မတည့် ဘူး၊ မစန္ဒာဆို ကြည့်လို့ကိုမရဘူး’

‘ဒီလိုပါပဲ အစ်မရယ်၊ မိသားစုတစ်ခုမှာ လူများတော့ အနည်း အကျဉ်း ကတောက်ကဆလေးတွေတော့ ဖြစ်ကြမှာပေါ့၊ တစ်ခါ တလေကျရင်လည်း မိသားစုတွေ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်’

တိကောင်က ဖေးဖေးမပြောတော့ မစန္ဒာလည်း အားတက် သွားပုံရသည်။

‘မစန္ဒာ ဘဝထဲကို ကိုလွင် ဝင်သင့်မဝင်သင့် စဉ်းစားနော်၊ ဒါလေးတစ်ခုတော့ မစန္ဒာ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်’

‘ကျွန်တော် နောက်မဆုတ်နိုင်တော့ဘူး မစန္ဒာ၊ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မရေမရာမချတတ်ပါဘူး၊ မစန္ဒာ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ကျွန်တော် ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် မစန္ဒာ ကို တကယ်မြတ်နိုးတာပါ’

မစန္ဒက မသိမသာ ခေါင်းကလေး ခါယမ်းလိုက်သည်။
သူမကြည့်ရတာ ရင်ထဲလေးလေးပင်ပင်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲခံထားရပုံ။
သူမဘဝအတွက် ရင်လေးနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

‘မစန္ဒက ခုအသက်အပိုင်းအခြားအထိ အခြားမိန်းကလေးတွေလို မတောက်ပြောင်နိုင်ခဲ့ဘူး’

‘ကျွန်တော် ခဝါသည်ငှားပေးပြီး အဝတ်တွေကို ဖွတ်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ’

‘မနောက်နဲ့၊ ပိုက်ဆံချေးထားလို့ အမှတ်ပေးထားတာ လျော့သွားမယ် ဟွန်း’

မစန္ဒက တီကောင်ပရုံးကို လှမ်းထုသည်။

‘ဒါနဲ့ ကိုလွင့်သူငယ်ချင်းတွေက မစန္ဒကို ရိုးရိုးကြီး တုံးတုံးကြီးထင်နေကြမှာပဲနော်’

‘မထင်စေရပါဘူးဗျာ၊ မစန္ဒအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် ပြောပြထားပါတယ်၊ သူတို့ကလည်း မစန္ဒကို တွေ့ချင်နေကြတာ၊ အကုန်လုံးခင်ဖို့ကောင်းပါတယ်’

တီကောင်က တစ်ခုသတိရသွားကာ မစန္ဒကို မေးကြည့်၏။

‘မစန္ဒ... ကျောင်းထဲမှာ ကျောင်းတက်တုန်းက ရိုမန်ဂျစ်ပစီဆိုတာ ကြားဖူးလား’

‘ဟင့်အင်း... မစန္ဒ မသိဘူး၊ သူတို့က ဘာတွေလဲ’

တီကောင် မသိမသာ လျှော့ချလိုက်သည်။

‘အလကား ဂီတပိုင်း မြူးဇစ် Band လေးပါ၊ အစုတ်ပလုတ်လေးပါ၊ မစွဲပါဘူး၊ ပါတဲ့ကောင်လေးတွေကလည်း ဂဂျိုးဂဂျောင်လေးတွေပါ’

မစန္ဒက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အခန်း(၁၆)

ကာကွယ်ဆေးအိမ်တွင် ကာကွယ်ဆေး၏ မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပကြလေသည်။ လူက သိပ်များများစားစားမရှိပေ။ သူငယ်ချင်းအနည်းစုခန့်ပင်။ ကာကွယ်ဆေးက မွေးနေ့အပြင်အဆင်ကို ရိုမန်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့ထဲက အကြံအတိုင်း ပြုလုပ်ထားသည်။ မွေးနေ့ပူဖောင်းများတွင် စမီဂေါ်ပုံစံတောကာဖောက်ထားသလို စမီဂေါ်အရပ်ကြီးက မွေးနေ့ကိတ်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ပုံစံဖန်တီးထားသည်။ သီချင်းတွေကို ဆယ်မိနစ်ခြားတစ်ခါ မယ်လိုဒီပြောင်းလဲပေးထား၏။ ပထမ ဆယ်မိနစ် တွဲတေးသိန်းတံတို၊ ဝင်းဦးတို့အလွမ်းပြ သီချင်းကြီးတွေ။ ဒုတိယ ဆယ်မိနစ်ရောသီချင်းတွေ တတိယဆယ်မိနစ် ရက်ပိစ်သီချင်းပန်သီချင်းစသဖြင့် ပေါတီပေါချာလည်း နိုင်လှပါသော သူငယ်ချင်းတစ်စု။

ကျွေးမွေးမည့် အစားအစာမှာ ဘူဖေးလို ပုံစံမျိုး။ စားပွဲတန်းရှည်ကြီးမှာ ဟင်းခွက်တွေပွဲ ၂၀ လောက် ချထားပြီး အပေါ်မှာ အုပ်ဆောင်းဖြင့် အုပ်ထားသည်။ အုပ်ဆောင်းတစ်ခုစီပေါ်တွင် နိုင်ငံ ၂၀ အမည်တွေကို ဆော့ပင်နဲ့ ရေး၍ စာရွက်ကပ်ထားသည်။ အာရှဥရောပမှ ထင်ရှားသော နိုင်ငံတွေပါဝင်၏။ အဲဒါက ကာကွယ်ဆေး၏ ထူးခြားသော အိုင်ဒီယာ အစီအစဉ်။ အကျွေးအမွေးတောင်မှ ပမောဦနဲ့ပေါ့။

ဖိတ်ကြားထားသော စဉ်သည်တော်တွေက သိပ်မများပေ။
ကျောက်ခေတ်၊ လွှီပု၊ တီကောင်၊ ပန်းအိသူ၊ မစန္ဒာ၊ ကာကွယ်ဆေး
အဖေနှင့်အမေ၊ ကာကွယ်ဆေးဦးလေး ကျောင်းဆရာလူပျိုကြီး၊ မိသား
စု အတိုင်ပင်ခံရှေ့နေကြီး၊ မိသားစုဆရာဝန်တို့ပင်ဖြစ်သည်။ ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင် ကံစမ်းမဲဖောက်ပေးမည့် ကဏ္ဍလည်း ပါဝင်သေးသည်။
ကာရာအိုကေသီချင်းဆိုသည့် အစီအစဉ်လည်း ပါဝင်မည်။ နောက်ဆုံး
ဇွာကတော့ မွေးနေ့ကိတ်လှီးမည့် အစီအစဉ်ပင်။

ကာကွယ်ဆေးသည် ပန်းနုရောင်ဂါဝန်ကလေးဖြင့် စင်ဒရဲ
လား ပိန်တာရီးလေးပမာ လှပနေသည်။ သူမ၏ အဖေနှင့်အမေက
လည်း အားလုံးကို လိုလေသေးမရှိအောင် ပြင်ဆင်ပေးနေရှာသည်။
ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာတာက လင်းဗိုလ်ခေါ် လွှီပုပင်။ လွှီပုက
မွေးနေ့လက်ဆောင်လေး ကမ်းပေးရင်း...

‘ဟိုကောင်တွေကတော့ ငါနဲ့မတူဘူး၊ ကျွန်တွေလို မိန်းမတွေ
ကို အကြိုတော် သွားထောက်ပင့်ခေါ်နေတယ်ဟေ့’

‘ဟဲ့... လွှီပု ခဏစောင့်ဦးနော်၊ ထိုင်ဦး’

လွှီပုက ကုလားထိုင်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သိပ်မကြာခင်
ကျောက်ခေတ်နှင့် ပန်းအိသူတို့အဖွဲ့ရောက်လာ၏။ ပန်းအိသူက မွေး
နေ့အပြင်အဆင်ကို ကြည့်၍ သဘောကျသွားသည်။ ကျောက်ခေတ်က
စပ်ဖြိုးဖြိုးဖြင့်...

‘ဟဲ့... ကာကွယ်ဆေး ဒါ ငါပြောပြောနေတဲ့ ပန်းအိသူ
ဆိုတာလေ’

‘နင်ကြားထားတာထက်တောင် ပိုချောနေပါလား’

ကာကွယ်ဆေးက ပန်းအိသူပခုံးလေးကို ကိုင်ပြီးပြောသည်။

‘ကိုရဲသီဟ... ရှင်... ရှင်သူငယ်ချင်းတွေကိုဘာတွေလျှောက်
ပြောထားသလဲ’

‘ဘာမှမပြောပါဘူးကွာ၊ ပန်းအိတော်ကြောင်းတတ်ကြောင်း
စကားလိမ္မာကြောင်း ပြောပြထားတာပါကွာ’

လွှီပုက ကြားထဲကနေ ဝင်ကလန်လေသည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင် အခြားပြောတာတွေရှိသေးတယ်၊

ပန်းအိက နည်းနည်းကြီးကျယ်တယ်တဲ့’

‘အဲဒါ အမှန်ပဲလေ ကိုလွှီပု’

လွှီပု ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

‘ပန်းအိတို့ အတိုးက ဘုရားပွဲဈေးမှာ မုန့်လေပွေရောင်းရင်း
ဘဝကို စခဲရတာ၊ အဲဒါ ပန်းအိတို့မျိုးဆက်တစ်ခုလုံး အဆင်ပြေခဲ့
ရတာ၊ မုန့်လေပွေက ကြီးလည်းကြီးတယ်၊ ကျယ်လည်းကျယ်တယ်’

‘အောင်မလေး လိမ်တတ်တယ်များပြောရင် မုန့်ကျိုးလိမ်များ
ရောင်းဦးမလားမသိဘူး’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

အားလုံးသဘောကျ၍ ရယ်လိုက်ကြသည်။

နောက်ထပ် တီကောင်တို့အဖွဲ့ ဝင်လာပြန်သည်။ မစန္ဒာက
မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာမှ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့။ ပန်းအိသူက တီကောင်
တို့ကို မြင်တော့ ကျောက်ခေတ်ကို အခန်းထောင့်တစ်နေရာ ဆွဲခေါ်
သွားသည်။

‘ဒါ နင့်သူငယ်ချင်း တီကောင်ဆိုတာ ဟုတ်သလား’

‘ဟုတ်တယ်လေဟာ’

‘သူ့ဘေးက သူကြိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးလား’

‘ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲလေ’

ကျောက်ခေတ်က ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ပြောသည်။

‘ဟွန်း... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံမှကြုံတတ်ပဲလေ’

ပန်းအိသူက နှုတ်ခမ်းကလေး ရွဲပြီးပြောသည်။

‘ဘာလဲ၊ ဘဝဟောင်းက သွေးတော်တွေလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပဋ္ဌာန်းဆက်သိုက်ဆက်တွေလား’

‘မနောက်နဲ့၊ အဲဒါ ရှင့်သူ့ ယ်ချင်းဘေးက မိန်းမဟာ ငါ ရေးထားတဲ့ သီချင်းထဲက အမျိုးသမီးပဲ’

‘ဟာ... ဒါ... ဒါဆို ဖုန်းအိဆီက ငွေငါးထောင်ချေးသွား တဲ့ ကျောင်းသူပေါ့၊ အတော်ပဲပေါ့ဟာ၊ ပြန်တောင်းချေ’

ကျောက်ခေတ်က ဝမ်းသာအားရလေသံနဲ့ ပြောသည်။

‘ရှင်ကလည်းထူလိုက်တာနော်၊ ခုနေသွားတောင်းရင် ရှင် ရော ငါပါ ဝှမ်းသွားမှာပေါ့၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ အကောင်း ဆုံးပဲ၊ စိတ်ထဲတော့ သိပ်မကြည်ဘူး၊ ဟွန်း...’

ဖုန်းအိသူက စိတ်ဆိုးနေတာတွေကို လျော့ချပြီး ထိုင်ခုံတစ် လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တီကောင်က မစန္ဒာကို အားလုံးနဲ့မိတ် ဆက်ပေး၏။ မစန္ဒာက ဖုန်းအိသူကို တွေ့လိုက်ရတော့ မျက်နှာ အနည်းငယ်ပျက်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ အပြုံးကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းကာ ဟန်မပျက်ရှိနေရဲ့။ ဖုန်းအိသူ နှုတ်မလွန်မီစေဖို့လည်း ကျောက်ခေတ် က တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းထားရသည်။

ကျောင်းဆရာ၊ ရှေ့နေကြီးနှင့် ဆရာဝန်တို့လည်း ရောက်လာ ကြပြီမို့၊ မွေးနေ့ပွဲကို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကျင်းပလိုက်ကြ၏။ စား သောက်ကြဖို့၊ စားပွဲရှည်ကြီးဆီ ခေါ်သွားကြသည်။ ကာကွယ်ဆေးက အားလုံးကိုပြောလိုက်လေသည်။

‘ဒီစားပွဲပေါ်မှာ နိုင်ငံ ၂၀အမည်နဲ့ အုပ်ဆောင်းတစ်ခုစီ ရှိ တယ်၊ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ နိုင်ငံကို ရွေးချယ်ပြီး စားသောက်နိုင်ပါ တယ်၊ တစ်ယောက်ချင်းစီ ဖုန်းကန်လေးတွေယူပြီး တစ်ယောက်ချင်း စီမှ စတင်ကာ နိုင်ငံသုံးနိုင်ငံရွေးချယ်ပါ၊ အဖေက လူကြီးဆိုတော့ အရင်စလိုက်ပါ’

ကာကွယ်ဆေးအဖေက သဘောကျရာ နိုင်ငံ(၃)နိုင်ငံကို ရွေး

ချယ်လိုက်သည်။ မြန်မာ၊ ကနေဒါ၊ စပိန်တို့ဖြစ်၏။ မြန်မာဟင်းခွက် ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ကိုရီးယားကင်ချီတွေ တွေ့ရသည်။

‘ဟင်... သမီးကလည်း မြန်မာအစားအစာလည်းမဟုတ်ဘူး’

‘ဖေဖေကလည်း ဒါ ပုံသေသတ်မှတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဥရောပနိုင်ငံတွေထဲမှာလည်း ရောက်ချင်ရောက်နေမှာပေါ့’

‘သုံးမျိုးရောစားရမှာဆိုတော့ စပိန်နဲ့ ကနေဒါက ဘာတွေဖြစ် မလဲ မသိဘူး’

ဆက်လက်၍ ဖွင့်ရာ စပိန်က ကြက်ရိုးသုပ်၊ ကနေဒါက နန်းကြီးသုပ်ဖြစ်နေသည်။ ကာကွယ်ဆေးအဖေမှာ ဘာမှမဆိုင်သော စားစရာသုံးမျိုးကို တစ်ပေါင်းတည်းစားရလေ၏။

အားလုံး လက်ခုပ်ပိုင်းတီးကြသည်။ ကာကွယ်ဆေးအဖေက လဲ သူ့ယောက်ျားနိုင်ငံတွေအတိုင်း လိုက်စား၏။

‘အန်တီတို့ကလည်း လေယာဉ်ပျံ အတူတူစီးချင်ကြသေး တယ်’

လွီပုက ဝင်ပြောရာ အားလုံးသဘောကျ၍ ရယ်ကြသည်။ ရှေ့နေကြီး ဦးခန့်က ရွေးလိုက်ရာ အမေရိကန်၊ အီရတ်နှင့် အာဖဂန် နစ္စတန်တို့ဖြစ်ပြီး အုပ်ဆောင်းတွေဖွင့်ကြည့်ရာ မုန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက် မကိုက်ဖြစ်သွားသည်။ အမေရိကန်မှာ ဟမ်ဘာဂါတွေရှိပြီး အီရတ်မှာ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး၊ အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ ကြက်ဥပြုတ်နှစ်လုံးသာ ရှိနေသည်။

‘ရှေ့နေကြီးကလဲဗျာ... ဒီလောက်စစ်ဖြစ်နေတဲ့နိုင်ငံတွေမှာ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းတွေရှိမလားဗျ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ အမေရိကန်က အစားအစာက ဗိုက်ဝတဲ့ဟာမို့လို့’

ကျောင်းဆရာက သဘောကျ၍ ပြောသည်။

‘ဒီကလေးမလေးကွာ တကယ်ပေါက်ပေါက်ရာမှာ’

ကျောင်းဆရာအလှည့်ရောက်တော့ ဩစတြီးယား၊ မက္ကစီကို

နှင့် ဆွစ်ဇာလန်တို့ကို ရွေးလိုက်သည်။ ကံနည်းနည်းကောင်းပါသည်။
 သြစတြီးယားတွင် ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ၊ မက္ကဆီကိုတွင် ထောပတ်ဘိန်း
 မုန့်၊ ဆွစ်ဇာလန်တွင် နာရီပုံသဏ္ဌာန်ဖော်ထားသော ကိတ်မုန့်တစ်လုံး
 ရရှိသွားသည်။ ဆရာဝန်ကတော့ သိပ်ထွေထွေထူးထူး မရွေးတော့။
 သြစတြီးယားရယ်၊ အမေရိကန်ရယ်၊ ကနေဒါရယ်ကို ပြန်ရွေးလိုက်
 ရာ အဆင်ပြေသွားသည်။

‘ဆရာဝန်တွေများ ဗိုက်ပြည့်မဲ့အစားအစာကို မှတ်မှတ်ထား
 တယ်’

ပန်းအိသူက ကျောက်ခေတ်ကို ကပ်ပြောသည်။

‘ကဲ... ဒီတစ်ခါ အလှည့်ကျသူကတော့ လွှဲပုဖြစ်ပါတယ်’

လွှဲပုက လူကသာပုနေတာ။ ရွေးလိုက်တော့ မဟာအင်အား
 ကြီးနိုင်ငံတွေဖြစ်သော ရုရှား၊ ပြင်သစ်၊ အိန္ဒိယတို့ပင်။ ရုရှားမှာ
 မုန့်ဟင်းခါး၊ ပြင်သစ်မှာ ကြာဇံကြော်၊ အိန္ဒိယမှာ ဒန်ပေါက်တို့ဖြစ်
 သည်။ လွှဲပု ကံကောင်းသွားသည်။

‘ခွေးပစ်တဲ့တုတ်ကတော့ အူစိုသွားပြီဟေ့’

တီကောင် လှမ်းအော်သည်။ တီကောင် အလှည့်ရောက်တော့
 မစန္ဒာက ကပ်တိုးလေးမှာသည်။

‘ကိုလွင်နဲ့အတူတူပဲ စားမယ်’

တီကောင်က နှစ်ယောက်စာ ရွေးရလေသည်။ တီကောင်နှင့်
 မစန္ဒာက တရုတ်၊ ဂျပန်၊ အိန္ဒိယရွေးလိုက်ရာ ဝှက်ကျတွေဖြစ်ကုန်
 သည်။ တရုတ်က ဝက်သားပေါက်စီ၊ ဂျပန်က ခေါက်ဆွဲဖြုတ်၊
 အိန္ဒိယက ဒန်ပေါက်တို့ပင်။

ကျောက်ခေတ်နှင့် ပန်းအိသူအလှည့်ရောက်တော့ ကျောက်
 ခေတ်ကို ပန်းအိသူက အသာနေခိုင်းပြီး သူမစဉ်းစားကာ ရွေးချယ်
 လိုက်သည်။ သူများရွေးပြီးသော နိုင်ငံများကို မရွေးချယ်။ အစွဲရေး၊
 အင်္ဂလန်၊ ပေါ်တူဂီကို ရွေးလိုက်ရာ အလွန်ကံကောင်းသွားသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ အစွဲရေးတွင် အမေရိကန် ကြက်ကင်ထည့်ထားကာ
 အင်္ဂလန်တွင် ကြေးအိုး၊ ပေါ်တူဂီတွင်တော့ ထမင်းသုပ်တွေထည့်
 ထား၏။ ပန်းအိသူက အားရပါးရ ကြွေးကြော်လေပြီ။

‘ကောင်းမှကောင်းဟေ့၊ ပန်းအိတို့တော့ အဝတွယ်ပြီ’

‘အေးဟာ ငါလည်း နင်တို့ရွေးတဲ့ နိုင်ငံမှာပဲ စားတော့မယ်’

ကာကွယ်ဆေးက ပန်းအိသူတို့ရွေးတဲ့အတိုင်း ဝင်စားလေ
 သည်။ အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါးစားသောက်ကြသည်။ မဝသေးတဲ့သူ
 တွေကတော့ ကျန်တဲ့နိုင်ငံတကာကို ပါဝင်ပြီး စားကြရာ အကုန်မဟာ
 မိတ်နိုင်ငံတွေဖြစ်ကာ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စားပွဲသောက်ပွဲကြီးဖြစ်ကြ
 ကုန်လေသည်။

မွေးနေ့ရှင် ကာကွယ်ဆေးက ကံစမ်းမဲဖောက်ပေးရာ လွှဲပုက
 ကြက်သွန်လှီးသည့် ဓားတစ်ချောင်း၊ ကျောက်ခေတ်က ဓာတ်မြေသြ
 ဇာထုပ်တစ်ထုပ်၊ ပန်းအိသူက ကလေးကစားစရာ ဟင်းဖုန်းလေး၊
 တီကောင်က ဖောင်တိုက်တစ်ချောင်း၊ မစန္ဒာက စုဗူးတစ်ဗူး၊ ရှေ့နေကြီး
 က မိုနိုပိုလီကစားစရာ၊ ကျောင်းဆရာက ကွန်ပါဗူးတစ်ဗူး၊ ဆရာဝန်
 က ဖဲထုပ်တစ်ထုပ် အသီးသီးပေါက်ကြသည်။ မဲပေါက်သူများ၏
 ခံစားချက်များကိုယ်စား တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောကြားဖို့ နို့ကရ
 ကံထူးလှစွာသော ပန်းအိသူက မဲကျလေသည်။ ပန်းအိသူက သူ့ကိုယ်
 သူ စာပေဟောပြောပွဲပြောမည့် ဆရာမဒီစိုင်းဖြင့် အဟမ်းအဟမ်း
 လုပ်သည်။

‘ပထမဆုံး ဝေဖန်ရရင်တော့ လွှဲပုပေါ့လေ၊ သူနဲ့ဓားနဲ့လိုက်
 ဖက်ညီပါတယ်၊ ဓားနဲ့လူနဲ့ အရပ်အမောင်းက မတိမ်းမယိမ်း။
 ကျောက်ခေတ်ကတော့ အရင်ကမြေပဒေသာကျွန်းမှာ ပန်းခြံသန့်ရှင်း
 ရေးလုပ်ဖူးပါတယ်၊ အတွဲလိုက်ချောင်းလို၊ ပန်းခြံတာဝန်ခံကစည်း
 ခဏခဏ ဝမ်းနပ်ပေးရပါတယ်၊ အဲဒီမှာလည်း ဓာတ်မြေသြဇာတစ်
 ထုပ်ကို တွစ်လိုက်မိလို့ အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ရပါတယ်၊ အခုကျောင်းပြီးခါ

နီး ဓာတ်မြေဩဇာထုပ် ပြန်ပေးပြီး အလုပ်ပြန်လျှောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားရင်း ခုလိုမဲပေါက်တော့ သူပျော်သွားပါတယ်'

အားလုံး သဘာကျစွာဖြင့် ရယ်မောကြသည်။ ယန်းအိသူက ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် 'မင်သေသေနဲ့ ဆက်ပြောသည်။

'ဟော... တီကောင်ကတော့ ပြည်သူချစ် စာရေးဆရာလုပ်မှာဆိုတော့ ဖောင်တိန်တစ်ခုရတာ ဝမ်းသာသွားမှာပါ။ ခက်တာက ဖောင်တိန်ကို ပါးစပ်နဲ့ကိုက်တဲ့အကျင့်ပျောက်ဖို့လိုသေးတယ်၊ ဖောင်တိန်ရဲ့ ဘော်ဒီဟာ သူသွားရာတွေနဲ့ အကျဉ်းတန်ရပ်ဆိုင်းစေမှာ အမှန်ပဲ။ မစန္ဒာကတော့ တော်တော်အဆင်ပြေသွားပါတယ်၊ သူက ရပ်ကွက်ထဲမှာ ငွေတိုးချထားတာ၊ အဲဒါကရတဲ့အမြတ်ကလေးတွေကို စုစုထဲထည့်လို့ရတယ်၊ အဆင်ကိုပြောရော၊ ရှေ့နေကြီးကတော့ သိပ်မနိပ်ဘူး၊ သူ့လုပ်ငန်းတာဝန်နဲ့ မိနီပိုလီစာရွက်လေးပေါ်မှာ မြို့တကာလှည့်ပြီး လျှာရှည်ရတော့မယ်၊ တော်ကြာငွေစက္ကူအတုတွေကို ယောင်ပြီးအိတ်ထဲထည့်မသွားနဲ့ဦး၊ အမှုသည်တွေက ရယ်နေဦးမယ်၊ ကျောင်းဆရာကတော့ ဟန်ကျတာပဲ၊ ကလေးတွေထဲက အစ်မကြီးချောချောလှလှအပျိုကြီးတွေများရှိရင်ရော ဒါသားလေးဖို့ဆိုပြီး ကွန်ပါဗူးကို ပိုးကြေးယန်းကြေးနဲ့ ပေးလို့ရပြီ၊ ဂွတ်တယ်ဟ၊ ဒေါက်တာကတော့ သိပ်မကောင်းလှဘူး၊ ရောဂါကျွမ်းနေတဲ့လူနာတစ်ယောက်ကို မတော်တဆများသတင်းသွားမေးမိရင် ဒီဖဲထုပ်လေးတွေက မျက်စပစ်နေမှာနော်၊ ကျွန်မက အားလုံးထက်ပိုဆိုးပါတယ်၊ ဟမ်းဖုန်းအတုလေးနဲ့ ကိုယ်ရပ်ကလေး ဗန်းပြပြီး လူလယ်ခေါင်အကြွားသန်ပစ်လိုက်ဦးမယ်'

'ဟေး... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း'

အားလုံးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ယန်းအိသူကို ဝိုင်းချီးကျူးကြသည်။ ကာကွယ်ဆေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကလေးကို ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် Happy Birthday လုပ်ကာ ကိတ်မုန့်ကြီးကို ဓားဖြင့် မွေးနေ့ရှင်က လှီးလေ၏။ အားလုံးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ခွံကျွေးကြသည်။

ကာကွယ်ဆေးက ပျော်ရွှင်လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်တွေတောင် ကျလေသည်။

'ခုလို ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို ပျော်ရွှင်အောင် ဖန်တီးပေးကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရော၊ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ရော၊ ဦးလေးတို့ကိုပါ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်၊ နောက်နှစ်မွေးနေ့တွေမှာလည်း ကျွန်မအခုလိုပဲ ပျော်ရွှင်အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်၊ ဒီမွေးနေ့လေး ပျော်ရွှင်သွားအောင် အောက်ဘက်က ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးကြသော သမီးသူငယ်ချင်းများဖြစ်သော လွင်ဇင်ဦး၊ ရဲသီဟနဲ့ လင်းဗိုလ်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

ကာကွယ်ဆေးက မျက်ရည်ကလေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေသည်။ တီကောင်တို့ သုံးယောက်ကလည်း သူတို့ သူငယ်ချင်းလေး ငိုနေတာကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာလည်းအတိုင်းမသိခံစားရသည်။ မိတ်ဆွေကောင်းဆိုသည်မှာ ဆောင်းတွင်းမီးဖိုကဲ့သို့ ရှိရမည်။ အရမ်းအေးလာလျှင် မီးတောက်ပိုရဲလာရမည်။ မိတ်ဆွေကောင်းဆိုသည်မှာလည်း အသက်အရွယ်ကလေးရလာလျှင် ပိုခိုင်မာကျစ်လျစ်ရမည်။

အမိန့်(၁၇)

မနက်စောစော ဖုန်းလာသောကြောင့် လွှဲပုအိပ်ယာမှ ကမန်းကတန်းနိုးထရသည်။ ညက ဘောပွဲကိုက်သွား၍ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေသလို တိုက်ပေါ်မှဆင်းရသည်မှာ ခြေပင်မသယ်ချင်တော့။ ဖုန်းအိမ်ကလူတွေတောင် ခြင်ထောင်တွေမသိမ်းရသေး။ လွှဲပု ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဟဲ့ယို အမိန့်ရှိပါ’

‘ဟေ့ကောင်... လွှဲပုလား၊ ငါပါ ကျောက်ခေတ်ပါ’

‘မင်းကလည်းကွာ စောစောစီးစီး ဘာတွေအရေးကြီးနေလဲ’

‘ညက မန်ယူ ပူတူတူးကြိုက်အသင်း ဘာဖြစ်သွားလဲ’

‘ဂန့်သွားတယ်ကွာ၊ ဒါလေးသိချင်တာနဲ့များကွာ ငါ့ဆီကို တကူးတက ဖုန်းဆက်ရတယ်လို့’

‘မင်းလုပ်တာနဲ့ ယောင်ကုန်ပြီ၊ မင်းနဲ့ငါ အရေးတကြီးတိုင်ပင်စရာရှိလို့ ငါ့ဆီအမြန်လာခဲ့ကွာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခုချက်ချင်းကွာ၊ ဟိုတီကောင်ကိုမခေါ်နဲ့’

‘မင်းပြောချင်တာ ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်နေသလား’

‘ပတ်သက်တာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီကိစ္စကို မင်းနဲ့ငါ အရင်တိုင်ပင်ချင်လို့ လာခဲ့ကွာ’

‘အေး... အေး... ငါတော့ လမ်းမှာကားတိုက်မခံရအောင် ဆုတောင်းပေးကွာ’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ဒွိဟနဲ့ သံသယမရှိဘူးလေ၊ ဒါပဲကွာ’

လွှဲပု ဖုန်းချပြီးတော့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ထင်မြင်တွေးတောစရာတွေ ဆက်စပ်မှတ်မိတာတွေ ရှုပ်ပွေလိမ်လွှေးကုန်၏။

တီကောင် ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုသော အတွေးကြီးက လွှဲပုကို ပဟေဠိသဖွယ်ဖြစ်စေ၏။

လွှဲပု တစ်ယောက် ကျောက်ခေတ်တို့အိမ်သို့သွားစဉ် ကျောက်ခေတ်က လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အသင့်စောင့်နေသည်။

‘သူငယ်ချင်း... ကားနဲ့တောင် နည်းနည်းပါးပါး မပွတ်ခဲ့မိဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် စက်ဘီးဖြစ်ဖြစ် ဆိုက်ကားဖြစ်ဖြစ် မင်းကို မတိုက်ခဲ့မိဘူးလား၊ နောက်ဆုံးကွာ လူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့များ ပခုံးချင်း ဝင်မတိုက်မိဘူးလား၊ အဆုံးစွန်းကွာ ခွေးတစ်ကောင်ကို တက်နင်းမိသေးလား’

‘ငါလည်း ငါ့အတွေးတွေနဲ့ ငါလေယာဉ်ပျံနဲ့တည့်တည့် ဝင်လာရင်တောင် သတိထားမိမှာမဟုတ်ဘူး၊ တီကောင်ဘာဖြစ်လို့လဲ’ လွှဲပုက အလောသုံးဆယ်မေးသည်။

‘တီကောင်က ဘာမှမဖြစ်သေးပါဘူးကွာ’

‘မင်းစာသားကြီးနဲ့ တစ်မျိုးပဲ’

‘ငါတို့ တကူးတဖျက်သိမ်းခဲ့တဲ့ ရှိမန့်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့လေး ပြန်လည်အသက်သွင်းရမဲ့ ကိစ္စက တီကောင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ နှလုံးသားနေရာမှာ ထိထိမိမိ ပြန်လည်ပတ်သက်သွားပြီ’

လွှဲပု မျက်လုံးပြူးသွားကာ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိဟန်ဆောင်စဉ်းစားပြီး မေးလေ၏။

‘ဒါ... ဆို... အခုကိစ္စက မစန္ဒာနဲ့ ပတ်သက်နေတာလား’
ကျောက်ခေတ်က သက်ပြင်းကိုးတိုးလေးချစ်သည်။

‘ငါ လိမ်ပြောတယ်ထင်ရင် မင်း ငါ့ကိုမေးခွန်းပြန်ထုတ်ပါ။
မစန္ဒာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အချက်(၂)ချက်သိထားရတယ်။ တစ်ချက်က
သူများအပြော၊ တစ်ချက်က ငါ့အမြင်ပဲ။ သူများအပြောအရ... ခင်
မစန္ဒာဟာ ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မရှင်းမလင်းတာတွေ သိပ်
များတယ်။ သူ့မိသားစုကို သူရှာဖွေကျွေးမွေးနေရတဲ့ အချက်တစ်ခုပဲ
သူ့မှာ ချီးကျူးစရာဂုဏ်ပုဒ်ရှိတယ်။ ဒါကတော့ တီကောင်ပဲ သိလိမ့်
မယ်’

‘ငွေနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ ဘယ်သူမဆို အမှားကင်းကြတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ထားပါတော့၊ ဒါက အရေးမကြီးဘူး ဘင်တယ်’

ကျောက်ခေတ်က လွှီပုဂံကားကို စောဒကမတက်တော့ပေ။
သူ ဆက်လက်ပြီးပြောရာ...

‘ငါ့အမြင်ကတော့ တီကောင်အတွက် ပြောလို့လည်းမကောင်း
ပြလို့လည်းမရဖြစ်နေတယ်ကွာ’

‘ရှင်းရှင်းပြောပါကွာ’

‘အေး... မစန္ဒာဟာ အိမ်ထောင်ဖျက်တစ်ယောက်နဲ့ ဘာညာ
ဘာညာဖြစ်နေကြပြီကွာ’

‘ဟာ’

လွှီပု မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထိုင်ရာမှ ထတော့မဲ့ပုံစံနဲ့။

‘လွှီပု... ငါပြောပြမယ်၊ ကာကွယ်ဆေး မွေးနေ့ပြီးတော့
ငါနောက်တစ်နေ့ ပန်းအိသူ ဝယ်စရာရှိလို့ဆိုပြီး Junction 8 ကိုလိုက်
ပို့ပေးရတယ်ကွာ၊ Junction 8 မှာ ပန်းအိသူ အိမ်မကြီးတစ်ဦးနဲ့
တွေ့ပြီး မြိုင်ဟေဝန်ပန်းခြံထောင့်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မုန့်စားကြ
တယ်။ ပန်းအိသူက အဲဒီအိမ်မကြီးကို မစန္ဒာ အကြွေးတွေမပေးဘဲ
သူ့ဆီမှာလည်း လာချေးသွားတဲ့ ငွေမပေးလို့ အတိုးတွေ သူစိုက်ဆပ်

နေရကြောင်း ပြောတယ်။ အခြားကိစ္စတွေလည်း ပြောတာပေါ့ကွာ၊
အဲဒီမှာ အိမ်မကြီးက မစန္ဒာ အိမ်ထောင်ရှိယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့
တွဲနေတာကို ပြောပြတယ်။ ပန်းအိသူက ငါ့ရှိနေလို့ ဘာမှမပြောဘဲ
နားထောင်နေတယ်။ အဲဒီအိမ်မကြီး ပြန်သွားတော့ ငါတို့လည်း ကိစ္စ
တစ်ခုအကြောင်းပြပြီး မပြန်ဘဲ နေတယ်ကွာ၊ သူ မရှိတော့မှ
တီကောင်ကို ပြောသင့်မပြောသင့် တိုင်ပင်ကြတယ်’

‘ငါ့အနေနဲ့ ပြောရရင် တီကောင်ကို ပြောသင့်တယ်’

လွှီပုက ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောသည်။

‘ငါပြောတဲ့ကား ချောက်ကမ်းပါးနားထိ မရောက်သေးပါဘူး
ကွာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်လည်း ရှစ်မိုင်က ဗယာကြော်သုပ်ဆိုင်မှာ
ဝင်စားသေးတယ်’

‘မင်းတို့ကလည်း ကြော်ငြာဝင်ဝင်ထိုးနေတာပဲ’

‘ဇာတ်ရှိန်တက်ရင် ကြော်ငြာလာတာ အစဉ်အလာပဲလေ၊
ငါတို့ စမူဆာသုပ်စားပြီး’

‘ခုနုပြောတော့ ဗယာကြော်သုပ်ဆို’

‘မင်းကလည်းကွာ အထအသိပ်ကောက်တာပဲ၊ ပန်းအိသူက
ဗယာကြော်သုပ်စားတာကွာ၊ ငါက စမူဆာသုပ် ရောသွားတာကွာ’

‘အေး... အေး... ဝက်ခေါင်းသုပ် ပြောင်းမသွားရင်
ပြီးတာပဲ’

လွှီပုက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ဝင်ပြောသည်။

‘ငါတို့ကားမှတ်တိုင်ဘက်ကို အလာ Junction 8 ရွာက
မှတ်တိုင်မှာ မစန္ဒာနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲပြီး ကား
စောင့်နေကြတယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်လည်း သူတို့မြင်မှာရိုးလို့ မှတ်တိုင်
ကို မသွားတော့ဘဲ ဒီဘက်မှတ်တိုင်နားကနေ ဆက်သွားပြီး Junc-
tion 8 ဘေးနားက လမ်းမှာ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ မစန္ဒာမှ မစန္ဒာအိမ်

သူ့ဘေးက အကောင်က ဘာကောင်လဲ၊ ငါဘာမှအကဲခတ်စရာမလိုဘူး’

‘မင်းပြောမှာ ငါသိတယ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ခါးကြားထိုးထားဘယ်မဟုတ်လား’

‘မှန်လိုက်လေ လွှီပုရာ၊ ရုပ်ကကွာ၊ တောကျီးကန်းကို ဆာဂျယ်ရီလုပ်ထားတဲ့ရုပ်၊ အသားက မဲနေသလို မျက်လုံးကလည်း ပြူးသေး၊ အဝေးကကြည့်ရင်တော့ ချောသလို ထင်ရပေမဲ့ ငါအနီးက သွားမကြည့်လည်း ရုပ်ဆိုးတာတော့ အသေအချာပဲ’

‘မင်းကလည်း ရှုပ်နေတာပဲ’

လွှီပုက လိုရင်းမရောက်သော ကျောက်ခေတ်ကို ပြောသည်။

‘မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်းကွာ အေကိုက်နေတဲ့ရုပ်ကို ခုနစ်ရက်ထမင်းမကျွေးထားတဲ့ပုံစံ’

‘မစန္ဒာက ချောချောလေးပါကွာ’

လွှီပုက ဖြည့်တွေးပြီးပြောသည်။ ကျောက်ခေတ်က...

‘အဲဒါ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘လောလောဆယ်တော့ မစဉ်းစားတတ်သေးဘူးကွာ၊ တီကောင်နဲ့ ပတ်သက်နေတော့ ဒီကောင်ကိုလည်း ပြောရခက်တယ်ကွ၊ တီကောင် ယုံအောင် ငါတို့တစ်ခုခုတော့ သက်သေပြရမှာကွ၊ ဒီအချိန်မှာ တီကောင်က မစန္ဒာအနီးအငွေ့တွေထဲ မွန်နေပြီ၊ ပါးစပ်ပြောနဲ့ ဒီကောင် ယုံကြည်မှာမဟုတ်ဘူး’

လွှီပုက ခန့်မှန်း၍ ပြောပြသည်။

‘ငါတို့ကာကွယ်ဆေးကို စစ်ကူတောင်းရမယ်’

‘အေး... မင်းရဲ့ပန်းအိသူကိုလည်း မစန္ဒာအကြောင်းအချို့ စုံစမ်းခိုင်းပါလား’

‘မင်းပြောတာ ရထားချိန်မမှီတော့ဘူး၊ နောက်ကျနေပြီ၊ ပန်းအိက ငါထက်အရင်ကြိုထောက်လှမ်းနေပြီ’

ကျောက်ခေတ်က ပန်းအိသူဘက်က အသင့်အနေအထားနဲ့ ပြော၏။

‘ပြောနေတာကြာတယ်၊ ကာကွယ်ဆေးဆီပန်းဆက်မယ်ကွာ’ လွှီပုက စိတ်မြန်သူပီပီ ကာကွယ်ဆေးဆီပန်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ဟဲလို... ကာကွယ်ဆေးလား’

‘အေး... ငါပါ လွှီပုပြော’

‘အေး... နင် အေးလား၊ တီကောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာရှိလို့’

‘ဟာ... တိုက်ဆိုင်နေပါလား၊ တီကောင် ခုနက ငါ့ဆီကို ပန်းဆက်တယ်၊ အဲဒီကောင် ဘာတွေဖြစ်နေလဲ မသိဘူး’

‘နင်... နင့်ဆီ ဘာလို့ဆက်တာလဲ’

‘ငွေသုံးသောင်း အရေးပေါ်လိုလို လှမ်းအကူအညီတောင်းတာ’

‘ဟာ’

လွှီပု ပန်းကိုင့်၍ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ကျောက်ခေတ်လည်း လွှီပု အမူအရာကို ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုတော့ ဆက်စပ်နေပြီထင်သွားသည်။

အစန်း(၁၀)

ငါးမျှားချိတ်ထဲမှ တီကောင်ကယ်ဆယ်ရေး ဗျူဟာကို ချမှတ်သူက ကာကွယ်ဆေး။ ဆောင်ရွက်မည့်သူက လွှဲပုနှင့် ကျောက်ခေတ်။ အကြံပေးပြီး အစီအစဉ်ရေးဆွဲသူက ပန်းအိသူ။ လေးယောက်တစ်စုဖြင့် သိုသိုသိပ်သိပ် ဖွဲ့ကာ တီကောင်အား အသိပေးနှိုးဆော်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာခဲ့ချေပြီ။

လွှဲပုနှင့် ကျောက်ခေတ်က လမ်းကြောင်းတွေကို အရင်စူးစမ်းသည်။ မစန္ဒာ ကျောင်းထဲက ပြန်ချိန်ကို အတန်းအပြင်မှာ လွှဲပုတို့က ရုပ်ဖျက်ပြီး စောင့်ကြည့်သည်။ ကျောင်းထဲကိုတော့ ဟိုတောကျီးကုန်းမလာ။ မစန္ဒာက ကျောင်းထဲမှ ဘေလီဘက်တက်မည့်ကား ဖြစ်ဖြစ် သုဝဏ္ဏဘက်သွားမည့် ကားဖြစ်ဖြစ် စီးသည်။ လွှဲပုတို့ တတွေလည်း ကားနံပါတ်မှတ်ကာ တစ်မှတ်တိုင်ကျော်က စောင့်စီးသည်။ မစန္ဒာက မဝတမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းသည်။ လွှဲပုတို့လည်း မသိမသာလိုက်ဆင်းသည်။ ကျောင်းချိန်ဆိုတော့ ကျောင်းသားတွေလည်း အများကြီးဆိုတော့ မစန္ဒာ သတိမထားမိ။ မဝတ မှတ်တိုင်မှာ တောကျီးကုန်းက စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် စောင့်နေ၏။ ထင်ထားသည်နှင့် ကွက်တိပင်။ မစန္ဒာက စက်ဘီးဖြင့် မဝတမှတ်တိုင်ဘေးရှိ အတွင်း

လမ်းထဲသို့ လိုက်ပါဝင်ရောက်သွားသည်။ လွှဲပုတို့က ဆက်လက်ခြေရာခံပြန်သည်။ ကပရမှတ်တိုင်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် နှစ်ယောက်စလုံးထိုင်ကြသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူတို့ထိုင်သည့်ဆိုင်ရဲ့ရှေ့တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ထပ်ရှိနေသည်။ လွှဲပုတို့က အဲဒီကနေ စောင့်၍အကဲခတ်ပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ပြောတာ နာရီဝက်ကြာသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထသော် အတွင်းလမ်းတစ်လမ်းထဲ ဝင်သွားကြပြန်သည်။ လူပြတ်သော နေရာအရောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦးက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လွှတ်ထွက်သွားမတတ်အတင်းဖက်ထားကြသည်။ လွှဲပုတို့ အဲဒီကနေ ချက်ချင်းလှည့်ပြန်ခဲ့ကြ၏။ သူငယ်ချင်းတို့ကောင်အလည်း စိတ်မကောင်းလှပေ။ မစန္ဒာ၏ သရုပ်လည်း ဘွင်းဘွင်းပေါ်ချေပြီ။

ဒုတိယအဆင့်အနေဖြင့် လွှဲပုတို့နှစ်ယောက် ကာကွယ်ဆေးဆီမှ MP.4 ဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။ လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိသော ကလေးတစ်ယောက်ကို ညာတာပါတေးဖြင့် မစန္ဒာတို့ရှေ့တွင် ကစားသလိုလိုနှင့်ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းပင်။ MP.4 ကင်မရာပြန်ခေါ်ကြည့်သောအခါ ထင်ရှားသော ပုံတွေကို တွေ့ရသည်။ အဲဒီပုံတွေကို ပြန်ကူးပြီးထုတ်သည်။ ကလေးလေးကို မုန့်ဖိုးပေးလိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံနှင့် တကွ သက်သေသက္ကာရပြည့်စုံစွာနဲ့ အထောက်အထားပြည့်စုံနိုင်မာချေပြီ။

တတိယအဆင့်အနေဖြင့် ပန်းအိသူက ကျောက်ခေတ်မဟုတ်ဘဲ အခြားကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ကျောင်းထဲမှာ သမီးရည်းစားအဖြစ် အတွဲပြသည်။ မစန္ဒာရှေ့တွင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းတွဲပြ၏။ မစန္ဒာ မမြင်မြင်အောင် ဖြတ်လျှောက်ပြပြီး အကယ်ဒမီရှောလုပ်ပြသည်။ ပန်းအိသူက သူ့ကို မစန္ဒာ သတိထားပြီး မှတ်သွားဖို့ တမင်ရည်ရွယ်၍ ခုလိုပြုမူခြင်းဖြစ်ပေသည်။

စတုတ္ထအဆင့်အနေဖြင့် ကာကွယ်ဆေးက ကျောက်ထဲတွင် မစန္ဒာနှင့်မတွေ့တွေ့အောင် လမ်းကြုံသည်။ တွေ့သောအခါ ကင်တင်း

သွား၍ အအေးတိုက်သည်။ ကာကွယ်ဆေးက တီကောင်ကို ပေးစရာ ငွေတစ်သောင်းရှိကြောင်းပြောပြီး မစန္ဒာမှတစ်ဆင့်ပေးခိုင်းသည်။ မစန္ဒာက သူတွေ့တာနဲ့ ပေးပေးမယ်ဆိုပြီး ကတိနဲ့ လက်ခံထားလိုက် ၏။

အဆင့်တွေ အကုန်လုံးချုပ်သော် တီကောင်ကို ဖွင့်ပြောပြပြီး သက်သေထူဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဘာမှမသိသေးသော တီကောင်ကို စတင်အသိပေးသူမှာ လွှဲပုနှင့်ကျောက်ခေတ်ဖြစ်သည်။ သက်သေ အဖြစ် ဓာတ်ပုံတွေကိုပါ ထုတ်ပြ၍ တီကောင်ကို အသိပေးခဲ့သည်။ တီကောင် မထင်မှတ်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ရင်ထဲတွင် အလုံးစုံ ခံစားသွားခဲ့ရသည်။

‘သူငယ်ချင်းရာ... မင်းအနေနဲ့ ကာယကံရှင်ကို မေးကြည့်ပါ ဦး၊ မင်းလည်း မစန္ဒာကို ပရိုပိုလုပ်ထားတာပဲ’

ကျောက်ခေတ်က အေးအေးဆေးဆေး ပြောသည်။

‘စိတ်ချ သူငယ်ချင်း၊ ငါ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်အောင် လုပ်ပါ့မယ်’

မင်းအနေနဲ့ အရင်သေချာအောင်ပဲ အကဲခတ်ကြည့်ပါ။ ပြီးမှ ငါတို့နဲ့တိုင်ပင်ပြီး မီးစင်ကြည့်ကတာပေါ့’

လွှဲပုကလည်း အခြေခံကျကျပြောပြသည်။

‘ငါတို့ပြောတဲ့ နေရာတွေမှာသာ မင်း ခိုင်လှိုလေးနဲ့ စောင့် ကြည့်နေကွ၊ မင်းဗျူးမြဲသွားမလုပ်နဲ့၊ ဒီလိုပိန်းမမျိုးက မင်းကို ပြန်မွေ့ သွားလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး မင်းမှာက သူယူထားတဲ့အကြွေးတွေနဲ့’

‘အဲဒါပိုက်ဘောမိတာပဲ၊ ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူး အခြေ အနေပေါ့၊ ငါတို့ပြောတာတွေ မမှန်ဘူးထင်ရင်လည်း မင်းဘာသာ မင်းစုံစမ်းနော်’

‘မင်းတို့ကို ငါ အကြွင်းမဲ့ယုံပါတယ်ကွာ၊ ငါ မယုံသေးတာ က မစန္ဒာကိုပဲ၊ သူ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိရတာလဲ၊

သူဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးတာပဲ၊ ခုမှတော့ ငါ ဘာစဉ်းစားရမှန်းတောင် မသိဘူး’

‘မင်းဟာက သေချာသွားရင် မင်းအတွက် မလွယ်ဘူးနော်၊ ရှေ့တိုးရင်လည်းကျိုး၊ နောက်ဆုတ်ရင် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားမှာနော်၊ တစ်ခုခုတော့ ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်’

‘စိတ်ချ သူငယ်ချင်း၊ ငါ မင်းတို့ပြောတဲ့ အမှုအရာအတိုင်း သရုပ်ဆောင်မယ်၊ ရပ်ဆိုရပ် သွားဆိုသွားမယ်ကွာ’

‘ခက်တာက ငါတို့က မီးပျံ့မဟုတ်ဘူးကွ’

လွှဲပုက ခေါင်းကုတ်ပြီးပြောသည်။

‘ငါတို့က မီးပျံ့မဟုတ်ပေမဲ့ မျဉ်းကျားပါကွာ၊ တီကောင် မင်း မျဉ်းကျားထဲက ကူးရင် ကားသမားမှားသည်ဖြစ်စေ မှန်သည် ဖြစ်စေ မင်းကတော့ အသာပဲ၊ မင်းကိုပစ်စလက်ခတ် ထားလို့ကိုမရ ဘူး’

‘ကာကွယ်ဆေးနဲ့ ပန်းအိသူက မင်းကို နောက်ထပ်ကောင် မလေးတစ်ယောက် ကြေငြာမောင်းခတ်ပြီး ရှာပေးဖို့တောင် ကြံစည် နေသေးတယ်’

ကျောက်ခေတ်က အားရပါးရပြောသည်။ တီကောင်က

‘စိတ်ချ သူငယ်ချင်းတို့ မင်းတို့ စီစဉ်ထားတာတွေကို ငါ့ကို သာပြော၊ ငါ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဝင်ဆင်ပြီး မစန္ဒာကို ရီရယ်လစ်ဇင်ဖြစ် အောင် ဖော်ထုတ်မယ်၊ သူ ဆင်ခြေပေးမဲ့စကားတွေကို ငါခန့်မှန်း ခြေနဲ့ ဖြစ်နိုင်ချေရှာဖွေမယ်’

‘အရမ်းကြီးလည်း အိုဗာမဖြစ်နဲ့ဦး’

ကျောက်ခေတ်က သတိပေးသည်။ လွှဲပုက ကာကွယ်ဆေး နှင့် ပန်းအိသူ ဘယ်လိုလုပ်ထားသလဲဆိုတာ ပြောပြလိုက်သည်။ တီကောင်က ညည်းညည်းညူညူ ပြောရှာသည်။

‘ရီခန့်ကွပ်စီလေး ဖျက်သိမ်းပြီးခါမှ ငါကပဲ အစပြန်ဖော် နေသလိုဖြစ်နေပြီ’

‘မင်းချစ်တဲ့သူအတွက် ငါတို့အဖွဲ့လေး ရှင်သန်ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ၊ မင်း အခုတော်တော်ခံစားနေရမှာကွာ နော်’

တီကောင်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အဝေးကိုသာ ငေးကြည့်နေတော့သည်။ ဒီတစ်ခါ သူ့ကိုယ်တိုင် အမှန်တကယ်ဝင်သရုပ်ဆောင်ရတော့ပေမည်။

မစန္ဒာဆီမှာလည်း သူ့ငွေတွေ လက်လွန်နေပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း မျက်နှာပူမိ၏။

ကင်တင်းမှာ တီကောင်နှင့် မစန္ဒာထိုင်၍ အအေးသောက်နေကြသည်။ မစန္ဒာက အေးတိအေးစက် သူနဲ့သူနဲ့မုန့်မုန့်နဲ့ အအေးကို မသောက်ချင်သောက်ချင်နဲ့ သောက်နေသည်။ တီကောင်က ရင်ထဲက မေးခွန်းတွေနဲ့ သံသယကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ပြီး မစန္ဒာကို အရင်စကားစသည်။

‘မစန္ဒာ... မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့လဲ’

‘မညွန့်ယောက်ျားနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားတယ်၊ အရက်တွေမှူးလာပြီး အဖေတို့ကို ပြဿနာရှာလို့’

‘အဲဒါကတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ’

‘အစ်မလတ်နဲ့ ယောင်းမကလည်း ရန်ဖြစ်သေးတယ်’

‘ဒါလည်း မကောင်းဘူး’

တီကောင်က ရုပ်တည်တည်နဲ့ စကားကိုထောက်နေသည်။

‘လူတစ်ခု ပူမှုရယ် ဆယ်အကြွေဆိုလား ရှိတယ်လေ’

မစန္ဒာက တီကောင်စကားမှားနေလို့ ပြောရသေးသည်။

‘မစန္ဒာ မိသားစုကို အဝေးကနေ ထောက်ပံ့သင့်ပြီ၊ ဥပမာ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါဆိုသလို အိမ်ထောင်ပြုပြီး ယောက်ျားနောက်လိုက်သင့်တယ်’

‘ဟွန်း... ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်သွားတာပဲ’

တီကောင်က မရယ်မပြုံးဖြင့် နေပြန်သည်။ သူ မစန္ဒာကို သေသေချာချာ အကဲခတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ပြောရဦးမယ်၊ ဟိုနေ့က ကိုလွင် သူငယ်ချင်းကျောက်ခေတ်ရဲ့ ကောင်မလေး ကင်တင်းမှာ အခြားကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူတွေ့ရတယ်’

‘ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေ နေမှာပေါ့’

တီကောင်က မစန္ဒာ ဘာဆက်ပြောမလဲ သေချာကြည့်နေ၏။

‘မဟုတ်လောက်ဘူးနော်၊ ကောင်လေးက အဲဒီကောင်မလေးလက်ကို ကိုင်ထားတယ်’

‘လက်မှာအနာပေါက်လို့ ပြည်ညစ်ပေးတာထင်တယ်’

တီကောင်က ဗလွတ်ရွတ်တ ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုလွင်နော် ဒီက အကောင်းပြောနေတာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အချို့က သူများမျက်ချေးကိုသာ ဖြင်တာ၊ ကိုယ့်မျက်ချေးကိုမမြင်ဘူး’

တီကောင်က အမှတ်မထင်ပြောသလိုဖြစ်သည်။ မစန္ဒာက သူ့ဘာသာသူ မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။ တီကောင်က မျက်နှာအမူအရာကို မသိမသာ ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်၏။ မစန္ဒာ မျက်နှာမှာ မဆိုစလောက်သေးငယ်သွားသည်။ သေချာပြီ။ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ဖုံးကွယ်ထားတာရှိပြီ။

‘ကျောက်ခေတ်ဆိုတဲ့ကောင် သူများကို သိပ်ပြောချင်တာ၊ ခုတော့ သူ့ကောင်မလေးပါတော့မယ်၊ ခွားသတောင်းစေး ခုတော့ ရှစ်စပ်က ဂျင်ခြေလည်တဲ့ကောင်၊ ဂျင်ဖင်သံစူးက ငယ်ထိပ်တက်ပေါက်သွားပြီ၊ အဲဒီသတင်းသေချာလား မစန္ဒာ’

‘ဟောဒီက မျက်လုံးနဲ့ သေသေချာချာမြင်တယ်’

မစန္ဒာက သူ့မျက်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ စိတ်မရှည်နွာပြောသည်။

‘ဪ... ကျောက်ခေတ် မင်းအတွက် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး မစန္ဒာကို မေးရဦးမယ်’

‘မစန္ဒာကို ဘာမေးမှာလဲ၊ ပေါက်ကရတွေ မမေးနဲ့’

‘ဟော... မေးတောင် မမေးရသေးဘူး၊ ဖြေမဲ့မေးခွန်းကြို သိနေသလိုပဲ၊ မစန္ဒာရဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ ကျွန်တော်ကလွဲပြီး အခြားယောက်ျားတွေများ ရှိသေးလား၊ ရည်းစားဟောင်းနဲ့ မပြတ်တာတို့၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြိတ်ကြဲနေတာတို့၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လွန်ကုန်တာတွေရှိတာတို့၊ ကိုယ်ကပဲ လိုက်ချိန်ခဲ့တာတို့ ဒါမျိုးတွေရှိခဲ့သလား’

တိကောင် မေးခွန်းတွေက မစန္ဒာကို ဒေါသထွက်စေ၏။

‘ကိုလွင် မစန္ဒာကို ဒါမျိုးတွေ မမေးသင့်ဘူး၊ မစန္ဒာ ဘဝမှာ ဂုဏ်ခန့်ဖို့ထက် ဘဝရပ်တည်ဖို့ကိုသာ ဦးစားပေးနေရတယ်၊ ကျန်တဲ့ ကိစ္စတွေ မစန္ဒာ ခေါင်းထဲမထည့်နိုင်ဘူး’

‘ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ပရိုပိုလုပ်ထားတာ အရာရောက်ပါ့မလား’

မစန္ဒာက မျက်နှာတစ်ချက်လွဲကာ...

‘ဒါတွေ ခဏခဏမပြောပါနဲ့ ကိုလွင်ရယ်၊ အစ်မ အားလုံးကို စဉ်းစားပေးနေပါတယ်’

‘အဲဒီ အားလုံးထဲမှာ ကျွန်တော် မပါဘူးထင်တယ်’

တိကောင်က ပေးမှေးမှေးဖြင့်ပြောသည်။

‘အဲဒါ ကြည့်ပါလား၊ မကြိုက်တာ၊ အစ်မ အနေနဲ့ စဉ်းစားနေပါတယ်ဆို၊ တော်ပြီကွာ’

မစန္ဒာက နည်းနည်းမူသွားသည်။

‘ဒါနဲ့ ဟိုနေ့က ကာကွယ်ဆေးကြွဲလို့ ပေးလိုက်တဲ့ ငွေတစ်သောင်း မစန္ဒာဆီမှာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အစ်မဆီမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မညွှန် သားလေး နေမကောင်းဖြစ်လို့ အဲဒီနေ့က သုံးလိုက်ရတယ်’

‘သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး၊ အဲဒီတစ်သောင်းကိုလည်း ပေးချင်မှသာ ပေးတော့’

‘ဒီကပဲ သူ့ပိုက်ဆံကို အပိုင်ယူထားမှာ ကျနေတာပဲ၊ အကုန် ပြန်ဆပ်မှာ သဘောပေါက်’

မစန္ဒာက သူ့ကိုယ်သူ ဆယ်ကျော်သက်ကောင်မလေးများ မှတ်နေသလားမသိ။ နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်လည်း အဖြေလေးရဖို့အရေး ငွေတော်တော်ကုန်ပါလား၊ စိတ်ရှည်ခွဲသန် ကျားကန်ကန်ထားရတာ မနိပ်ပါဘူး’

တိကောင်က ညည်းညူသလို ပြောသည်။

‘မစန္ဒာကို ကိုလွင် တကယ်သံယောဇဉ် မရှိတာ ကျိန်းသေနေပြီ’

‘သံယောဇဉ်တစ်ဝက်၊ အကြင်နာတစ်ဝက်နဲ့ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် မေတ္တာတရားတွေ ရင်ထဲမှာ ပွက်ပွက်ဆူနေပါပြီ မစန္ဒာရယ် ကောင်းကင်မှာ တိမ်မျှင် မြေပြင်မှာ နွယ်ပင် ရောင်းတာက ဒိန်ချဉ် ဘေးအိမ်က ဒေါ်စိန်ခင်’

တိကောင် ကရားရေလွှတ် ပေါက်ကရတွေ ပြောရင်းစကား ဖြတ်ချလိုက်သည်။ မစန္ဒာက သူ့အပေါ် သာမန်ထက်ပိုမို၍ အနည်းငယ်ခင်မင်သော်လည်း ချစ်စိတ်ကိစ္စကျတော့ မစန္ဒာက တစ်စွန်းတစ်စွဲမျှ သူ့ထဲမဆိုက်ကပ်သေး။ အချိန်ပေးရသည်နှင့်အချိန်ကိုစောင့်ရသည် ကြာရှည်ပုံချင်းတူသလော။ မစန္ဒာရဲ့ မုသားအတွင်းဘက်က သရုပ်မှန်ကို တိကောင် တစ်စချင်းဆီ ဆွဲထုတ်၍ ဖော်ထုတ်ရန် စိုင်းပြင်းရတော့မည် မဟုတ်ပါလော။

မစန္ဒာ ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုသော အချက်ရဲ့ သဲလွန်စကို တစ်လွှာချင်းစီ ဖြည့်ရန် ပထမဆုံး မျက်မြင်ကို ဆွဲ တိုက်ဆို့ခဲ့ရတော့ရပေမည်။

အခန်း(၁၉)

‘မစန္ဒာနဲ့ တွဲနေတဲ့ကောင်ရဲ့အာမည်က သူရကျော်တဲ့၊ အလုပ် အကိုင်က ပွဲစားယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်ကောင်၊ မိန်းမကိစ္စ မှာ လူရည်လည်တယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကလေးရှိဖူးတယ်၊ အခု လည်း အဲဒီမိန်းမနဲ့ တရားဝင်ကွာရှင်းထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မခေါ် မပြော မဆက်ဆံကြပေမဲ့ နေတော့လည်း တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတူ ကလေးစရိတ်ကို မျှဝေခံစားနေတာ၊ မိန်းမက ဒဂုံမန္တလေးဈေးထဲမှာ တစ်ခါတလေ ကုန်စိမ်းရောင်းတယ်၊ တစ်ခါတလေကျရင် မြို့ထဲမှာ ဘေထုပ်တွေဘာတွေ ရောင်းတယ်၊ ဒီကောင်က ဝမရှိဘဲ ဝိလုပ်နေတဲ့ ကောင်၊ ပွဲစားတန်းလောကမှာလည်း လူလည်ပတ်ကား၊ တစ်ခါ တလေ ငွေကလေးပိုပိုသာသာ သုံးရတော့ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ အပေါ စားမိန်းမတွေကပ်တာပေါ့၊ မစန္ဒာကတော့ သူ အိမ်ထောင်ပျက်နေတာ သိလျက်နဲ့ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်တာ၊ ခိုးချောင်ခိုးဝှက်နဲ့ အဲဒီ ကောင်ကို သတ်သတ်မှတ်မှတ်တဲ့နေတာ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိလဲတော့ မသိဘူး၊ တကယ်ဆိုရင်လည်း သူ့မှာ ချစ်သူရှိတဲ့အကြောင်းကို ဖွင့် ပြောသင့်တယ်၊ မင်းကို ကြီးရည်ရည်နဲ့ တစ်ထောင့်တစ်ညလောက် ထိ မှန်းထားမဲ့ပုံပဲ’

ကျောက်ခေတ်က သူ စုံစမ်းတွေ့ရှိချက်နှင့် သုံးသပ်ချက်တို့ ကို တီကောင်ထံ တင်ပြသည်။ တီကောင်ကတော့ ရင်ထဲခံစားချက် တွေနှင့်အတူ နားထောင်နေရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက တီကောင်ကို နားလည်ပေးကြပေမဲ့လည်း မစန္ဒာရဲ့ သရုပ်ကိုဖော်ထုတ်ဖို့နှင့် ရိုမန် ဂျစ်ပစီ၏ ထုံးစံအတိုင်း ကယ်တင်ပေးဖို့သာ စိတ်ဆန္ဒ ထက်သန်နေ ကြသည်။ တီကောင်နဲ့ပတ်သက်၍ မစန္ဒာရဲ့ ဘဝနှင့်အရက်ကို စွမ်း စွမ်းတမံ ကယ်တင်ပေးဖို့ရာ အကုန်လုံး သဘောတူထားကြသည်။ တီကောင်အပေါ် မစန္ဒာ ပြန်ချစ်လာအောင်လည်း တစ်ဘက်တစ် လမ်းမှ ပံ့ပိုးပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ဖန့်အိသူကတော့ တီကောင် ကို မစန္ဒာနဲ့ သဘောမတူချင်ဘူး ဖြစ်နေ၏။ မစန္ဒာက လူရည်လည်ပြီး တီကောင်က ချစ်စိတ်နဲ့ ဖွန်နေသူဖြစ်သဖြင့် မစန္ဒာပတ်သမျှ တီကောင် မျောနေအောင် ခံရမှာစိုး၍။ ဖန့်အိသူရဲ့ သဘောထားကို သူငယ်ချင်း တွေက သဘောမတူကြ။ အဓိက တာဝန်က မစန္ဒာဘေးကနေ သူရ ကျော်ဆိုတဲ့ကောင် ရှိခွာသွားဖို့ပဲ။ နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုတ်က တီကောင် အပိုင်းတွေပဲ။

အခု တီကောင်တစ်ယောက် ဘာကနေ စလုပ်ရမလဲမသိ ဝေခွဲမရဆုံးဖြတ်မရဖြစ်နေသည်။ ကာကွယ်ဆေးက သက်ပြင်းလေးချ ပြီး အကြံပေးသည်။

‘တီကောင်... နင် လုပ်ရမှာတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ မစန္ဒာကို နင် တကယ်ချစ်ရင် ဟိုအကောင်နဲ့ အချိန်တွေ မလွန်ခင် နင့်ဘက်ကိုရ အောင် ဆွဲထုတ်ရမယ်’

‘ဟုတ်တယ် တီကောင်၊ မင်းစိတ်အပေါ် အားလုံးဟာမူတည့် တယ်၊ မင်း မစန္ဒာရဲ့ဆန္ဒကို သေသေချာချာမေး၊ သူလိမ်နေတာတွေ အမှန်အတိုင်းပေါ်အောင် မင်းရအောင် မေးရမယ်၊ ဒါမှ မင်းဆုံးဖြတ် ချက်ဟာ သေသေချာချာဖြစ်သွားမှာ’

လို့ပုက အားမလို အားမရဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

‘မင်းတို့ပြောတာတွေ ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ငါ ဘာ လုပ်ရမလဲဆိုတာ ငါလည်း သိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါ ဘယ်ကစလုပ်ရ မလဲ’

တီကောင်က ခေါင်းကုတ်၍ ပြောရာ သူငယ်ချင်းတွေက ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ကြသည်။ တီကောင်က အတည်ခံစားနေရင်းက သူ့ဝသီအတိုင်း ကစဉ့်ကလျားနဲ့ ဝင်ဖောက်တတ်၏။

‘ဘယ်ကစလုပ်ရမလဲဆိုတော့ ကနဦးကပဲ စရမယ်’

ကျောက်ခေတ်က ထပ်နှောက်သည်။ အားလုံး စပ်ပြီးပြီးတွေ ဖြစ်ကုန်သည်။ ပန်းအိသူတစ်ယောက်သာ စုပုပ်ပုပ်ရှိနေ၏။ ကျောက် ခေတ်က မသိမသာ လက်ကုတ်ရ၏။ ဒါကို တီကောင်က ချက်ချင်း သဘောပေါက်လွယ်၏။ မစန္ဒာကိုစွန့်ပတ်သက်၍ ပန်းအိသူက မကြည်ဖြူနေသေးတာ နားလည်ပါသည်။

‘ကဲ... ကဲ... အခြေအနေအရ ဘားပြာစက္ကူကနေ A, စာ ရွက်အထိ ပြောင်းရမှာပဲ၊ အခုအကြမ်းဖျဉ်းပြောပြီးသွားပြီ၊ အချော သပ်ကိုင်ဖို့ တီကောင် ဆန္ဒကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးချင်တယ်’

ကာကွယ်ဆေးက လိုရင်းအတွက် အတိုချုံး၍ မေးသည်။ တီကောင်က တစ်ခွန်းတည်း တိတိသာဖြေလေ၏။

‘မစန္ဒာကို တကယ်ချစ်မိသွားတာ သေချာတယ်’

ဒီဘက်လမ်းကို သူမ မလွဲမသွေ ဖြတ်မှာကိုန်းသေသည်။ အထမ်းအသုပ်သည်တစ်ယောက်တွေ့ရသဖြင့် တီကောင် ဗိုက်ဆာကာ တို့ဟူးသုတ်တစ်ပွဲ ဝယ်စားသည်။ တို့ဟူးသုတ်စားရင်းနဲ့ လမ်းဘက်ကို တစ်ချက်ချက် မျှော်ကြည့်ကာ မယင်မှတ်သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ စက်ဘီးတစ်စီးကို လူတစ်ယောက်က

တွန်းလာပြီး အဲဒီလူကို လက်ချင်းချိတ်ကာ ဘေးတွင်ယှဉ်တွဲပါလာ သော မစန္ဒာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တီကောင် ရင်ထဲတွင် ဒိုင်းနုစိုက် ပေါက်ကွဲသလို ဟိန်းညံ့ ဆူဝေသွား၏။ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးချုပ်တည်းကာ သူတို့မရိပ်မိ အောင် အရင်နေရမည်ကို ကြံတွေးမိသဖြင့် တီကောင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။ သူတို့က နီးကပ်လာချေပြီ။

‘အစ်ကို ခဏလောက်နော်’

အသုပ်သည်က သူ့ကို စကားပြောရာ တီကောင်က အသုပ် ပန်းကန်လှမ်းပေးတယ်ထင်၍ စားနေရင်းတစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ လှမ်း ပေးသည်။

‘အဲဒါ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုနားက ဘုံဘိုင်မှာ ရေသွားခပ်ချင်လို့ ကျွန်တော် ပြန်အလာကို ခဏစောင့်ပေးပါနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်’

အသုပ်သည် အညာသားက တီကောင်ကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အပ်နှံထားခဲ့သည်။ တီကောင် အကြံတစ်ခု ရလိုက်သည်။ ချက်ချင်း ပင် အကောင်အထည်ဖော်ရလေသည်။

အသုတ်သည်ရဲ့ ခမောက်နဲ့ စိုးကာအင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်ကာ အသုတ်သည်နေရာမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ တော်ရုံတန်ရုံ မသိသာတော့။

မစန္ဒာတို့က သူ့နားရောက်လာ၏။ တီကောင် ခေါင်းငုံ့ထား သည်။

‘စန္ဒာ အသုပ်စားမလား’

‘ဟင့်အင်း... မစားချင်ဘူး ကို၊ စန္ဒာ ဗိုက်မကောင်းဖြစ်နေ တယ်’

‘လမ်းဘေးအစားအစာတွေ မစားတာ ကောင်းမယ် အိန္ဒြေနဲ့’

တီကောင်က မျက်လုံးကိုလှန်၍ ရှိုးကြည့်သည်။ မစန္ဒာဘေး မှ စက်ဘီးနဲ့ကောင်သည် ငကျည်းခြောက်ကို နေလှန်းပြီး ငရုပ်ဆုံထဲ

ထည့်ထောင်းထားခြင်းခံရသော ပုံစံမျိုးပင်။ ကျောက်ခေတ်တို့ ပြောတာထက်ကို ဆိုးဝါးနေ၏။

မစန္ဒာ ဘာကို သဘောကုသွားတာလဲ။ မိန်းမတွေဟာ မြစ်တွေလိုပဲ ကောက်ကျွေကြသည်။ ဒီကျည်းခြောက်ကောင်က ရွှေထွက်နေလို့လား။ စိန်တွင်းကြီးရှိလို့လား။ နာမည်ပျက်တွေ ဘာသိတတန်းကြီးနဲ့ကောင်ကို အဘယ်ကြောင့် တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေတာလဲ။ တစ်ခုခုတော့ အကြောင်းအရင်းရှိမည်။ ဒါကတော့ မစန္ဒာကို ဒဲ့ဒိုးမေးမှဖြစ်မည်။ တိကောင် ဒါမျိုးတွေ မကြုံဖူးတော့ တော်တော်ကို စဉ်းစားတွေးတောရသည်။ ဟိုကောင်တွေဆီက ဒိုင်ယာလော့သင်တန်းပို့ချချက်တွေကို သိသလောက်မှတ်သလောက် နားထောင်ရပေမည်။

အခုတော့ မစန္ဒာက သူ့အပေါ် လှည့်စားခဲ့တာတော့ ဗေဒင်မေးစရာမလိုပေ။ မိန်းမတွေဟာ အလိုရမ္မက်တစ်ခုတည်းနဲ့ သူတို့နှုတ်ဖျားက ပလီစကားတွေကို ရေရေလည်လည် ထုတ်သုံးနိုင်သည်။ ယောက်ျားတကာရဲ့ ကြင်နာယုယမှုအစစ်အမှန်ကို ကပြောင်းကပြန်လုပ်တတ်ကြသည်။

‘ကျေးဇူးပဲ ညီလေး၊ ဟိုမှာ အသိနဲ့တွေ့လို့ လေဖောနေတာ နည်းနည်းကြာသွားတယ်’

တိကောင်လည်း အသုပ်ဖိုးပေးကာ ထထွက်လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲတွင်တော့ အမျိုးအမည်မသိ ဇိုင်းရပ်စ်ပိုးတွေက တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲနေသည်။

မြင်ကွင်းတိုင်းဟာလည်း လှပအသက်ဝင်မှုမရှိ။ ရင့်ရော်ခြောက်သွေ့နေသယောင်ယောင်။

တစ်ခုမှ မကောင်းတဲ့ အထဲမှာ အချစ်လည်းပါဝင်သည်။ ထိုင်နေတော့ အကောင်း ထသွားပြီး သွားစပ်ဆော့မှ ကျိုးမှန်းသိရ၏။

အခန်း(၂၀)

သူများနဲ့ မတူအောင် သရုပ်ဆောင်မည့်သူက ဖန်းအိသူဖြစ်သည်။ သူ အခုဝင်သရုပ်ဆောင်ရမည့်ဇာတ်ရုပ်က ဈေးသည်ဇာတ်ရုပ်၊ တာဝန်ကငါးကျည်းခြောက်ရဲ့မိန်းမကို အင်တာဗျူးလုပ်ရန်။ ကာကွယ်ဆေးက အစီအစဉ်ရေးဆွဲပေးသည်။ ငါးကျည်းခြောက် နေထိုင်သော ရပ်ကွက်အတွင်းတွင် လွှဲပုတီး၏ စုံစမ်းချက်အရ ငါးကျည်းခြောက်မိန်းမဆိုသူကို တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သည်။ သူ ဈေးရောင်းသော မန္တလေးလမ်းဈေးရှိ သူနှင့်ကပ်လျက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဝင်ချဉ်းကပ်၍ အကူအညီတောင်းရ၏။ ဖြစ်ချင်တော့ ဘေးရှိငါးဆိုင်က အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ ဖြစ်နေသည်။ လွယ်လွယ်နဲ့ အကူအညီတောင်းကြည့်ရသည်။ ဖန်းအိသူက သူ ဦးဒီယိုမင်းသမီးလုပ်ချင်၍ ဈေးသည်အခန်း သရုပ်ဆောင်ပုံလေ့လာချင်၍ ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း မုသားသုံးရသည်။ အဘွားကြီးက ဖန်းအိသူကို ချီးကျူးပြီး ရွှေခေတ်တို့ ခင်မောင်ရင်ခေတ်တို့အကြောင်းတွေ မှတ်မိသလောက် ပြောပြနေ၏။

ငါးကျည်းခြောက်မိန်းမက အရင်က ကုန်စိမ်းရောင်းသော်လည်း အခု ကြက်သားပြောင်းရောင်းနေသည်။ ဖန်းအိသူက အဘွားကြီးကို စပ်စုကြည့်မိသည်။

‘ဟိုဘက်က ကြက်သားရောင်းတဲ့ မိန်းမက သူတစ်ယောက်တည်းပဲ လုပ်နေတယ်နော်၊ ယောက်ျားမရှိဘူးလား’

‘မပြောချင်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒီ မာလာဝင်းက အရင်က
ဈေးကောင်ရောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အထည်ကြီးပျက်လေ၊ ယောက်ျား
နောက်လိုက်ပြေးလို့ မိဘတွေက ပယ်ထားတာ၊ အခုယောက်ျားက
လည်း အလကားပါ၊ မိန်းမကိစ္စ အရမ်းရှုပ်တယ်၊ အဲဒါ လင်မယား
တွေ ပြဿနာတက်ပြီး အခုကွဲနေကြတယ်လေ၊ ကွဲတယ်သာပြော
တယ်၊ မိန်းမကကွာမပေးတော့ ဟိုအကောင်ကလည်း အိမ်မှာပဲ ကပ်
နေနေရတယ်၊ အလကားပါဟယ်’

ပန်းအိသူက သနားစရာအမူအရာလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ
သည်။ ပါးစပ်ကလည်း ဈေးသည်တွေအတိုင်းအော်ရသည်။

‘လာနော်... ငါးတွေ လတ်တယ်... လတ်တယ်နော်’

‘အစ်မ လာလေ၊ ငါးသလောက်တွေပေါတယ်’

ပန်းအိသူ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသော ကျောက်
ခေတ်တို့က မရယ်မိအောင် ထိန်းထားရသည်။ အဘွားကြီးက သွား
မရှိသောကြောင့် ပန်းအိသူအော်ရောင်းပေးသော အခါ သက်သာရာရ
သွားတာတော့ အမှန်ပင်။ ပန်းအိသူက နောက်တစ်ရက်မှာ ကြက်သား
သည် မာလာဝင်းကို စကားဦးသန်း၍ ရောဖောဝင်လုပ်လေသည်။

‘အစ်မကြီး... ရောင်းကောင်းရဲ့လား’

‘ကောင်းပါတယ် ညီမလေးရယ်’

‘အစ်မကြီးကလေးက ဘယ်နှတန်းရောက်ပြီလဲ’

‘ဒီနှစ် နှစ်တန်းတက်တယ်လေ’

မာလာဝင်းဆိုသော အစ်မကြီးက ရည်မှန်စွာ ပြန်ဖြေပါသည်။

‘ဪ... အခုနေတော့ကော’

‘ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာလေ’

ပန်းအိသူက ဇွတ်အတင်း မမေးရဲ။ စကားကို ထိန်း၍မေးရ
သည်။ ဒီလိုမျိုးကိစ္စဆိုတာ စပ်စုတယ်ထင်ရင်မကောင်း။

‘အစ်မကြီးယောက်ျားက ဘာအလုပ်လုပ်လဲ’

‘ဒီသေနာကောင်အကြောင်း မပြောချင်ပါဘူး၊ ပွဲစားယောင်
ယောင် ဘာယောင်ယောင်နဲ့ ဘာမှလက်ကြောမတင်းဘူး’

မမာလာဝင်းက ယောက်ျားနှင့်ကွဲကွာဖို့ လုပ်ထားတာတော့
မပြော။ ဒါတွေက အိမ်တွင်းရေးတွေမို့ သူစိမ်းကို ဖွင့်မပြောတာ
အမှန်ပဲလေ။ ပန်းအိသူလည်း ဆက်မမေးတော့။ သေချာတာတစ်ခု
ကတော့ လင်မယားနှစ်ဦး တရားဝင်ကွာရှင်းပြတ်စဲတာတော့မရှိသေး။

‘လာနော်... ငါးတွေ အကောင်ကြီးတယ်၊ လတ်တယ်၊
ပုစွန်တွေလည်း ဈေးပေါတယ်၊ တစ်ဆယ်သားဆိုရင် တစ်အိမ်လုံးစား
လို့ရတယ်နော် လာနော်’

ပန်းအိသူ အသံစာစာလေးက ဝယ်သူဆို ဆွဲအောင်မှုရှိလေ
သည်။ အဘွားကြီးဆို ချိန်ခွင်ကကို လက်မချရသေး။

‘သမီးလေးကို အပိုင်သာ မွေးစားပစ်လိုက်ချင်တော့တယ်’

‘သမီး နာမည်ကြီး မင်းသမီးဖြစ်ရင် အဘွားတို့ကို ဈေး
မရောင်းခိုင်းတော့ဘူး၊ ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ဖိမ်နဲ့နေခိုင်းမယ်’

‘သာဓုတော်... သာဓု’

အဘွားကြီးက ဝမ်းသာစွာဖြင့် သာဓုခေါ်သည်။ ညနေစောင်း
တော့ ပန်းအိသူကလည်း အဘွားကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာပြန်လာခဲ့သည်။
သူမတစ်ကိုယ်လုံး ငါးညှိနဲ့တွေ နံနေသည်။ ကျောက်ခေတ်ကမန္တလေး
လမ်း မှတ်တိုင်ကနေ စောင့်နေ၏။

‘တော်တော်ပင်ပန်းသွားပြီလား ငါးစိမ်းသည်မလေးရဲ့၊
သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်တူ မဆိုးဘူး၊ အလားအလာရှိတယ်၊ ဒေါ်ထားတို့
အဖွဲ့ထဲ ဝင်ပါလား’

ကျောက်ခေတ်က နောက်သည်။

‘ရှင်တို့သူငယ်ချင်းကိစ္စမို့ အဲဒီလောက်အနစ်နာခံပြီး အဆုံး
ကူညီရတာ၊ အိမ်မှာဆို ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင်နေရ
တာ၊ အခုတော့ လူတစ်ကိုယ်လုံး ငါးညှိနဲ့တွေချည်းပဲ’

‘ပန်းအိသူ’

‘ဘာလဲ’

‘နင့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ငါ လေးစားသွားပြီ၊ နင့်ကိုချစ်ရတာ
လည်း ငါ့အတွက် တန်ဖိုးရှိသွားပြီ’

‘ဘာလဲ ငါ့အတွက် ငါးဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ပေးမလို့လား’
 ဖန်းအိသူက နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပြီးပြောသည်။

‘မဟုတ်ရပါဘူး၊ ငါက ဒီသဘောမျိုးပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊
 နင့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားတာဟာ’

ကျောက်ခေတ်က အသံလေးတိုးသွားကာ ပြော၏။

‘တော်ပါဟာ၊ နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေအပြောကို ငါ လန့်
 လွန်းလို့ပါ’

ကားမှတ်တိုင်မှာ နှစ်ယောက်သား စကားပြောနေကြစဉ်
 သူတို့ရှေ့ ကားတစ်စီးထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားကလင်ခရုဆာကားကြီး

‘သမီး’

ကားပေါ်မှ မိန်းမကြီးက ဖန်းအိသူကို လှမ်းခေါ်သည်။

‘ဟဲ့... ဟိုမှာ နင့်အမေ ခေါ်နေတယ်၊ လာ...’

ကျောက်ခေတ်က သတိပေးပေမဲ့ ဖန်းအိသူက ပြူးကြောင်
 ကြောင်လေးနဲ့ ရပ်နေသည်။

‘သမီး... လာ... သားလေး သမီးကို ကားပေါ်တက်ခိုင်း
 ချေ။ သားလေးပါ တက်’

ကျောက်ခေတ်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဖန်းအိသူကို ခေါ်
 ကာ လင်ခရုဆာကားပေါ် တက်ခဲ့သည်။ အယားကွန်းလွှတ်ထားသော
 ကားထဲတွင် ငါးညှိနဲ့ သင်းပျံ့နေတော့၏။

‘သမီး... အခု ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ’

‘ဒီဈေးမှာ ငါးရောင်းနေတာ’

‘ဟမ်’

ဖန်းအိသူ အမေရော ဦးအောင်သီဟဝင်းပါ မျက်လုံးပြူးသွား
 သည်။ ကျောက်ခေတ်က ပျာပျာသလဲနဲ့...

‘မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ဟဲ့... ဖန်းအိသူ နင်ကလည်းဟာ’

‘ဘာလဲ ငါက လိမ်ရမှာလား၊ အမှန်အတိုင်းပြောနေတာ၊
 ငါ့ကိုယ်က ငါးညှိစော်တွေတောင် ထွက်နေတာ’

ဖန်းအိသူအမေက သမီးဖြစ်သူကို မပြစ်မတင်တော့ဘဲ နား
 မလည်သော မျက်လုံးဖြင့်သာ ကြည့်နေသည်။

‘သမီးရယ် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေများ
 အဆင်ပြေဖြစ်နေတာလဲ၊ မေမေ့ကိုပြောစမ်း’

‘သမီး လူတန်းစားမျိုးစုံရဲ့ လူနေမှုဘဝကို လေ့လာပြီး ဝတ္ထု
 ရေးချင်လို့ ခုလို ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းလေ့လာရုံပါ’

ဦးအောင်သီဟဝင်းက ဝင်ပြောသည်။

‘သမီးရယ်... စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး လေ့လာပေါ့၊ ခုတော့
 သက်သက်မဲ့အပင်ဖန်းခဲလို့’

ဖန်းအိသူက ဘာမှပြန်မ ပြဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးစုထား၏။
 ကားထဲမှာတော့ ငါးညှိနဲ့က မွေးပျံ့နေသည်။

‘သမီး အခု မေမေတို့နဲ့ လိုက်နဲ့၊ ဆီဒီးနားမှာ ညစာစားပွဲ
 ကပ်ရရှိတယ်၊ လိုက်မှာလား’

‘ဟွန့်... ဒီပုံစံကြီးနဲ့’

‘ဒါလေးများ သမီးရယ်၊ ဗြူတီပါလာဝင်ပြီး သန့်စင်လိုက်မှာ
 ပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ လိုက်မှာလား’

‘လိုက်တော့ လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကောင်က
 သမီးကို ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဖန်းအိသူက ကျောက်ခေတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ နင်ကလည်းဟာ...’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါက အစားကြီးတာ နင် သိတာမို့၊
 မတော်တဆ စားပိုးနှင့်သွားရင် နင် တာဝန်ဖြစ်သွားမယ်’

ဖန်းအိသူ အမေနှင့် ဦးအောင်သီဟဝင်းတို့က သဘောကျခဲ့
 ရယ်မောလိုက်သည်။ ဖန်းအိသူက သူ့စကားကို ဆက်ပြောနေ

‘အဘွားကို သတိရလိုက်တာ၊ ခုခိုန့်ဆို ကိုရီးယားကကြည့်
 ပြီး ခေါက်ဆွဲပြုတ်စားနေလောက်ပြီ’

အဲဒီစကားကြောင့် ကျွန်တို့သူတွေ ရယ်ရခက် ငိုရခက် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။

ဒီနေ့ မိုးလေဝသက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ညှိမှောင်မှောင်ဖြစ်နေသည်။ ကျောင်းထဲရှိ ကင်တင်းတွင် ရင်ဘတ်အပူကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိ၏။ သူ့ရှေ့တွင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိသယောင်ထားရသော နောက်တစ်ယောက်လည်းရှိသေးသည်။

‘တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မစန္ဒာ ထင်တယ်’
‘ကျွန်တော်ကတော့ တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်’

တီကောင်က မစန္ဒာကို စိုက်ကြည့်ပြီးပြောသည်။
‘မစန္ဒာ အစကတည်းက ဖွင့်ပြောပြထားရမှာ၊ ကိုလွင်ကို မပြောမိခဲ့တာ ခွင့်သွက်ပါ’

‘မစန္ဒာ... ကျွန်တော့်ကို မပြောသင့်လို့ မပြောတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မမေးသင့်ဘဲ မေးမိသလိုဖြစ် သွားတာကတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး’

‘မစန္ဒာနဲ့ သူရကျော်နဲ့က အရင်ကတစ်ကျောင်းတည်းအတူ တက်ပြီး တစ်ရပ်ကွက်တည်းမှာ အတူတူနေခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းက သူ မစန္ဒာကို ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တာပါ။ နောက်တော့ မစန္ဒာတို့ ဒဂုံကို ပြောင်းလာတော့ သူနဲ့ထပ်မဆုံတွေ့ဖြစ်တော့ဘူး၊ အခုမှပြန်ဆုံတော့ သူ့မှာက မယားကြီးနဲ့ ကလေးနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူပြောပြချက်အရ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးသားလေ၊ မစန္ဒာကို သူ အရမ်းချစ်တယ်၊ သူ အရင်က ပွေ့ရှုပ်ခဲ့တာတွေ မှန်ပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ သူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကောင်းအောင်ကြိုးစားနေပါတယ်’

မစန္ဒာ စကားဟာ ငါးကျည်းခြောက်ဘက်ကို ကာကွယ်ပြီး ထိန်းပြောနေသလိုပဲ။

‘မစန္ဒာကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်၊ မစန္ဒာရဲ့မိသားစု မျက်နှာတွေကို မစန္ဒာ တစ်ယောက်ချင်းစီ လိုက်ကြည့်ပြီး သူရကျော် မျက်နှာနဲ့ ပြန်ယှဉ်ကြည့်ပါ၊ မျက်နှာတစ်ခုတည်းနဲ့ မိသားစုမျက်နှာတွေ ကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်မှာလား’

‘အဲဒီအချက်ကို မစန္ဒာ အမြဲစဉ်းစားနေပါတယ်’
တီကောင်အသံသည် နည်းနည်းလေး ဒေါသသံစွက်လာပြီ။
‘သူရကျော်က မစန္ဒာကို တကယ်ချစ်တယ်ပဲထားဦး သူ့မှာ အမည်းစက်ကြီး အရိပ်မည်းကြီးရှိတယ်လေ၊ ဒီအထဲကို မစန္ဒာ စွတ်ဝင်မှာလား’

‘သူရကျော်က မစန္ဒာအတွက်ဆို အရာရာ ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်’
‘အဲဒါဆို အိမ်ခေါ်သွားပြီး ထမင်းကျွေးလိုက်ပါလား’
တီကောင် စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပြောချလိုက်သည်။
‘ကိုလွင်... မစန္ဒာကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့’

‘ပြောရမယ်၊ ကျွန်တော် လူပျိုတစ်ယောက်ပါ၊ အမှားကင်းစင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပေမဲ့ အပေါ်စားခပ်ညှဲညှဲစိတ်ဓာတ် သိပ်ဖျင်းတဲ့ သူရကျော်လိုကောင်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဇနီးမယားနဲ့ သမီးသားတာဝန်ကို မယူဘဲ ပစ်ထားတဲ့တာဝန်မဲ့အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်လည်းမဟုတ်ဘူး’

မစန္ဒာ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းစိုက်ကျသွားသည်။
ထိခိုက်သွားတာတော့ မဟုတ်လောက်ပေ။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်တဲ့ ဇွန်းပြုတ်ကျသွား၍ ပြန်ကောက်ခြင်းပင်။

‘ဘာပဲပြောပြောဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ထောင်ပျက်နဲ့ မစန္ဒာတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး’

‘မစန္ဒာလည်း သူ့ကို အတိုင်းအတာတစ်ခုထိပဲ အလိုအတိုက်ဆက်ဆံနေတာပါ၊ အကောင်းချည်းလည်း မဟုတ်ဘူးဘူး၊ အဆိုးကြီးလည်း မဖြစ်နေဘူး’

‘ဪ... လိုအပ်ရင်တော့ ဘဝတစ်ခုလုံးပဲလေ၊ မလိုအပ်

ရင်တော့ ပွန်းပဲ့သွားရုံနဲ့ပဲ နောက်ပြန်ဆုတ်၊ ဒါမိန်းမတွေရဲ့ ကစားကွက်ပဲလေ’

တိကောင် မထင်မှတ်ဘဲ စကားတွေ လွတ်ပြောချနေပြီ။

‘ကိုလွင့်စကားတွေက မစန္ဒာကို ထိခိုက်နေပြီနော်’

မစန္ဒာ ဒေါသသံနည်းနည်းပါလာချေပြီ။

‘မစန္ဒာရဲ့ဘဝနဲ့ မိသားစုအတွက် ပြောနေတာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုမှမပါဘူး’

‘ကိုလွင့်ပြောတာ မစန္ဒာ နားလည်ပါတယ်၊ ကိုလွင့်အတွက် အကောင်းဆုံးသော ရလဒ်တစ်ခုကို မစန္ဒာ ဆုံးဖြတ်ပေးမှာပါ’

မစန္ဒာ လေသံက တစ်ဘက်တစ်ခြားကို ရွေ့သွားသည့် သဘောရှိသည်။ လှန်ထားဖို့ ကြိုးစက် ထုတ်ဖို့လား။

‘ကျွန်တော့်ကို ကတိတစ်ခုတော့ ပေးပါ၊ မစန္ဒာ... ဒီကောင်နဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပေးပါ၊ ကျွန်တော့်ကို မုန်းတီးသွားရင်တောင် ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဝေးဆုံးမှာနေပေးပါ၊ ကျွန်တော် မစန္ဒာဘဝအတွက် ပြောနေတာပါ’

‘မစန္ဒာ ကတိပေးပါတယ်၊ ကိုလွင့်ပြောတဲ့ စကားတွေကိုလည်း မှတ်ထားပါ့မယ်’

မစန္ဒာက သူ့အမှားကို ဝန်ခံမလိုလိုနဲ့ တစ်ဘက်ကိုလမ်းကြောင်းပြောင်းသွားတာပါ။ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ထားရမဲ့ အနေအထားတော့မရောက်သေး။ မိန်းမတစ်ယောက်ပေးသော ကတိက အတိမ်နက်မသိရင် ကတိရယူသူခံရတတ်သည့် တိကောင်စိတ်တွေ ညစ်ထွေးလာ၏။ ကိုယ်က အသည်းအသန်ချစ်မိသူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါလား။

တိကောင် ထွေးမိတာက ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ပွဲဖြစ်ဖို့ တာရှည်သော ပုံစံကို ရောက်ရှိနေပြီ။

တိကောင်နှင့် ငါးကျည်းခြောက် တွေ့ကြုံပြီပေါ့လေ။

အခန်း(၂၁)

ပန်းအိသူက ကာကွယ်ဆေးဆီ ဖုန်းဆက်သည်။ သူမလေသံက ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည့်ပုံစံ။

‘တိကောင်ကြီးတော့ ပွဲသိမ်းဇယားခင်းသွားပြီ’

ပန်းအိသူက ပြောတော့ ကာကွယ်ဆေး အုံ့ဩသွားသည်။

‘မစန္ဒာက သူတို့နေတဲ့အကောင်နဲ့ ပြတ်သွားပြီ၊ သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ အခု မစန္ဒာက တိကောင်ကို သူ့မွေးနေ့ကျရင် အဖြေပေးမှာတဲ့’

‘သေချာလို့လား ပန်းအိသူ’

ကာကွယ်ဆေးက သေသေချာချာမေးသည်။

‘ကျောက်ခေတ်ပြောတာတော့ မလိမ်လောက်ပါဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ် ကာကွယ်ဆေးရဲ့ ငါလည်း မစန္ဒာကို မကြွင်းမဲ့ယုံထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ တိကောင်က ဘဝတစ်ခုလုံးပေးပြီး ယုံတတ်တဲ့ကောင်လည်းမဟုတ်ဘူး’

‘ငါ့အထင်တော့ ကြီးအသစ်လဲပြီး ခိုင်ခန့်တာနဲ့ ကြီးရည်ရည် လှန်ထားဦးမယ်နဲ့တူတယ်’

‘အဲဒါကတော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ’

ပန်းအိသူက လေသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ပြောသည်။

‘တီကောင်ကို မစန္ဒာတ စာနဲ့ရော ပါးစပ်နဲ့ရော ပြောတာတဲ့၊ ပထမ ပန်းအိလည်း အတင်းငြင်းတာပေါ့၊ မစန္ဒာ လက်ရေးမူနဲ့စာကို မိတ္တူတွေ့ရမှ တကယ်ဆိုတာ ယုံသွားတာ၊ မထင်ဘူးလေ၊ ဒီလောက် ထိ မြန်မယ်လို့’

‘တကယ်ချစ်တယ်လို့ အဖြေမပေးသေးဘူးဆိုရင်တော့ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ယုံမှရမယ်နော်’

ကာကွယ်ဆေးက တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

‘ဘာပဲပြောပြောဟာ၊ အဆင်ပြေသွားတာတော့ ကောင်းတာ ပေါ့၊ နင်ရော နေကောင်းရဲ့လား အေးမြတ်၊ ငါတို့နဲ့ မတွေ့တာလည်း ကြာပြီနော်’

‘ငါလည်း ကျန်းမာရေးချူချာတယ်ဟာ၊ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သွေးတွေမရှိဘဲ ရေတွေရှိရင်ကောင်းမှာပဲနော်’

‘ဟုတ်တယ်ဟာ၊ သွေးက ရှာရခက်တယ်ဟာ၊ ရေသွင်းချင် ရင် ဘယ်ဘုံဘိုင်ကမဆို သွားခပ်လို့ရတယ်’

‘သွေးသွင်းချင်ရင်မှ သွေးအမျိုးအစားအုပ်စုနဲ့နေရဦးမယ်’

‘ရေဆိုရင်လည်း ခွဲရမှာပဲ၊ ပင်လယ်ရေ၊ ချောင်းရေ၊ မြောင်းရေ၊ ရေချို၊ ရေငါ၊ ရေသန့်၊ အစုံရှိတာပဲ၊ ရေကတောင်များနေသေး တယ် ဟား... ဟား’

ကာကွယ်ဆေးလည်း ပန်းအိသူစကားကို သဘောကျ၍ အသံ ထွက်အောင် ရယ်မိသည်။

‘ဒါပဲနော် နောက်မှတွေ့မယ်’

ပန်းအိသူက ဖုန်းချလိုက်သည်။

‘ကလင်... ကလင်’

‘ဟဲလို အမိနဲ့ရှိပါ’

‘သမီး အေးမြတ်လား၊ အန်ကယ်ရှေ့နေ ဦးဝင်းဇော်တင့်ပါ၊ ခုနက အန်ကယ်ဆီကို သမီးသူငယ်ချင်းတီကောင် ဖုန်းဆက်တယ်၊ သူ ဘာတွေလုပ်မလို့လဲ မသိဘူး၊ လူရိုက်ရင် ပုဒ်မဘယ်လောက်၊ လူသတ်ရင် ဘာပုဒ်မလဲ ထိခိုက်မှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပုဒ်မတွေကို မေး သွားလို့’

‘သူ... သူတစ်ခုခု ဘာထူးခြားနေလဲ’

‘သမီး... သူ ဒေါသသန်နည်းနည်းပါနေတယ်၊ နောက်ပြီး ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း မပြောပါနဲ့တဲ့’

‘ဟာ... ဒါဆို ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီ’

ကာကွယ်ဆေး ရင်ထဲထိတ်သွားသည်။ တီကောင် တစ်ခုခု တော့ ပေါက်တတ်ကရတွေ လုပ်တော့မှာ။

‘အန်ကယ် ကျေးဇူးပဲနော်၊ တီကောင်က အန်ကယ်ကို သတိရ လို့ လှမ်းနောက်တာလည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

‘အေး... အေး... သမီး၊ အန်ကယ်လည်း တီကောင်က ဘာမှန်းမသိ ဖုန်းမဆက်စဖူးဆက်လို့ သမီးဆီ ဖုန်းခေါ်ကြည့်တာပါ၊ ဒါပဲနော်၊ သမီး နေကောင်းအောင်လည်း နေဦး’

ရှေ့နေ ဦးဝင်းဇော်တင့်က ဖုန်းချသွားတော့ ကာကွယ်ဆေးက တီကောင်ဆီ ဖုန်းခေါ်ရသည်။

တီကောင်မရှိ။ မနက်ကတည်းက ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိ။ ကာကွယ်ဆေးလည်း ကျောက်ခေတ်ကိုလည်းဖုန်းခေါ်ကြည့်ပြန်သည်။ ကျောက်ခေတ်လည်း မနက်စောစောကတည်းက သုတ်သီးသုတ်ဟာ ဖြင့် အလောသုံးဆယ် ထွက်သွားကြောင်း သူ့အမေက ပြောသည်။

‘ဒီကောင်တွေ ငါ့ကိုမတိုင်ပင်ဘဲဘာတွေလုပ်နေကြပြန်ပြီလဲ၊ ပြဿနာတွေ ရှာနေကြပြန်ပြီလား’

ကာကွယ်ဆေးက စိုးရိမ်စွာဖြင့် လွှဲပုဆိ ဖုန်းထပ်ဆက်ပြန်သည်။ လွှဲပုလည်း ထုံးစံအတိုင်းမရှိ။ ကာကွယ်ဆေး ဘယ်ကနေ စတွေးရမှန်းမသိတော့။ နောက်ဆုံး ပန်းအိသူဆီ ဖုန်းခေါ်ရတော့သည်။ ပန်းအိသူဆီက အရန်သင့်ဘဲ ဖုန်းရသည်။ ကာကွယ်ဆေးကရှေ့နေကြီး ဦးဝင်းဇော်တင့်ဆက်သော အကြောင်းအရာကို အတိုချုံးရှင်းပြလေသည်။

‘ဒီကောင်တွေ တစ်ခုခုတော့ တိုင်ပင်ပြီး တစ်ခုခုကို ကြိတ်ကြဲနေကြပြီ၊ ပန်းအိတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘မစန္ဒာ ကျောင်းဆင်းချိန်က ဘယ်အချိန်လဲ’

ကာကွယ်ဆေးက သဲလွန်စ ရလိုရငြားမေးသည်။

‘နေ့လည် ၂ နာရီလောက်ပဲ၊ ပန်းအိတို့ကျောင်းထဲလိုက်သွားမလား’

‘ခဏနေဦး ပန်းအိ၊ တီကောင်တို့သုံးကောင်က ကျောင်းထဲမှာ မရှိတာတော့ သေချာတယ်’

‘ဒါဆို ဘယ်နေရာမှာ ရှိနိုင်မလဲ’

ပန်းအိက သူ့အထင်နဲ့သူ တွက်ဆ၍ ပြောသည်။

‘ကပရ မှတ်တိုင်နဲ့ တံတားဆိပ်မှတ်တိုင်နား တစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေမယ်၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်’

‘ဒါဆိုရင် မဖြစ်ဘူး၊ တို့တတွေ လိုက်သွားရအောင်’

ကာကွယ်ဆေးက အလောတကြီးပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ် မမကာကွယ်ဆေး၊ ပန်းအိတို့ ကူညီသင့်တာရယ် တားမြစ်သင့်တာရယ် အဲဒါတွေ လိုက်လုပ်ရမယ်’

‘သေချာတာပေါ့၊ ဒီသုံးယောက်က တစ်ခါတလေကျတော့ ကမူးရှူးထိုးနဲ့ တစ္ဆေထိုးသိပ်ဆန်တယ်၊ ငါတို့အချိန်မှီသွားမှဖြစ်မယ်၊ ပန်းအိ ကားတစ်စီးလောက်အဆင်ပြေမလား’

‘ပြေတယ်၊ ပန်းအိအမေဆီက ယူလိုက်မယ်၊ မမ ပန်းအိဆီ အမြန်သာလာခဲ့မေတော့’

‘စိတ်ချ ညီမလေး’

ကာကွယ်ဆေး ဖုန်းချလိုက်တော့ ရင်ထဲတွင် ယောင်ယက်ခတ်သွားသည်မှာအမှန်။ ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

တီကောင် သဲလွန်စတစ်ခုကို သိရှိရခဲ့၏။ မစန္ဒာသည် ငါးကျည်းခြောက်နဲ့ ခွာပြဲပြီးကိစ္စပြီးနောက် တီကောင်ထဲ ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့် ပြန်နွယ်လာသည်။ တီကောင်လို သော အဖြေကိုပေးတော့မည့် ဆဲဆဲ သဘောမျိုးတွေ လုပ်လာသည်။ သွေးပူပြီး သိပ်မကြာခင် သွေးအေးသွားသော မစန္ဒာရဲ့ ပရိယာယ်ကို တီကောင် အသေးစိတ် တွက်ချက်ကြည့်သည်။

အဖြေက တစ်ခုတည်းပေါ်သည်။ မစန္ဒာကို လမ်းပေါ်မှာ အရှက်ခွဲခဲ့သော ငါးကျည်းခြောက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်မှာကျည်းခဲ့ကြောင်း တီကောင်ကိုအမြဲလိုလိုပြောနေ၏။ ပတ်သက်ခဲ့သော သူတစ်ယောက်ကို မေ့မိပြီဆိုကတည်းက မစန္ဒာ တဖွေပြောနေခြင်းသည် မသင်္ကာစရာကောင်းသော အချက်တစ်ချက်ပင်ဖြစ်၏။

မစန္ဒာ ငါးကျည်းခြောက်နှင့် ဇာတ်တိုက်ပြီး တီကောင်ကို သံသယမဝင်အောင် ဟန်ဆောင်ရန်ဖြစ်၍ ခွာပြဲကြခြင်းလော။

ဒါကြောင့် မထူးဇာတ်ကို ခင်းကာ လှပသေသပ်သော ဇာတ်ကွက်တစ်ကွက်ကို ဖန်တီးလိုက်သည်။ အခု တီကောင်က ကာပရမှတ်တိုင်တွင် ရောက်ရှိနေပြီ။ တီကောင်နှင့်အတူ လွှဲပုနှင့်ကျောက်ခေတ်လည်း ဂိုဏ်းစတားဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့်အတူ ရုပ်ဖျက်တည်ရှိနေကြပြီ။

ခန့်မှန်းရရှိထားသော သတင်းသေချာလျှင် တီကောင်တို့သုံးယောက်သည် ငါးကျည်းခြောက်နှင့်မစန္ဒာကို တစ်ကပ်ခြေပစ်တော့မည်။

‘အဲဒီငါးကျည်းခြောက် အရင်တစ်ခါကလို ပြဿနာရှာရင် တော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကောင်းကောင်းထွေးထားပဲ၊ အရင်တစ်ခါက တော့ အကယ်ဒမီရှောဟန်ဆောင်ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြလိုက်တာ၊ ဒီ တစ်ခါတော့ တတ်တဲ့ပညာ မနေသာဆိုသလို တီကောင်ဟို့ရဲ့ ရိုမန်၊ ဂျစ်ပစီပညာတွေ အကုန်ထုတ်သုံးရတော့မယ်’

တီကောင် တိုက်ပွဲဝင်ခါနီး ကြုံးဝါးသော စစ်သည်တစ်ဦးလို ပြောသည်။ ‘ညီစေ့နော်တို့လူကလေးများအော်စရာမလို။’

ကျောက်ခေတ်နှင့်လွှဲပုကလည်း တုံးဆိုတိုက် ကျားဆိုကိုက် ပွဲလှလှ ပွဲကောင်းကောင်းကို အသည်းတောင်းနေကြတဲ့ လက်မရွံ့ မိုက်ခဲလေးတွေပင်။ အရေးကြုံလျှင် ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်တတ်သော သတ္တိဗျတ္တိတွေနဲ့ပေါ့။

အသည်းကွဲခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော မခံချင်စိတ်သည် အဆုံးစွန်မရှိတတ်လေသည်ဟူ၍ ဘယ်ကျမ်းဂန်မှတ်စုထဲမှာမှ မရှိပေ။ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်ဇာတ်မျောထဲမှာ မျောပါနေမည့်အစား တိခနဲဖြတ်ချ ပစ်လိုက်ခြင်းသည် ဇာတ်လမ်း၏ အထွတ်အထိပ်ကို ပိုမိုအသက်ကြွ နေ၏။

‘တီကောင်... အချိန်နီးနေပြီလား၊ ငါတို့ရဲ့တော့မယ်၊ ဟို ကောင် လန်းတာနဲ့ ငါသိပ်လိုက်မှာ’

ကျောက်ခေတ်က လက်သီးတပြင်ပြင်ဖြင့် ပြောသည်။

‘ငါလက်တွေလည်း ယားနေပြီ၊ မှတ်လောက်သားလောက် တာထက် ပိုပိုသာသာလေး သိပ်ချင်နေပြီ’

လွှဲပုကလည်း အင်္ကျီလက်ကို မတင်ပြီးပြောသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်အောင်ထိတော့ မသိပ်ကြန့်၊ တစ်သက်တာ အမှတ်ရသွားအောင်ပဲ လုပ်ကြ’

‘ငါတို့သုံးယောက် ဓာတ်ပုံတွေပါ ပေးထားလိုက်မယ်၊

ဒီကောင် အနာဟောင်းကို သတိရတိုင်းပေါ့’

တီကောင်က နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟာ... အချိန်နီးနေပြီ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီအနီးအနားမှာ ခြေရာဖျောက်ထား၊ နောက်ထပ်ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာမှပြန်ပေါ်လာခဲ’

‘အိုကေ... ငါသိပ်ချင်နေပြီနော် ဟင်း’

လွှဲပုနှင့်ကျောက်ခေတ်လမ်းချိုးထောင့်တစ်နေရာမှာ သွားပုန်း နေလိုက်သေးသည်။

တီကောင်က ကပရမုတ်တိုင်ဘက် အတွင်းလမ်းကနေ လျှောက်သွားသည်။ တွက်ဆထားသည့်အတိုင်းပင် ငါးကျည်းခြောက် က စက်ဘီးနင်းလာသည်။ သူ့နောက်တွင် ငါးကျည်းခြောက်ခါးကို ဖက်ထားသော မစန္ဒာ ပါလာ၏။ တီကောင် ဒေါသစိတ်ကို အချိန်မှီ ချွန်းအုပ်ထားရသည်။ ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းစိတ်တွေက ဗလောင်ဆူချေပြီ။

‘တောက်’

တီကောင် အသံပြင်းပြင်းရှုရှုဖြင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက် လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက မိုးမမြင် လေမမြင်နဲ့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောရင်း စက်ဘီးနင်းလာကြသည်။ တီကောင်က သူတို့ စက်ဘီးရှေ့တည့်တည့်မှာ လက်ပိုက်ပြီး ရပ်နေလိုက်သည်။

‘ဟိုတစ်နေ့က သရုပ်ဆောင်ချက်လေးတွေကို စလိုးမိုးရှင်နဲ့ ပြန်ပြပေးပါလား၊ ဒေါ်စန္ဒာအေး နောက်နှစ်အကယ်ဒမီရနိုင် မရနိုင် ခန့်မှန်းပေးချင်လို့ပါ’

‘ကိုလွင်... နင်... နင်’

‘သိပ်အံ့သြမသွားပါနဲ့၊ ဒါတွေက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုပါ၊ ဟန်ဆောင်ပြီး လိမ်တယ်ဆိုတာ သဘာဝကျရတယ်၊ ဟာကွက်မရှိရ ဘူး၊ ပီရီသေသပ်ရတယ်၊ ဒီမှာ ဒေါ်စန္ဒာ... ကျွန်တော့်လိုကောင်မျိုး ကို လိမ်တဲ့ပြစ်ဒဏ်ဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နောင်တနဲ့ ရင်ဆွဲရ လိမ့်မယ်နော်’

‘မင်းစကားတွေ အပိုမပြောနဲ့၊ အခု ဘာဖြစ်ချင်လဲပြော’

ငါးကျည်းခြောက်က စက်ဘီးကို ဒေါက်ချကာ ရှေ့တိုး၍မေးသည်။ မစန္ဒာက ငါးကျည်းခြောက်လက်မောင်းကို ဆွဲထား၏။

‘ခင်ဗျား... အသာနေပါ။ ကျုပ်က အဆင့်အတန်းမဲ့ပြီး အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမမျိုးကို စကားပြောနေတာ ပါးစပ်သနတယ်၊ ပြောစမ်းပါ။ မစန္ဒာ ခင်ဗျား ကျွန်တော့် ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ရတာလဲ၊ ခင်ဗျားဟာ မယားရှိလင်ကို အရသာခံတဲ့နေတဲ့ မိန်းမပဲ။ ခင်ဗျားဂုဏ် ခင်ဗျားမာန၊ ခင်ဗျားအရှက်၊ ခင်ဗျားသိက္ခာ၊ ခင်ဗျားမိသာစုရဲ့ဂုဏ် ဒါတွေကို ထည့်မတွက်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားက ဝိုးဖလံမျိုး မီးကိုတိုး ရုံတင်မကဘူး၊ မီးလောင်တဲ့ညှော်နဲ့တွေ့ကို ရင်ခုန်သံမှတ်နေတဲ့မိန်းမ’

‘ကိုလွင်... မင်းစကားတွေ သိပ်လွန်နေပြီ၊ ငါက နင့်ကို သနားလို့ ဒီလောက်ထိသည်းခံနေတာ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ငါနဲ့ ကိုသူရကျော် တမင်ဇာတ်လမ်းဆင်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုသူရ ကျော်က လာတောင်းပန်လို့ ငါပြန်လက်ခံလိုက်ရတာ၊ ငါက နင့်လို ရိုင်းစိုင်းတဲ့ကောင်ကို ဘယ်တော့မှ ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး’

မစန္ဒာစကားသည် အားကိုးရှိ၍ ရင့်သီးလွန်းလှသည်။ တီကောင် ဘယ်လိုမှ ဆက်သည်းမခံနိုင်တော့။

‘ပါးစပ်ပိတ်... ခင်ဗျား စကားတွေ ကျွန်တော့်ကို စော်ကား လွန်းနေပြီ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အထင်ကြီးတာတွေ အလကားပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ဝမရီ ပီလုပ်နေတဲ့မိန်းမပဲ၊ အေး... လွင်ဇင်ဦးဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ဘူးဆို ဖရုံမသီးတတ်ဘူး၊ ကျုပ်အတွက် နှစ်နာကြေး တော့ ပေးခဲ့ရမယ်၊ ရိုက်ရှင်တွေထဲမှာလိုတော့ ပါးမရိုက်ဘူး၊ ဆောင့် မတွန်းဘူး၊ ဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပြီ’

တီကောင်က ဆတ်ခနဲထိုင်ချလိုက်ပြီး ဗွက်ထဲမှ ဗွက်အချို့ နဲ့ မစန္ဒာကို လှမ်းပက်လိုက်သည်။ မစန္ဒာ ရှောင်ချိန်မရဘဲ အင်္ကျီတွေ ပေကျံကုန်သည်။

‘ခင်ဗျားက လူတကာနင်းတဲ့ ဗွက်နဲ့ပဲ တန်တယ်’

သူရကျော်က ဗွက်စင်သွားသဖြင့် တီကောင်အား လက်သီး ဖြင့်ထိုးရန် ရွယ်လိုက်သည်။

‘ရပ်စမ်း... ငါတို့သူငယ်ချင်းကိုခွေးလက်နဲ့ မရွယ်နဲ့’ လွှီပုနဲ့ ကျောက်ခေတ် ရောက်လာသည်။

‘ဟား... ဟား... HIV ထိထားတဲ့ အရိုးခြောက်ရုပ်နဲ့ ကောင်ပဲ’

‘ဘယ်ကလာကွာ၊ အိပ်စားကာမ ဤသုံးဝပ်သိတဲ့အိမ်ထောင် ရေးဖောက်ပြန်သူကြီးပါ’

‘ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့မိုက်မရိုင်းနဲ့နော်၊ ငါ ဘာကောင်လဲ မင်းတို့မသိဘူးလား’

‘ခင်ဗျားက ကျင့်ကြံနေတဲ့သူပဲ၊ တလွဲလေးမတွေ့နဲ့၊ ခင်ဗျား က ဟောကောင်ကျင့်ဟောင်ကောင်ကြံ’

တီကောင်က အပီသိပ်ထည့်လိုက်ပြန်သည်။ လွှီပုက ချိန်းကြိုး ကိုထုတ်ကာ လေထဲမှာ ဝဲပြလိုက်သည်။ ကျောက်ခေတ်က တော့ ခါးနောက်ကို မသိမသာစမ်းပြလိုက်၏။ မသိရင် ဓားမြှောင်ပဲ ထုတ်တော့မလိုလိုနဲ့။

‘ကြာတယ်၊ သုတ်ကွာ’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... မလုပ်ကြနဲ့’

မစန္ဒာက အလန်တကြားနဲ့ ပြောသည်။ သူရကျော်ခေါ် ငါးကျည်းခြောက်မှာ ချောင်ပိတ်ထားခြင်းကိုခံရပြီး တီကောင်တို့ပြု သမျှ နုရတော့မည်။ တီကောင်က...

‘မစန္ဒာ... အချစ်ဆိုတာ သွေးလေမလျှောက်ရင် ဘေးတွေ ရောက်တယ်၊ အခုတော့ အချစ်က ကလေးအဖေတစ်ယောက်ဖြစ်နေ ပါလား’

‘ဟေ့ကောင်တွေ ရပ်လိုက်’

တီကောင်တို့ သုံးယောက် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ

တုတ်တွေကိုင်ထားသော လူငါးဦးကို လျှောက်လာတာတွေလိုက်ရသည်။ လွှဲပုက...

‘ငါးကျည်းခြောက် ငါတို့ကို ထပ်သိပ်ပြီလား မသိဘူး’

ဟုတ်ပါသည်။ လွှဲပု အတွေး နင်းကန်မှန်သည်။ အဆိုပါလူတွေသည် ငါးကျည်းခြောက် အရက်တိုက်ပြီး လူမိုက်လုပ်ခိုင်းထားသော လူတွေဖြစ်နေ၏။

‘ဒါတွေကို ကြိုမြင်နေလို့ သူရကျော်တို့က စီစဉ်ထားတာ၊ ဟား... ဟား... ဘယ်လိုလဲ ရိုမန်ဂျစ်ပစီကောင်တွေရဲ့၊ ခုတော့လည်း ချောင်ပိတ်သွားတဲ့ ကြွက်စုတ်ကလေးတွေ ကျနေတာပဲ’

လူမိုက်ငါးယောက်က လွှဲပုတို့ကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။ ငါးကျည်းခြောက်က အောင်နိုင်သူပမာ ရယ်မောနေပြီး မစန္ဒာကတော့ သနားစရာကောင်းသော တီကောင်တို့ကို မသနားတဲ့ပုံစံနဲ့ကြည့်နေ၏။

‘မင်းတို့သတင်းတွေက မွေးနေတာ ကြာပြီ၊ သူများကိစ္စတွေကို ရူးသလို ပေါသလိုနဲ့ ဝင်ရှုပ်တာ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ရင် ဘေးရှောင်နေရတယ်၊ အခုလည်း ငါအသိမြန်လို့ပေါ့၊ နို့မို့ဆို ငါတို့ချစ်သူနှစ်ဦး အရူးကွက်ထဲမှာ ရှုပ်နေဦးမယ်’

‘ဥမ္မာနွယ်ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ သူပြောပြထားလို့ ဒီ ရိုမန်ဂျစ်ပစီကောင်တွေကို ခန့်မှန်းသိရတာ၊ ကျောင်းထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနေတာတော့ ကြာပြီ၊ အခုမှ ဒင်းတို့လေးတွေ ကျားတော့ကျားတွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အူကြောင်ကျားတွေ’

မစန္ဒာကပါ ခန့်တဲ့တဲ့ ပြောပြီးရယ်နေသည်။ သိုးယောင်ဆောင်ထားသော ဝံပုလွေ၊ မိုးဟေကိုမျက်နှာဖုံးတပ်ထားသော ဒေါ်မြလေးဖြစ်နေသူက မစန္ဒာပင်။

‘တောက်... မိန်းမတွေ သစ္စာကို မရှိဘူး’

တီကောင်က တောက်ခေါက်ပြီးပြောသည်။ လောလောဆယ်တော့ ရုန်းထွက်ဖို့ အရင်စဉ်းစားရမည်။ ကျောက်ခေတ်က တိုင်ပင်

စရာမလိုဘဲ ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်သည်။

‘ဟာ... ရဲတွေ ရဲတွေပါလား’

‘ပြေးဟေ့ ပြေး’

သုံးယောက်သား ထွက်ပြေးကြသည်။ လူမိုက်တွေက သူတို့အလှည့်စားခံရမှန်း သိသွားတော့ ပိုတင်းသွားကာ တီကောင်တို့ကို တုတ်တွေဖြင့် လိုက်ဆော်ကြသည်။

‘တောက်... ဒီတစ်ခါပဲ ပြေးရဖူးသေးတယ်’

‘ဟုတ်ပါ၊ သိက္ခာကျတယ်ကွာ ခွီးပဲ’

လွှဲပုနှင့်ကျောက်ခေတ်က ပြေးရင်းလွှားရင်း စကားများနေကြသေးသည်။

ထိုစဉ် ကားတစ်စီး သူတို့ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လာသည်။

‘ဟဲ့အကောင်ဟေ့ ကားပေါ်မြန်မြန်တက်’

ဖန်းအိသူက ကားပေါ်မှ ပြန်အော်သည်။ တီကောင်ကိုလည်း ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ကယ်တင်ရှင်တွေသွားကာ ဝိုင်ချိုက်ခံရမည့်ဘေးမှ သိသိကလေး လက်မတင်လေး လွှတ်သွားကြကုန်၏။ သုံးယောက်သား ကားပေါ်ရောက်မှ အမောဖြေပြီး ဟောဟဲနေကြ၏။

‘ဒီမိန်းမ တော်တော်မိုက်ရိုင်းတယ်ဟာ’

လွှဲပုက မောနေရတဲ့အထိ အတိုချုံးရှင်းပြလေ၏။ ဖန်းအိသူနှင့် ကာကွယ်ဆေးက မစန္ဒာကို စိတ်ဆိုးကြကုန်၏။ တီကောင်တစ်ယောက်သာ တွေတွေဝေဝေနဲ့ လဒ်ဆိုကြီးဖြစ်နေသည်။

‘တီကောင်ရာ လွှမ်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ နင်နဲ့မထိုက်တန်လို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်စမ်းပါ’

ကာကွယ်ဆေးက လေပြေလေးနဲ့ ပြောသည်။

‘မလွမ်းပါဘူးဟာ၊ ငါချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံခြောက်သောင်း ဆုံးသွားတာတော့ နှမေ့တယ်ဟာ’

‘အောင်မလေး ကာယကံရှင် ငါကတောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး’

ပန်းအိသူက မဲ့ကာရွဲကာ ပြောတော့ ကျောက်ခေတ်က ရှင်းပြရလေသည်။

‘ဟုတ်တယ်ကွ တီကောင်ရ၊ အဲဒါ ပန်းအိပိုက်ဆံတွေကွ’

‘ဟုတ်လား ပန်းအိ၊ ဒါတွေဟာ ငါကြောင့်ဖြစ်ရတာပါဟာ၊ ငါပြန်ဆပ်ပါ့မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း နင်တို့မင်္ဂလာဆောင်ရင် ငါနင်တို့ဆီမှာ သုံးနှစ်သုံးမိုး ကျွန်ခံမယ်ဟာ’

‘အောင်မလေး ငါက ခုလို လေးကြောင်ပြီး ထွက်ပြေးတဲ့ သူတွေကို လက်မခံဘူး’

ပန်းအိက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ပြောသည်။ အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ပေါ့။ အရာအားလုံးကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ရှင်သန်သွားတာ ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးမဟုတ်ပင်လော။

ကျနေသော စိတ်ဓာတ်ကို အပျော်တွေနဲ့ ပြန်မတင်တာ သဘာဝအကျဆုံးမဟုတ်ပင်လော။

အခန်း(၂၂)

အဖြစ်အပျက်များသည် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲ အပိုင်း ၆၀ ခန့် ကြာပြီးသောအခါ...

ကျောက်ခေတ်နှင့် ပန်းအိသူတို့သည်ဘုန်းကြီးကျောင်းကျွေရှိ ကဗျာရိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ကာ သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း ပြန်ပြောင်းပြောနေကြသည်။

ဆိုက်ထဲသို့ ဝင်လာသော မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ကျောက်ခေတ်တို့ဝိုင်းကို ရောက်လာသည်။ ဆံပင်ပုံစံပြောင်းပြီး အရင်ထက် နည်းနည်းဝလာသော မစန္ဒာပင်ဖြစ်သည်။ ပုံစံတော်တော်ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ကျောက်ခေတ်က မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

‘ခင်ဗျား အရှက်မရှိဘဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘နင်တို့ သူငယ်ချင်းကို ငွေခြောက်သောင်းလာပေးတာ’

‘ဪ... သံသရာကြွေးတင်မှာတော့ ကြောက်သားပဲနော်၊ နောက်ဘဝမှာ ပြန်ဆုံရင်တောင် နိမ့်ကျတဲ့ဘဝနဲ့ ဆုံမှာတွေ့မိလို့ထင်တယ်’

ပန်းအိသူက မစန္ဒာမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ညံ့ဖျင်းတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်မဆုံချင်လို့လေ’

မစန္ဒာကလည်း တစ်ဖွန်းမခံ ပြန်ပြောသည်။ ယန်းအိသူက ချက်ချင်းပင်ပြန်မေးသည်။

‘အခု ဘယ်သူ့ဆီက ငွေတွေလှည့်ပြီး ချမ်းသာနေတာလဲ၊ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မိသားစုနှစ်ခုလုံးအတွက် အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကိုသူရ ကျော်အရင်မိန်းမရော နေကောင်းရဲ့လား၊ အရင်လိုကြက်သားပဲရောင်း နေတာလား၊ ကောင်းပါတယ်၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာတော့ မင်းသမီး အကယ်ဒမီရအောင် ငိုယိုပြီး ဝန်ချတောင်းယန်တဲ့အခန်းကို ဒါရိုက်တာ က မဖြစ်မနေထည့်ပေးတယ်၊ အပြင်မှာတော့ ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါ လား ဟင်း’

ယန်းအိသူက သူပြောတဲ့စကားနဲ့ မောသွား၍သက်ပြင်းတောင် ချလိုက်သေးသည်။ ထိုစဉ် သားသားနားနား ဝတ်စားထားသော သူရ ကျော်လည်း အနားရောက်လာ၏။

‘စန္ဒာ... ပိုက်ဆံပေးပြီးပြီမဟုတ်လား၊ လာ...’

သူရကျော်က မစန္ဒာကို ဆွဲသွားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ယန်းအိသူက လှမ်းတွတ်သေး၏။

‘ဟဲ့... ရဲသီဟ ငါးတစ်ကောင် ရှောရိုက်မခံရဘဲ လွတ်လာ တယ်ဟ’

ကျောက်ခေတ်က ဟန်ဆောင်သဘောကျကာ လုပ်ရယ်ရယ် သည်။ ကိုစဉ် လမ်းမမှ အလှူခံအဖွဲ့ အလှူခံနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မိဘမဲ့ပရဟိတကျောင်းလေး ပြုပြင်မွမ်းမံဖို့နှင့် ကလေးတွေပညာသင် ကြားပေးရေးအတွက် အလှူခံခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးလေးတွေက အလှူခံဖလားလေးတွေ ဂလောက်ဂလက်နဲ့ အလှူခံနေကြသလို မိုက် ခွက်ကိုင်လူကြီးက အလှူငွေထည့်သူတွေကို ဆုတောင်းပေးနေ၏။

‘ဟဲ့... ကျောက်ခေတ် အဲဒီအလှူခံဖွဲ့ကို သွားခေါ်ပေးပါ’

ကျောက်ခေတ်က ဘုမသီ ဘမသီနဲ့ အလှူခံအဖွဲ့ကိုသွားခေါ် လေသည်။ မိုက်ခွက်ကိုင် လူကြီးက မိုက်ခွက်နှင့်အတူ ဆိုက်ကားကြီး ပါ ဆိုင်တဲဝင်လာသည်။ ယန်းအိသူက...

‘ဦးလေးကြီး ပရဟိတကျောင်းအတွက် အလှူငွေထည့်ချင် လို့ပါ’

‘ဟာ... ရပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ထည့်မလဲ’

‘ခြောက်သောင်း’

အလှူခံလူကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဝမ်းလည်းဝမ်းသာ သွား၏။

‘ဟာ... သာဓု... သာဓု... သာဓု ခုလို အသက်ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်လေးတွေနဲ့ ခုလိုဒါနပါရမီ’

‘အလှူရှင်က သမီးတို့မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေးကြီး ကျေးဇူးပြုပြီး ကလေးတွေကို ခေါ်ပေးပါ’

ဦးလေးကြီးက ကလေးတွေကိုခေါ်လေရာ ကလေးလေးတွေ စုပြုံပြီးရောက်လာသည်။ ယန်းအိသူက...

‘ဦးလေးကြီးက သမီးပြောတဲ့အတိုင်း မိုက်နဲ့အော်ပေးပါ၊ ပြီးရင် ကလေးတွေတစ်ယောက်ချင်းစီကို မိုက်ပေးပြီး အလှူရှင်ကို ဂုဏ်ပြုချီးကျူးပေးစေချင်တယ်၊ MRTV.4 မှာ အင်တာဗျူးသလို မျိုးပေါ့’

‘ရပါတယ် သမီးရယ်’

ယန်းအိသူက ဦးလေးကြီးကို အလှူရှင်နာမည်ပြောပြလိုက်ရာ ဦးလေးကြီးက မိုက်ခွက်ကိုကိုင်ကာအသံနေအသံထားဖြင့်ပြောလေ၏။

‘အလှူရှင် ဦးသူရကျော် ဒေါ်စန္ဒာအေး အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်မာလာဝင်းနှင့် သားလေးတို့ မိသားစုက မိဘမဲ့ကလေးကျောင်း ကို အလှူငွေခြောက်သောင်းတိတိ ပေးအပ်လှူဒါန်းသွားပါတယ်၊ သာဓု... သာဓု... ဗျာ... သာဓု ခုလိုလှူရတဲ့ အကျိုးကြောင့်ရောလို့ အေးပြီး ယန်းလိုမွေးပါစေ၊ ဘယ်ဘက်က တစ်ဆုပ်ကြဲလို့ ညာဘက် ကတစ်လှည်းဝင်နိုင်ပါစေ၊ အလှူရှေ့စက် လက်နဲ့မကွာ လှူနိုင်တန်း နိုင်ကြပါစေ၊ ဒီလင်ဒီမယား ဒီမိသားစုနဲ့အတူ အိုအောင်မင်းအောင်

ပေါင်းသင်းနေထိုင်သွားပြီး နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းကြပါစေ၊ ချမ်းသာ
ထိပေါက် နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

ဦးလေးကြီးက မိုက်ခွက်ကိုပဲပြီး ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ပြောပြီး
ကလေးတွေကို တစ်ယောက်ချင်းစီ မိုက်ပေးပြီး ကျေးဇူးတင်စကား
ပြောခိုင်းသည်။

‘သားနာမည်က ဇေယျာမင်းပါ၊ ခုလို သားတို့အတွက် လှူ
သွားတဲ့ အန်ကယ်အန်တီကြီးတွေကျန်းမာကြပါစေ’

‘သားကတော့ သန်းထွန်းဦးပါ၊ အလှူရှင် ဦးဦးတို့မိသားစု
ဒီထက်မက ချမ်းသာကြပါစေ’

‘သားနာမည်ကတော့ ဖိုးသားလေးဖြစ်ပါဦး၊ ဦးဦးတို့
မိသားစု ထိပေါက်ပါစေ’

‘သားက တွတ်နီပါ၊ ဦးဦးသူရကျော် ဒေါ်ဒေါ်စန္ဒာတို့ ပိုက်ဆံ
တွေအများကြီးရပါစေ၊ ဟို... ဟို... လာဘ်လာဘတွေ ဝင်လာမစဲ
တသံသဖြစ်ပါစေ’

သူရကျော်နှင့်မစန္ဒာတို့ ဘာမှပြန်ပြောလို့မရဘဲ မျက်နှာတွေ
ဒေါသဆီရောင်ထနေပြီး ခရမ်းချဉ်သီးအပုပ်တစ်လုံးလို နီရဲပျော့ဖတ်
နေသည်။ အလှူကိစ္စနဲ့ပတ်သက်သောကြောင့် ဒေါသထွက် အပြစ်ရှာ
လို့မရ။ တစ်ခါတည်းကောင်တာတွင် နှစ်ဦးသားငွေထရင်းကာ အပြင်
ကို ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။ ကျောက်ခေတ်နှင့် ပန်းအိသူကတော့
ပြုံးစိစိနဲ့ သဘောကျနေကြ၏။

အခန်း(၂၃)

လွီပု သီချင်းရေးဖို့ အဆက်အသွယ်ရပြီး သုံးလအကြာ၊
တီကောင်အသည်းကွဲ ယောင်တော်တောင်ဖြစ်ပြီး သုံးလအကြာ၊
ကျောက်ခေတ် ပန်းအိသူနှင့် သမီးရည်းစားသက်တမ်းတိုးပြီး သုံးလ
အကြာတို့တွင် မင်မင်ရပါသော သူငယ်ချင်းကာကွယ်ဆေးသည် မိဘ
တွေနှင့်အတူ နိုင်ငံခြားသို့ လိုက်ပါသွားရပေတော့မည်။

ဤသတင်းသည် တီကောင်တို့အတွက် မိုးပြုပြီး သိကြားမင်း
မြေလျှိုးသွားသောသတင်း၊ အိရန်သမ္မတ အာမက်ဒီနီဂျက် အရည်း
ကြီးဖြစ်အံ့သောသတင်း၊ ဆိုမာလီပင်လယ်ဓားပြတွေ ကြည့်မြင်တိုင်
ဆိပ်ကမ်းမှာ ကုန်ထမ်းကူလီလုပ်နေသော သတင်း၊ ဘဲဥအတုတွေ
ထပ်ပေါ်လာသဖြင့် မမနဲ့ကို ဆက်ရခက်နေသောသတင်းတို့ထက်
အလွန်ပင်အရေးကြီးနေ၏။ သူတို့တတွေသည် ကျောင်းသားဘဝက
တည်းက ရိုးသားသော သံယောဇဉ်၊ ဖြူစင်မှုတွေနဲ့ ဆိုးတူကောင်း
ဖက် နေလာကြသော သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းခွဲခွာ
ကွဲကွာရမည်ဆိုတော့ ရင်ထဲတွင် အဆမတန် ခံစားရပေမည်။

ကာကွယ်ဆေးဆိုတာက တီကောင်တို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲ
တွင် ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဉာဏ်ရည်သွက်လက်မှုနှင့် ရိုးသားမှုအရည်
ရှိသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ကာကွယ်ဆေးကလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ခွဲခွာပွားရမှာ စိတ်
မကောင်းဖြစ်ပြီး ငိုတော့ တီကောင်တို့သုံးယောက်လည်း မျက်ရည်
ကိုယ်စီကျရသည်။ အရင်က ပျော်ရွှင်ခဲ့သော နေ့ရက်တွေကို ထပ်
တလဲလဲ သတိရမိကာ ပို၍ဝမ်းနည်းမိသည်။

မည်သည်မဆို လောကသဘာဝတရား အချိန်တန်လျှင် စွန့်
ခွာရမည်။ ခွဲခွာရမည်။

ကာကွယ်ဆေးကို လေဆိပ်တွင် အားလုံးလိုက်ပို့ကြသည်။

အားလုံးထက် တီကောင်တို့သုံးယောက်က ရင်နင့်အောင်
ခံစားရလေသည်။ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ မဟုတ်ပါလော။

‘နင့်တို့ မငိုကြပါနဲ့ဟာ၊ ငါက ကမ္ဘာမြေကြီးအပြင်ဘက်
အထိ ထွက်သွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီအချိန်မှာ ငါပျော်အောင် နင့်တို့
အရင်လိုဟာသတွေ ပြော၊ ရယ်စရာတွေလုပ်ပြီး ရိုမန့်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့ရဲ့
အောင်မြင်မှုတွေ၊ တခမ်းတနားကြီးကျယ်မှုတွေကို သတိတရရှိစမ်း
ပါဟ’

ကာကွယ်ဆေးက မျက်ရည်စတွေကြားမှ အပြုံးလေးနဲ့ ပြော
၏။ ပန်းအိသူက ကာကွယ်ဆေးပခုံးလေးကို ဖက်ထားသည်။

‘ကာကွယ်ဆေး နင်ပြန်လာတဲ့အချိန်ကျရင်လေ ငါ... ငါ
နာမည်ကြီးသီချင်းရေးဆရာ တေးရေးဖြစ်အောင် ငါ ကြိုးစားမယ်
ဟာ’

လွှဲပုက သူ့ခံယူချက်ကို ဝမ်းနည်းစွာ ပြောပြသည်။

‘ငါလည်း ဒီလိုပါပဲဟာ’

‘ဘာလဲ နင်ကတော့ လူမိုက်အတာလေးနဲ့ ဖဲကစားနေဦး
မယ် မဟုတ်လား၊ စိတ်ချ နင့်ကို ငါ ပိုက်ဆံအကုန်အကျခံပြီး
လပ်ဗီးကပ်ကို ပို့မယ်၊ ပန်းအိသူကို ဟောလီဝုဒ်ပို့ပြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
လုပ်ခိုင်းမယ်’

ကာကွယ်ဆေးက ကျောက်ခေတ်ကို ရယ်ပြီးပြောသည်။

ကျောက်ခေတ် မရယ်နိုင်။ ပန်းအိသူလည်း လက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့
မျက်ရည်တွေသုတ်နေသည်။

‘နင် ဟိုရောက်ရင် ဖုန်းဆက်နော်၊ စာလည်းရေး၊ လူကြံ့ရှိရင်
လက်ဆောင်လေးဘာလေးလည်းပို့ဟာ’

‘စိတ်ချပါဟာ၊ တီကောင်ရာ ငါ ဂျပန်ရောက်ရင် ဂျပန်နိုင်ငံ
ရဲ့သမိုင်းကြောင်းတွေ နင်ပြောထားတာတွေ သတိရနေမှာပါ၊ နင့်တို့
လည်း ငါပြန်လာရင် လုပ်ချင်တာတွေလုပ်နေမှာလို့ ကြော်ငြာထဲက
အသံအတိုင်းဖြစ်စေချင်တယ်၊ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါဟာ၊ နင့်တို့ငိုနေရင်
ငါလည်း ငိုမိမှာပေါ့ဟာ’

‘သမီး ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော်’

ဆရာဝန်ကြီးက ကာကွယ်ဆေးကို မှာသည်။

‘ဦးရှေ့နေကြီး သမီးမှာထားတဲ့အတိုင်း တီကောင်တို့ကို ခြံ
ရယ်မြေရယ် အိမ်ရယ်လွှဲပေးခဲ့နော်၊ သူငယ်ချင်းတို့ တစ်မျိုးမထင်ကြ
နဲ့နော်၊ တီကောင်ကို ခြံလွှဲပေးခဲ့မယ်ဆိုတာ ဝက်ခြံလေ၊ ဟိ...
ငါ့ပါးပေါ်က ဝက်ခြံတွေ၊ လွှဲပုကတော့ မြေပဲယူလိုက်၊ ငါ့မြေဆွေး
အိတ်တွေ ပိုဒေါင်ထဲမှာရှိတယ်၊ သီးနှံဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်တယ်လေ
ဟာ၊ ကျောက်ခေတ်ကတော့ အိမ်ပဲယူ၊ နင်နဲ့ပန်းအိသူ ညားရင်နေလို့
တော့မရဘူး၊ ငါပေးမှာက စာကလေးအိမ်၊ စပါးနှံလေးတွေ ချိတ်
ထားဖို့လည်း မမေ့နဲ့ဦး’

ကာကွယ်ဆေးက လွတ်လပ်စွာပြောနေသည်။

‘ပန်းအိသူ... နင် မငိုပါနဲ့ဟာ၊ ငါမရှိရင် နင် ငါ့သူငယ်ချင်း
သုံးယောက်ကို ငါ့ကိုယ်စား ခင်မင်ပေးပါဟာ၊ ငါ့လိုပဲ သူတို့ နင့်တို့
တိုင်ပင်ရင် ကူညီပေးပါဟာ၊ သူတို့ ရိုမန့်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့လေးကို ပြန်
အသက်သွင်းချင်ရင်လည်း နင် ငါ့နေရာကဝင်ပြီး အကြံပေးအရာရှိ
လုပ်ပေးပါနော်၊ ငါ့သံယောဇဉ်တွေကို နင့်လက်ထဲ လွှဲပြောင်းပေးအပ်
လိုက်မယ်၊ ငါ... ငါ့ကို နင် ကတိပေးဟာ’

ပန်းအိသူက ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ကာကွယ်ဆေးကို ပြေးဖက်ပြီး ငိုလေတော့သည်။ တော်ရုံတန်ရုံ အသည်းမာသော ကောင်မလေးလည်း အသည်းပျော့သွားပြီ။

‘ငါ... ငါ ကတိပေးပါတယ်ဟာ၊ နင်မှာတာတွေလည်း ငါ မမေ့ပါဘူးဟာ၊ ဟီး... ဟင့်... နင့်သူငယ်ချင်းတွေကို ငါ... ငါ... နင့်လိုပဲ ထာဝရ ထာဝရခင်သွားမှာပါ’

‘ကျောက်ခေတ်နဲ့လည်း ခဏခဏ စိတ်မကောက်နဲ့ဦး၊ ဒီ ကောင်ကြီးက ငပေါကြီးဟ’

‘သမီးရေ လေယာဉ်ချိန်နီးနေပြီနော်’
ကာကွယ်ဆေးအမေက သတိပေးသည်။
ကာကွယ်ဆေး မျက်ရည်တွေကို အမြန်သုတ်ရင်း အတတ်နိုင် ဆုံး ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘သူငယ်ချင်းတို့ ဦးလေးတို့ သွားမယ်နော်’
‘ကာကွယ်ဆေး’
တိကောင်တို့သုံးယောက် သံပြိုင်ထွက်သွားကြသည်။
‘ငါ့နာမည်အရင်းကိုခေါ်ကြဟာ’

ကာကွယ်ဆေးက လှမ်းစသွားသေးသည်။
ကာကွယ်ဆေးက လက်ပြပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ တိကောင်တို့ လည်း ကာကွယ်ဆေး လေဆိပ်ထဲဝင်သွားသည့်အထိ လက်ပြကြ သည်။ ခံစားမှုနုသော ပန်းအိသူက ရှိက်ကြီးတငင် ငိုပါတော့သည်။

အိမ်ရှေ့အိမ်မှ ဖုန်းလာ၍ လွှီပုက ဂီတာတီးရင်းတန်းလန်းက ပြေးသွားရသည်။ အိမ်ရှေ့အိမ်က ဘွားတော်ကြီးက ပေမှေးမှေးနဲ့...

‘အသံက မကြည်ဘူး၊ အဝေးကထင်တယ်’
လွှီပုကို အရင်ကြိုမှန်းသွားသည်။ လွှီပုကလည်း ယောင် တောင်တောင်နဲ့ ဖုန်းကောက်ကိုင်မိသည်။ ဘယ်သူမှန်းလဲမသိမကွဲ။

‘ဟဲလို... ပြောပါ’

‘လွှီပုလား၊ ငါပါ ဆေးရုံတွေမှာ မရှိမဖြစ်လိုအပ်နေတဲ့ ကာကွယ်ဆေး’

‘ဟေ... သူငယ်ချင်း နင် ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ’
လွှီပု ဝမ်းသာလွန်းအားကြီး၍ စကားတွေတောင် အဆီအငေါ့ မတည့်။

‘ဟဲ့... ငါ ဂျပန်က ဆက်နေတာပေါ့၊ မယုံရင် ဆာမူရိုင်းတွေ ရဲ့ ရှိုးဂန်းဓားပညာပြလိုက်ရမလား’

‘သူငယ်ချင်း... သတိရတယ်ဟာ၊ နင် ပြန်လာရင် အရမ်း ကောင်းမယ်၊ ငါ့ရည်းစားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့’

‘မိတ်ဆက်ပေးစရာလား၊ နင့်ရည်းစားက ငါ့လောက်မချော ရင် ဂဲဒေါက်လုပ်လိုက်စမ်းပါ၊ နင့်လိုတေးရေးဆရာ ခရေဒီဖြစ်နေတဲ့ ကောင်ကို ကာတွန်းထဲကလို တွက်သွားလိမ့်မယ်၊ ရည်းစားဖြစ်ခါစ က ဂီတာတီးပြတဲ့သူကို အချစ်ကိုရေးဖွဲ့ထားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ချစ်သူဖြစ်ပြီးအကြာ ဘဝအကြောင်း နားလည်လာတဲ့ချစ်သူက နင် ဂီတာတီးတဲ့အခါ သတ္တလောကကြီးကို တီးဖွဲ့ထားတာပဲ ပြောလိမ့် မယ်၊ လက်ထပ်ခါနီးအချိန်မျိုးကျရင် နင် ဂီတာတီးတိုင်း သဒ္ဓါတရား ကို တီးဖွဲ့ထားတာပြောနေဦးမှာပဲ၊ နင်တို့အိမ်ထောင်ကျသွားတော့မှ နင့်မိန်းမက ဘာတွေတီးမှန်းမသိဘူးလို့ ထမင်းရည်ငဲ့ ပုခက်လွှဲရင်း ပြောလိမ့်မယ်’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ကာကွယ်ဆေး နင် ခုချိန်ထိ ကာကွယ်ဆေး ပီသတုန်းပဲ၊ နင် အခု ထောနေပြီလား’

လွှီပုက သဘောကျစွာရယ်၍ ပြောသည်။

‘မထောပါဘူးဟာ၊ မထောတဲ့အပြင် ငါတောင် လျော့လျော့ သွားသေးတယ်၊ နင်တို့ကို အရမ်းသတိရတယ်ဟာ’

‘နင် ကျန်တဲ့ကောင်တွေဆီလည်း ဖုန်းဆက်ဦး’
‘စိတ်ချပါဟာ’

‘ငါတို့ရှိမန့်ဂျစ်ပစီအခန်းကဏ္ဍလည်း ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီလား’
 ‘ပျက်ပြယ်ပျောက်ကွယ် ၈ နှစ်ခန့်ရပ်သွားပြီလေ’
 လွီပုက ယတိပြတ်ပြော၏။ တစ်ဘက်မှ...
 ‘လွီပု... နင် အောင်မြင်တဲ့တေးရေးဆရာလုပ်ဟာ၊ နင်ရေး
 တဲ့ သီချင်းတွေ ငါ အရမ်းနားထောင်ချင်တယ်... ဟင့်... ဟင့်...’
 ‘ဟဲ့... ဟဲ့... နင် ဖုန်းက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ရှိက်သံလိုလိုနဲ့’
 လွီပု ဖုန်းကိုင်ရင်း ဖုန်းကျသွားသည်။

လွီပုက ကာကွယ်ဆေး ဖုန်းဆက်တဲ့အကြောင်းကို တီကောင်
 တို့ကိုပြောဖို့ထွက်အလာ လမ်းမှာ ကျောင်းဆရာလူပျိုကြီးနဲ့တွေ့သည်။
 ‘ဆရာ... တစ်ယောက်တည်းလား’
 လွီပုက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
 ‘အေးကွာ၊ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ၊ မင်းသူငယ်ချင်းဆီက
 ဖုန်းတွေဘာတွေ လာသေးလားဟင်’
 ဆရာက ကာကွယ်ဆေးကိုရည်ရွယ်၍ မေ့ခြင်းဖြစ်သည်။
 ‘အခုမနက်ကတင် လာသေးတယ်’
 ‘မင်းသူငယ်ချင်း ဒီတစ်ခါ ဖုန်းဆက်ရင် ပြောလိုက်ပါဦး၊
 သူပြောထားတာလေ၊ ပရဟိတမိဘမဲ့ ကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းမှာ
 ရံပုံငွေလိုနေတယ်လို့၊ အဲဒါ အလှူခံပါတယ်လို့’
 ‘စိတ်ချ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ပြောပေးပါ့မယ်’
 ‘အေး... အေး ဆရာလည်း သွားမယ်နော်၊ ကျူရှင်သင်ဖို့
 နောက်ကျနေလို့’
 လွီပုလည်း ချိန်းထားသောလက်ဖက်ရည်မဆိုင်ကို ရောက်
 တော့ တီကောင်၊ ကျောက်ခေတ်နဲ့ ပန်းအိသူတို့ပါရှိကြသည်။

‘အရပ်ပုသလောက် နောက်ကျတယ်’
 ‘ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး၊ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ကို ငါ ပြော
 ဦးမယ်၊ မနက်က ကာကွယ်ဆေး ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်ကွ’
 လွီပုက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပြောသည်။ တီကောင်က မင်သေ
 သေနဲ့...
 ‘အဲဒါဘာဖြစ်လဲ လွီပု၊ မင်းကတောင် နောက်ကျနေသေး၊
 ကာကွယ်ဆေးက ငါတို့ဆီ အရင်ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ’
 ‘ဟုတ်လား ဘာတွေပြောသွားသေးလဲ’
 ‘ဘာပြောရမှာလဲကွာ၊ သတိရကြောင်း၊ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ
 မေး၊ ဟာသတွေလည်းပြောတယ်၊ ကာကွယ်ဆေးအရင်ကအတိုင်းပဲ၊
 ပြီးတော့ ငိုသေးတယ်ကွာ၊ ငါ့လည်း ရင်ထဲတော်တော်မကောင်းဖြစ်
 သွားတယ်’
 တီကောင်က ခံစားမှုပေါ်လွင်သော မျက်နှာနဲ့ ပြော၏။
 ‘ငါလည်း ဖုန်းဆက်တုန်းကလည်း ငိုနေသေးတယ်ကွာ’
 ကျောက်ခေတ်က မှုန်တေတေနဲ့ ပြော၏။ အရင်ဆို သွက်
 လက်နေသော ပန်းအိသူက ဘာတစ်လုံးတစ်ပါဒ်မျှ ဝင်မပြောဘဲ
 လက်ဖက်ရည်ဖွန်းကိုသာ မွှေပြီးတွေတွေကြီးဖြစ်နေ၏။
 ‘ဟဲ့... ပန်းအိ ငြိမ်လှချည်လား’
 ‘ကာကွယ်ဆေးအကြောင်း တွေးမိလို့ပါ’
 ပန်းအိသူ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာပြန်
 သည်။
 ‘ကာကွယ်ဆေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်ဟာ၊ သူ ဟိုမှာ
 နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေပါ့မလားတွေ့ပူမိတယ်၊ ငါတို့လို သူငယ်
 ချင်းတွေနဲ့လည်း နေရမှာမဟုတ်ဘူးဟာ၊ တစ်ယောက်တည်းအထီး
 ကျန်ဆန်နေရင် သနားစရာပဲဟာ’
 ‘မပူပါနဲ့ဟာ၊ ကာကွယ်ဆေးက နေတတ်ပါတယ်ဟာ၊ ဟို

အရင်ဆယ်တန်းတုန်းက ငါတို့သုံးယောက်ကို သူ စိတ်ကောက်ဖူးတယ်။ သူက ပြန်မခေါ်ဘူး၊ ငါတို့က ချော့မာပြီး ခေါ်မှ စိတ်ပြန်ပြေတာဟာ။ သူ နေတတ်မှာပါဟာ’

‘ဟိုနေ့က ဒေါက်တာနဲ့ တွေ့သေးတယ်။ ဒီတစ်ခါကာကွယ်ဆေးဖုန်းဆက်ရင်မှာလိုက်သေးတယ်။ နာရေးကူညီမှုအသင်းကို သူ ငွေလှူချင်ရင် ဒေါက်တာကိုပြောထားတာ’

ကျောက်ခေတ်က ပြောတော့ လွှဲပုကလည်း သူလမ်းမှာ ကျောင်းဆရာနဲ့တွေ့ခဲ့ကြောင်း ဆရာကလည်း ပရဟိတကျောင်းကို ကာကွယ်ဆေးရန်ပုံငွေလှူမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့တာတွေကို ရှင်းပြသည်။ တိကောင်မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး...

‘ကာကွယ်ဆေးက နိုင်ငံခြားသွားတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ ကရုဏာရှင်မလေး ပေါ်လီယာနာ မှတ်နေလားမသိဘူး၊ ငွေတွေ တော်တော်စုမိဆောင်းမိဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်။ အလှူဒါနတွေဘာတွေ လုပ်လို့’

‘မာသာထရီဆာတို့လို ပရဟိတအကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေကို အဘွားကြီးဖြစ်တဲ့အထိ လုပ်သွားမဲ့သဘော ရှိတယ်’

လွှဲပုက ထောက်ခံအားပေးစကားပြောသည်။

‘ဒီတစ်ခါ ဖုန်းဆက်ရင် မေးရဦးမယ်’

ကျောက်ခေတ်က ရုတ်တရက် ထပြောသည်။

‘ဘာလဲ’

‘စမီဂေါ်ကြီးကို အိပ်မက်မက်သေးလားလို့’

‘စမီဂေါ်’

ပန်းအိသူ အသံထွက်ရွတ်မိသည်။

အဆုံး (၂၅)

ရဲသီဟနဲ့ ပန်းအိသူတို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပွဲလေး အကျဉ်းချုံးလုပ်ကြသည်။ အသိသက်သေများအဖြစ် လွှဲပုနဲ့ တိကောင်တို့ကပုံအသစ်ကလေးတွေ ဝတ်ပြီး အသင့်ရှိကြသည်။ နှစ်ဖက်သော မိဘတွေလည်း ရှိကြပေသည်။ ပန်းအိသူတို့အိမ်မှာ လုပ်တာမို့ ပန်းအိသူအမေနှင့် ကိုအောင်သီဟဝင်းလည်းရှိသည်။ ပန်းအိသူကတော့ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေး ဝတ်ဆင်ထား၏။

ကျောက်ခေတ်ကတော့ အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်နေ၏။ ခုနဲ့အကြီး ဦးဝင်းဇော်တင့်တို့ကိုပါ ဖိတ်ကြားထားလေသည်။

‘ဟဲ့... ကောင်မလေး၊ နင် ခုမှပဲ လူလိုသူလိုရှိသွားတော့တယ်’

ပန်းအိသူအဘွားက ပန်းအိသူကို နောက်သည်။

‘အဘွားကလည်း သမီးက နဂိုရှိလို့ နဂိုင်းထွက်တာပါ’

‘ညည်းက ပေါတောတော ရူးချာချာနေနေတာ ဘာပဲပြောပြော အခုယောက်ျားရတော့မယ်၊ အဲဒီကျရင် အိမ်ထောင်ရှင်မ ပီသအောင် နေရမယ်နော်’

‘သီပါတယ်၊ ခုကတည်းက ချက်ပြုတ်နည်းတစ်ထောင်စာအုပ် ဝယ်ထားပြီးပြီ’

‘ခေါင်းအုံးအိပ်ဖို့လား၊ မဆလာထုပ်ဖို့လား’

အဘွားက သူ့မြေးအကြောင်းကိုသိ၍ ပြောသည်။ ပန်းအိသူ အမေက ရှေ့နေကြီးတွေနဲ့ အာလ္လာပသလ္လာပ စကားပြောနေကြသည်။

‘ကာကွယ်ဆေးရှိရင် ကောင်းမယ်’

လွီပုက သတိတရနဲ့ပြောသေးသည်။ တီကောင်လည်း ပြောကာမှ ဝိသတိရနေမိသည်။ ကာကွယ်ဆေးသည် သူတို့အတွက် အစစအရာရာအားကိုးရသည် မဟုတ်ပါလော။

‘ကလင်... ကလင်... ကလင်...’

ဖုန်းလာ၍ ပန်းအိသူအမေက သွားကိုင်သည်။

‘သမီး... သမီးဖုန်းတဲ့’

ပန်းအိသူ ဖုန်းသွားကိုင်လိုက်သည်။ တစ်ဘက်မှ

‘သမီး ပန်းအိသူလား ဟင့်... ဟင့်...’

‘ဟုတ်... ဟုတ်’

ဖုန်းထဲမှ ငိုသံတွေပါ ကြားရသည်။

‘သမီးသူငယ်ချင်း အေးမြတ်စွန့် ဆုံးသွားပြီ’

‘ရှင်’

ပန်းအိသူရင်ထဲ ခုံးခွင်း ခုံးခွဲခံလိုက်သလို မြည်ဟိန်းပေါက်ကွဲထွက်သွားသည်။ ဖုန်းခွက်ကို အကြာကြီးကိုင်ပြီး ကြက်သေသေမိနေသည်။ ကျောက်ခေတ်က အတင်းပြေးသွားကာ...

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ပန်းအိ ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ကာကွယ်ဆေး... ကာကွယ်ဆေး ဆုံးသွားပြီ’

ကျောက်ခေတ်က ဖုန်းခွက်ကို အတင်းကိုင်၍ မေးလေသည်။ အသံတွေလည်း ကတုန်ကရင်နံ့...

‘ဟုတ်တယ် သား၊ မင်းသူငယ်ချင်းက သူ့မွေးရာပါ ပါလာတဲ့ သွေးကင်ဆာရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားပြီ၊ ဟင့်... ဟင့်... မသေခင် သားတို့ကို သတိရကြောင်း ဟင့်... ဟင့်... တဖွဖွပြောနေသေးတယ်၊ ဟင့်... ဟင့်...’

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမသိရပါလား’

‘ကာကွယ်ဆေး မင်းသူငယ်ချင်းက အန်တီကို ဖုန်းကွယ်ခိုင်းထားလို့ မပြောဘဲနေတာပါ၊ မင်းတို့သိရင် အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာနီးလို့’

‘ဟာ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ’

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းလိုင်းကျသွားသည်။ အားလုံးလည်း ကာကွယ်ဆေးကို သိကြသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသည်။ ပန်းအိသူက ကျောက်ခေတ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

‘နင်တို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ၊ ငါ ကာကွယ်ဆေးသေမှာကို နင်တို့ထက် ပိုပြီး ကြိုသိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကာကွယ်ဆေး ကတိအတိုင်း ငါ... ငါ... ငါ မပြောခဲ့ဘူး၊ ငါ့ကို နားလည်ပေးကြပါ’

‘ဘယ်လို... ဘယ်လို...’

လွီပုက ပန်းအိသူ စကားကို နားလည်မှုမရှိသဖြင့် အတင်းမေးသည်။ သုံးယောက်စလုံး ပဟေဠိတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေလိမ်ချေပြီ။

‘ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ သူငယ်ချင်းတို့’

ပန်းအိသူက ငိုရင်းပြော၏။ ရှေ့နေကြီး ဦးဝင်းဇော်တင့်က

‘မင်းတို့လည်း ဦးကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ’

‘ဦးလေးကျောင်းဆရာကိုလည်း နားလည်ပေးကြပါ’

‘ဒီကိစ္စကို မတတ်သာလို့ ဖုန်းကွယ်ထားရတာ မင်းတို့သူငယ်ချင်းဆန္ဒကြောင့်ပါ၊ သူ့ရောဂါက တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန် သေမှာကို ကြိုသိနေတဲ့ ရောဂါပါ၊ မင်းတို့စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲခံစားရမှာမို့ မင်းတို့သူငယ်ချင်းက ဦးတို့ကို နှုတ်ပိတ်ထားတာပါ’

ဒေါက်တာက ကြေကြေကွဲကွဲပြောသည်။ ပန်းအိသူက သူ့အခန်းထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးတစ်အုပ် ထုတ်လာကာ

‘ဒါ နင်တို့ သုံးယောက်အတွက် ကာကွယ်ဆေးပေးသွားတာ၊ သူ လူ့လောကမှာမရှိတဲ့အချိန်ကျမှ ထုတ်ပေးပါဆိုလို့ အခု ငါပေးရတာပါ’

‘နင် ငါ့ကို လျှိုထားတယ်ဟာ’

‘မင်းမှာသန္တာ လူမှာ ကတိဟာ၊ ငါ ကာကွယ်ဆေးကို ကတိ ပေးထားတာ ဖျက်လို့မရဘူး။ နင်တို့ကြိုသိလည်း ဒီရောဂါကို ကာ ကွယ်ဆေးကိုယ်ထဲက ဆွဲထုတ်လို့ မရတော့ပါဘူး။ ကာယကံရှင် ကာကွယ်ဆေးကိုယ်တိုင်က နင်တို့သုံးယောက်ကို အရမ်းချစ်လို့ ခုထိ မပြောခဲ့တာကို နားလည်ပေးပါဟာ’

သုံးယောက်သား ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်သည်။ ကာကွယ်ဆေးလက်ရေးတွေကို တွေ့ရ၏။

ချစ်ရပါသော တီကောင်၊ လှီပု၊ ကျောက်ခေတ်

ငါ့ကို နင်တို့ ခုအချိန် အပြစ်တင်မယ်ဆိုလည်း တင်ပေါ့ဟာ၊ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နင်တို့ကို လိမ်ညှာခဲ့တယ်ဟာ၊ ငါ နင်တို့ကို ငါ့ရောဂါအကြောင်း မပြောချင်ဘူးဟာ။ နင်တို့ငါ့အတွက် ဝင်ပြီးခံစား ပေးမှာဆိုတာ ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ အချိန်တန်ရင်သေမှာပို့ နင်တို့ဝင်ခံစားပေးလည်း နင်တို့အတွက် အချိန် တွေကုန်လှလည်း ပင်ယန်းမှာပဲ။ ငါမသေခင် ငါချစ်ရတဲ့သူငယ်ချင်း တွေ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထိခိုက်ခံစားရတာတွေ ငါမပေးချင်ဘူးဟာ။ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေပဲ ငါပေးချင်တယ်ဟာ။ နင်တို့ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပေးကြ ပါ။ ငါ ဒီရောဂါကြီးကြောင့် တစ်နေ့သေရမယ်ဆိုတာ နင်တို့မသိ စေချင်လို့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လိမ်ခဲ့မိတယ်’

အခု နင်တို့နားလည်ပေးနေတဲ့အချိန်မှာ ငါဟာ စမီဂေါ်နဲ့ အတူ ချက်ပလက်ကြီးကို စီးနေရပြီပေါ့ဟာ။

နင်တို့ကို ငါခင်တယ်ဟာ။

နင်တို့သုံးယောက်ကို ငါနဲ့အတူတူ ဖုံးကွယ်ပေးထားတဲ့လူ တွေကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟာ။

အရင်ကတော့ ရှိမန့်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့ရဲ့ အကြံပေးအရာရှိပေါ့။ ခုတော့ အဝေးရောက်စောင့်ရှောက်သူဖြစ်သွားပြီ။

နင်တို့လည်း အသက်အရွယ်လေးတွေ ရလာပြီ။ အရင်လို ပေါတောတောအမှုအရာတွေ လျော့ကြဦး။ ရှိမန့်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့ကို တိုး တက်အောင် စွမ်းဆောင်ကြမလား။ ဆုတ်ယုတ်အောင် ပြုလုပ်ကြ မလား။ ငါ့အဖေပြောသလိုဖြစ်နေရင်လည်း ဖျက်သိမ်းလိုက်ပါဟာ။

နင်တို့လည်း အောင်မြင်အောင်လုပ်ကြဦး။ တီကောင် နင်ကို မှာမယ်၊ နောက်တစ်ခါအသည်းမကွဲနဲ့။ အချစ်ဝတ္ထုတွေရေး ငါ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်း ရေးနိုင်ရင်ရေး ငပေါမလေးလို့ ထည့်မရေးနဲ့ နော်၊ သမိုင်းစာအုပ်တွေလည်း သိပ်မဖတ်နဲ့၊ ဟစ်တလာရုပ်ပေါက် သွားဦးမယ်၊ လှီပု နင်ကိုလည်း မှာမိတယ်၊ နင်က ဂီတာရှား သီချင်း တွေကို ထိထိမိမိရေး၊ ကော်ဖီတွေ သိပ်မသောက်နဲ့၊ အရပ်ရှည်အောင် အရင်ကြိုးစားပြီးမှ သီချင်းဆိုဖို့ စင်ပေါ်တက်။ ပြူးတူးပြဲတဲ အမှု အယာတွေလျော့။ ကျောက်ခေတ် နင်ကတော့ တွေ့ထွေထူးထူး မှာစရာ မရှိဘူး။ ယန်းအိသူကို မှာပြီးပြီ။ ပိုကာဒေါင်းနေရင် နားရွက်ကိုသာ သာ ဆွဲလိမ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဖိုက်တာလည်းမလုပ်နဲ့။ ဆရာလိုလိုနဲ့ ငပေါကြီးလည်း မလုပ်နဲ့။ နင်က မကြာခင် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်တော့ မှာ။ ငါ ယန်းအိသူ ဖိုက်ထဲဝင်စားရင် ကောင်းမယ်နော်။

အားလုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြနော်။ ဘာဘာ ညာညာတွေ မကြားချင်ဘူး။ အားလုံးကို သတိရနေပါတယ်။

တမလွန်မှာ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းရှိရင် နင်တို့ကို လှမ်း ကြည့်မယ်။ ကောင်းကင်ဘုံမှာ နင်တို့တော်ကြောင်း တတ်ကြောင်းကို ကြွားဝါပြောဆိုပေးမယ်။

‘အချစ်ကို လိမ်ပြီးမလန်းနဲ့ လွင့်သွားမယ်’

ခင်မင်ရပါသော

ကာကွယ်ဆေး

အေးမြတ်စွာနဲ့

* သေခါနီးပို့ လက်ရေးမလုပ်ပါ။

အခန်း(၂၅)

အချိန်တွေသည် အကုန်လွယ်မြန်သော သဘောတရားရှိ၏။ နာရီလက်တံတွေသည် ဖြည်းဖြည်းလေး သွားနေသယောင်နဲ့ အသက်ကို မသိမသာတိုက်စားသွားတတ်ပေသည်။

အတိတ်သည် ပြီးဆုံးခဲ့သော နေရာတွင် ရှိသော်လည်း အစအဆုံး သတိရခြင်း မြူမှုန်များကို ဝေဝေစွာ လွင့်လာစေသော သတ္တိတို့ ရှိပေသည်။

အတိတ်မှ အဖြစ်အပျက်တို့သည် ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းကောင်းခြင်းဆိုးခြင်း တစ်လှည့်စီ တစ်ကန်စီ ကံကြမ္မာအလိုတော်အရ လည်ပတ်ပြောင်းလဲကုန်ကြသည်။

အချိန်သည် သုံးနှစ်ကျော်မျှ ကြာရှည်ခဲ့ပြီ။ လူငယ်ဘဝသည် လည်း သုံးနှစ်အတွင်းတွင် သိသာထင်ရှားစွာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ချေပြီ။

တီကောင်သည် အခုချိန်အထိ ရည်းစားမရှိသေးသော်လည်း နာမည်အသင့်တင့်ရသော စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် နှုတ်ခမ်းနီမလေးတွေဆီမှ မိတ်ဆက်စာများ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိလာတတ်သည်။

ကျောက်ခေတ်ကတော့ ပန်းအိသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး သားလေးတစ်ယောက်မွေးဖွားခဲ့သည်။ ပန်းအိသူက သူ့သားလေးကို ကာကွယ်ဆေးဝင်စားသည်ဟု ထင်ထားပြီး နာမည်ကိုတောင် ဗီတာမင်ဟု ပေးထားသည်။

လွီပုကတော့ ဂီတာတီးခတ်ပညာကို အစအဆုံးသင်ယူတတ်မြောက်ပြီး သီချင်းရေးဆရာလုပ်နေသည်မှာ အဆင်ပြေနေလှပြီ။

ရင့်ကျက်မှုတွေရှိလာသောကြောင့် အားလုံးဟာ အရင်ကထက် တွေ့ဆုံမှုတွေ နည်းသွားခဲ့ရသည်။ အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားတွေက များမြောက်လှသောကြောင့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အရင်လိုအေးအေးဆေးဆေး မဆုံဖြစ်ကြတော့။ ဟစ်လနေမှ တစ်ခါလောက်တောင် မတွေ့ဖြစ်ကြ။

အလုပ်တွေအားသောတစ်ရက်။

တီကောင်တို့သုံးယောက် မနက်စောစော ကန်တော်ကြီးဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။ အရင်က ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို ပြန်ပြောကြသည်။

‘ရဲသန့်ဇော်ကို ချိုချစ်နဲ့ ပေးတွေ့ပေးတုန်းက တကယ်ကို ရယ်ရတယ်’

‘ဦးကျော်မိုးနဲ့တုန်းက ဂိုဏ်းစတားတွေအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရတာ အခုပြန်တွေ့ကြည့်ရင် တော်တော်ပေါတာပဲနော်’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ကာကွယ်ဆေးမွေးနေ့ပွဲတုန်းက မင်းမိန်းမ ပန်းအိသူ စကားတွေပြောတာလည်း ရယ်စရာကောင်းတယ်။ ဟား... ဟား’

လွီပုက ပြောလည်းပြော ရယ်လည်းရယ်နေသည်။

‘ငါနဲ့ ကာကွယ်ဆေးပေါင်းပြီး မင်းတို့နှစ်ဦးကလေးကို လှည့်စား တာ ဘယ်လောက်သဘာဝကျလဲ၊ တန်းပေါ်တယ်၊ ငါကတော့ ခုထိ သူရကျော်ကို ရိုက်ချင်နေတုန်းပဲ’

‘အေးကွာ မစန္ဒာကြီးလည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိဘူး၊ ကလေးတွေဘာတွေရော ရနေပြီလား’

‘ဟာ... ပြောရဦးမယ်၊ ငါ့ခါ သတင်းစာမှာ သူရကျော် နှင့် သူ ကွာရှင်းပြတ်စဲကြောင်း ကြော်ငြာစာတွေရတယ်ဟ’

ကျောက်ခေတ်က အားရပါးရပြောသည်။

‘ဟာ... မစန္ဒာကြီးတော့ နှမြောစရာကွာ’

‘အဲဒါပေါ့၊ တကယ်ကြင်နာတဲ့ ကောင်ကိုပစ်၊ နာမည်ပျက် ရှိတဲ့ကောင်နဲ့တွဲမှတော့မသေတာတောင် ကံကောင်း၊ တွေးလိုက်တိုင်း စိတ်နာတယ်၊ ရင်နာတယ်’

တီကောင်က နာနာကျည်းကျည်းနဲ့ ပြောသည်။ သူတို့သုံး ယောက် စကားတပြောပြောဖြင့် လမ်းလျှောက်လာရင်း ရေနံစပ်မှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ကန်ရေပြင်ကြီးကတော့ ဘာမှကို သိသိသာသာ မပြောင်းလဲ ပေ။ မိုးရွာလျှင် ရေပြက်လေးတွေထမည်။ လေတိုက်လျှင် ရေလှိုင်း လေးတွေ လှုပ်ခတ်နေမည်။ နေပူရင် လဲ့လဲ့ကလေးတွေ ထနေမည်။ မှော်တွေဒိုက်တွေကလည်း အစိမ်းရောင်ပင်။

‘ဪ... အတိတ်ဆိုတာလည်း ပြန်တွေးကြည့်ရင် ဟုတ် တာရော မဟုတ်တာတွေရော အရသာရှိပါလား’

တီကောင်က တွေးတွေးဆဆ သတိတရပြောသည်။

‘အတိတ်မှာ မှားတာတွေကိုမေ့၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ မှန်တာတွေကို ရှာ၊ အနာဂတ်အတွက် အမှားအမှန်တွေကို ခွဲခြားပစ်နိုင်ပြီပေါ့’

လွှဲပုက သီချင်းစာသားထဲမှာ သွပ်မလားထင်ရအောင် စကား လုံးတွေက ကောင်းသည်။

‘အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကာလတို့ ဆက်သွယ်တိုင်း အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာဟာ ကျုံ့သွားတတ်ကြတယ်’

ကျောက်ခေတ်ကလည်း လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ပြောသည်။

‘ဟာ... ဟိုမှာကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဆို ဘူး’

‘ဟာ... ဖိနပ်ချွတ်နေပြီ၊ ရေထဲခုန်ချမလို့ထင်တယ်’

‘ဟ... ဟ... ဆွဲပါဟ’

တီကောင်တို့သုံးယောက် ကောင်မလေးကို အချိန်မှီ ဝိုင်းဆွဲ ထားကြသည်။

‘သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့’

‘ညီမလေး လုပ်ပါကွာ၊ မင်းကလည်း...’

လွှဲပုက ကျောက်ခေတ်ကို အပြစ်တင်သေးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘဝမှာ ဘာတွေအခက်အခဲဖြစ်နေလို့လဲ

ပြောစမ်း ညီမလေး’

‘မပြောချင်ဘူး၊ ကျွန်မ ဆွေချင်တာပဲ သိတယ်’

‘မသေနဲ့ဦး၊ နှင့်အရွယ်က သေရမယ့်အရွယ်မဟုတ်ဘူး’

တီကောင်က အတင်းဝင်မေးသည်။

‘သမီးကို သမီးချစ်သူက လက်မထပ်လို့’

‘ငွေရေးကြေးရေး အဆင်မပြေသေးလို့နေမှာပေါ့’

‘ဒါတွေလောက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မသေသင့်ဘူး’

တီကောင်နှင့် လွှဲပုက နားချမှောင်းကြသည်။

‘ဦးတို့မသိဘူး၊ သမီးမှာ သူနဲ့ပတ်သတ်ပြီး လွန်လွန်တူ

ကျူးတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်’

‘ဟမ်’

‘ဟာ’

‘ဟုတ်တယ် ကိုယ်ဝန်သုံးလရှိပြီ’

‘ဟိုက်’

တီကောင်တို့ သုံးယောက် လန့်သွားသည်။

‘အဲဒီ သမီးချစ်သူ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းကို မြန်မြန်ပြော’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘ဦးတို့ ကူညီပေးမလို့ပါ’

တီကောင်က အတင်းပြောသည်။

‘ဦးတို့က ရိုမန်ဂျစ်ပစီအဖွဲ့ကပါ’

လွီပုက မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ပြောသည်။

‘မတရားတာတွေရင် ကယ်တင်ရမယ်၊ တားဆီးရမယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ သမီးအတွက် ဦးတို့အစစအရာရာ တာဝန်ယူ

ပြီး ဖြေရှင်းပေးမယ် မသေခနဲဦး’

ကောင်မလေးမှာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ လွီပုတို့ကို လိုက်လံ

ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ သူ့အကောင်အကြောင်း ပြောပြလေ၏။

‘တောက်... လူမဆန်တဲ့ကောင်’

‘တွေ့မယ်... တွေ့မယ်’

‘ညီမလေး ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ဒီကောင်ကို ဦးတို့ သွားခေါ်ပြီး

သမီးရှေ့မှောက်မှာ ဒူးထောက်ပြီး သမီးကို မိသားဖသားပီပီ လက်ထပ်

ယူခိုင်းမယ်’

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးရယ်’

ကောင်မလေးက မျက်ရည်တွေသုတ်ရင်း ပြောသည်။

လွီပုက ချက်ချင်း မတ်တပ်ထရပ်လိုက်၏။

ကျောက်ခေတ်ကလည်း ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်ကာ လက်သီးကို

ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။

တီကောင်ကတော့ တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး လက်သီး

ကို လက်ဝါးပေါ် ထုချလိုက်သည်။

သုံးယောက်သား ပြိုင်တူရင်ဘောင်တန်းပြီးထွက်သွားကြ

သည်။ မျက်နှာထားတွေကလည်း သုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့ ရိုမန်ဂျစ်ပစီကို

အသက်ပြန်သွင်းတော့မဲ့ အနေအထား။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တဲ့

မျက်နှာတွေနဲ့ စက်ရပ်တွေအလား လျှောက်သွားကြသည်။

‘အချစ်ကို လိမ်ပြီး’

လွီပုက အရင်စပြောသည်။

‘မလန်းနဲ့’

ကျောက်ခေတ်က လက်ကာပြကာ ပြောသည်။ တီကောင်က

အဆုံးသတ် ပြောချလိုက်၏။

‘လွင်သွားမယ်... ပုံ ရိုမန်ဂျစ်ပစီ’

ချစ်များရင်

